

Алистър Маклейн
Златното рандеву

I

Вторник след обед – 5 ч.

Ризата ми не беше вече риза, а просто лепкав парцал, прогизнал от пот. Краката ме боляха от огнения пек, излъчващ се от стоманената палуба. Челото под заостреното бяло кепе ме болеше от все по-нарастващото стягане на кожената лента. Имах чувството, че всеки момент ще бъда скалпиран. Очите ме боляха от стоманения блясък на слънчевата светлина, отразена от метала, водата и от варосаните пристанищни постройки. Болеше ме и гърлото от жажда. Бях страхотно нещастен.

Аз бях нещастен. Екипажът беше нещастен. Пасажерите бяха нещастни. Капитан Булен беше нещастен и това ме правеше двойно по-нещастен не поради някаква излишна нежност или чувства, които изпитвах към него, а просто защото, когато на капитан Булен не му вървеше, той неизменно си го изкарваш на старшия офицер. А старши офицер бях аз.

Бях се навел през перилата и наблюдавах как големият дериккран се напруга да издигне от кея един изключително грамаден сандък, когато нечия ръка докосна моята. Отново капитан Булен, помислих си мрачно; беше изминал най-малко половин час, откакто беше при мен, за да обсъждаме моите недостатъци, но изведнъж осъзнах факта, че каквито и капризи да проявява той, все пак употребата на „Шанел 5“ не е в стила му. Сигурно беше мис Биърсфорд.

Така беше. Като добавка към „Шанел“, тя беше облечена в бяла копринена рокля и на лицето и бе изписана онази лукава, леко закачлива усмивка, която караше повечето от офицерите да се търкалят пред нея като мислещи колела на каруци и предназначена само да ме нервира. И аз имам своите слабости, но стройните, хладни, изтънчени, светски млади дами, с леко злонамерено чувство за хумор, не са едно от тях.

– Добър ден, мистър Първи офицер – каза нежно тя. Имаше мек, мелодичен глас с лек оттенък за превъзходство или снизхождение, когато разговаряше с по-нискостоящите като мен, само за да подчертае, че е посещавала най-доброто училище или най-добрия колеж на Изток, а пък аз не съм.

– Чудехме се къде ли сте. Обикновено не отсъствувате за аперитива.

– Зная, мис Биърсфорд. Съжалявам. – Думите и бяха напълно верни, но това, което тя не знаеше, беше, че се появявах на аперитива на пасажерите, така да се каже, под заплахата на оръжие. Установеният от компанията порядък задължаваше корабните офицери да развличат пасажерите и тъй като капитан Булен се отнасяше към всички пасажери с неприкрита ненавист, грижата за тяхното развлечение той стовари върху мен. Кимнах към големия сандък, вече увиснал над люка на трюм № 5, после към струпаните на кея сандъци.

– Боя се, че ме чака работа. Най-малко четири-пет часа. Не ще мога да обядвам днес, камо ли да взема аперитив.

Не, мис Биърсфорд сякаш беше чула само първите ми няколко думи.

– Колко често ще трябва да ви каня?

„Докато стигнем до Ню Йорк, промълвих мълком на себе си аз, но дори и тогава това би било безполезно.“ Усмихнах и се и казах:

– Не трябва да ме затруднявате. Правилникът налага да се отнасяме към всички пасажери еднакво вежливо, възпитано и с уважение.

Чувството ми за собствено достойнство ме караше да изпитвам негодование към младите и неомъжени особи от женски пол, пасажери на кораба, които ме възприемаха като източник на празни развлечения през всичките тези бездейни за тях часове. Това се отнасяше най-вече за богатите млади скучаещи дами. А общоизвестна истина беше, че Джулиъс А. Биърсфорд запълваше цялото работно време на обслужващия персонал с изчисления за годишните му печалби.

– Моите специални почитания, мис Биърсфорд – завърших аз.

– Вие сте безнадежден – засмя се тя. Бях съвсем дребно камъче, за да предизвикам дори едно малко кръгче в нейния вир от самодоволство.

– Значи няма да обядвате, бедни човече. Сторихте ми се мрачен, когато идвах насам. – Тя хвърли поглед към крана, после към моряците, манипулиращи увисналия над пода на трюма сандък. – И вашите хора не изглеждат особено очаровани.

Погледнах ги за миг. Изглеждаха навъсени и мрачни.

– О, ще си отдъхнат по време на яденето. Това е така, защото имат свои собствени неприятности. Долу в трюма сигурно е 40°, а има почти неписан закон за белите екипажи да не работят след обед в тропиците. Освен това все още са в мрачно настроение заради загубите, които претърпяха. Не забравяйте, че не са изминали и седемдесет и два часа, откакто митничарите в Ямайка ги одрусаха.

„Одруване“ е подходяща дума, помислих си аз: тя твърде точно описва замаха, с който митничарите бяха конфискували от четири десетина членове на екипажа не по малко от 25 000 цигари и повече от двеста бутилки концентрат, които би трябвало да бъдат вписани в корабната декларация преди навлизането в териториалните води на Ямайка. Концентратът не бе вписан в декларацията поради понятни причини – на моряците бе категорично забранено да държат при себе си алкохол. Дори и цигарите не бяха вписани поради обичайната им практика да контрабандират и тютюн, за да го продават на местните жители, готови да платят високата цена за луксозното безмитно уиски бърбън от Кентъки и за американските цигари. Ала екипажът не бе информиран, че за първи път от петгодишното му кръстосване из Западните Индии параходът „Кампари“ трябваше да бъде претърсен от носа до кърмата, съвършено безмилостно, без да се пожали нищо по пътя. Сякаш брулещ вятър оголи парахода като свирка. Беше черен ден.

Такъв беше и този, въпреки че мис Биърсфорд ме потупа утешително по ръката и на прощаване ми прошепна няколко съчувствени думи, които не се връзваха особено с огънчетата, блещукащи в нейните очи. Забелязах капитан Булен на върха на стълбата, водеща към главната палуба. „Пламнал“ би бил най-подходящият термин, за да се опише изразът на лицето му. Когато слезе по стълбата и мина край мис Биърсфорд, направи героични усилия да изрази някакво подобие на усмивка, която успя да задържи цели две секунди, докато отмина. После руменината му пак се възвърна. Беше едър мъж, висок метър и осемдесет и пет и много набит, с жълтеникава коса и вежди, гладко червено лице, което никакво слънце не можеше да изпече, с бистри сини очи, които никакво количество уиски не можеше да замъгли.

За човек, който е облечен в ослепително бяло от глава до пети, да създаде впечатление за приближаващ се черен, буреносен облак не е малко постижение, но капитан Булен постигаше това без каквито и да било затруднения. Той погледна към нея, после към трюма и накрая към мен с едно и също безлично неодобрение.

– Е, мистър – каза той тежко, – как върви? Мис Биърсфорд ти потупва ръчичката, а? – Когато беше в лошо настроение, аз неизменно бях за него „мистър“; в неутрално настроение бях „Първи“, а когато беше добре разположен (какъвто, честно казано, бивайте най-често) аз бях винаги „Джони, момчето ми“. Днес обаче бях „мистър“. Явно, правеше ми намек, че си губя времето. Но аз пренебрегнах този укор. На другия ден щеше грубовато да се извинява. Както винаги.

– Не много зле, сър. – Кимнах към кея, където група мъже, някои брадати, всички обути в груби памучни панталони, облечени със свободни ризи тип хаки, се напъваха да закачат верижни клупове на сандък, който трябва да беше най-малко 5, 40 м дълъг и 1, 80 м широк. – Изглежда, че докерите на Карачио не са свикнали да се справят с такива тежки товари.

Той се загледа продължително.

– Не биха се оправили и с ръчна количка – отсече накрая.

– Никога не съм виждал по-голяма несръчност и неумение през целия си проклет живот. И то за първи път в този отвратителен пъкъл. – Карачио наистина беше едно от най-чистите, живописни, чудесни пристанища на Карибите. – И се надявам на небесата, че този е последният.

– Ще успееш ли до шест, мистър? – Към шест беше най-високата точка на прилива и дотогава ние трябваше да се изметем от пясъчния риф при входа на пристанището или да чакаме още десет часа.

– Надявам се, сър. – А после, за да разсея тревогите му, а и защото любопитствувах, го попитах; – Какво? има в тези сандъци? Леки коли?

– Леки коли ли? Ти да не си луд? – Студените му сини очи се плъзнаха по варосаната бъркотия на градчето и тъмната зеленина на стръмно извисяващите се залесени хълмове отзад. – Тази паплач не може да направи и заешки кафез за износ, камо ли леки коли. Машинарии. Тъй гласи товарителницата: динама, генератори, хладилници, климатични инсталации и пречиствателни машини. За Ню Йорк.

– Да не би да искате да ми кажете, сър – казах предпазливо аз, – че след като генералисимусът конфискува всички американски захарни рафинерии, сега ги демонтиран и продава машините обратно на Америка? Такава неприкрита кражба?

– Ако го върши отделна личност, това си е чист обир – каза мрачно капитан Булен. – Когато в кражбата на едро се ангажират правителства, това вече е икономика. О, всичко това ще стане напълно законосъобразно, аз не се и съмнявам, но въпреки това този факт не ме кара все още да имам по-добро отношение към контрабандистите. Но ако ние не свършим тази работа, някой друг ще я свърши. Пък и тарифната ставка за превоз на товара е двойна.

– Изглежда, че генералисимусът и правителството му са доста налятно за пари?

– А ти какво си мислиш? – изръмжа Булен. – Никой не знае

колцина са избити в столицата и в други градове по време на гладните вълнения във вторник. Властите в Ямайка смятат, че жертвите са стотици. Откакто разгониха повечето чужденци и закриха или конфискуваха всички чужди предприятия, не са спечелили нито пени в чужбина. Революционната хазна е празна като тъпан. Хората са без пукната пара.

Той се обърна и се загледа към пристанището, широко разперил ръце на предпазното перило и изпънал гръбнак.

Сякаш не бързаше да тръгне. Но безцелното размотаване не бе в стила на капитан Булен. Той винаги бързаше. И аз усещах това. След три години съвместно плаване добре познавах неговите навици. Искаше му се да каже нещо, искаше да изпусне пара и нямаше по-изпитан и по-сигурен отдушник за това от Старшия офицер Картър. Само че, когато му се искаше да „изпусне пара“, за него беше въпрос на професионална гордост никога да не поставя въпроса пръв. Не ми беше трудно да предположа какво го тормози, така че склоних. Запитах го:

– Каблограмите, които ние изпратихме до Лондон, сър. – Те трябва да бъдат изпратени лично от капитана. Но това „ние“ би разпределило тежестта на отговорността и върху другите, в случай че нещо се объркаше, което често се случваше. – Има ли отговор?

– Само преди десет минути. – Обърна се небрежно, сякаш този въпрос вече не го занимава, но леко моравият нюанс по червеното лице го издаде, и той, вече съвсем непринудено, продължи. – Направо ми удариха шамар, мистър, това направиха. Удариха ми шамар. Собствената ми компания. И Министерството на транспорта. И двете. Казват ми да забравя това, че протестите ми били съвсем неоснователни. И ме предупреждават за последиците, ако не съдействувам на съответните органи, каквито и да са тези дяволски органи. Мен! Собствената ми компания! Трийсет и пет години плавам в „Блу Мейл Лайн“ и сега... сега. – Той сви юмруци, вбесеният му глас се задави и той замълча.

– Значи някой в края на краищата е оказал голям натиск – измърморих аз.

– Така, мистър, така е било. – Студените му сини очи бяха действително студени, той разтвори широко огромните си ръце, после ги стисна плътно, докато побеляха като слонова кост. Булен беше капитан, но беше и нещо повече: той беше старши капитан на флотилията на „Блу Мейл“ и с присъствието си той респектиреше дори дирекционния съвет на компанията. Най-малкото – не се отнасяха към него като обикновен служител. Той продължи тихо. – Само да ми падне доктор Слингсби Керолайн, ще прекръша гадния му врат.

Капитан Булен с удоволствие би заловил човека със странното име доктор Слингсби Керолайн. Десетки хиляди американски полицаи и правителствени агенти, заети в търсенето му, също тъй с удоволствие биха го пипнали. Това биха направили и милиони обикновени граждани, ако не заради друго, то за сумата от 50 000 долара, която се предлагаше като награда за всяка информация, водеща до неговото залавяне. Но интересът на капитан Булен и екипажа на „Кампари“ към доктор Керолайн беше съвсем личен: той беше всъщност в дъното на нашите неприятности.

Доктор Слингсби Керолайн беше изчезнал, съвсем естествено, в Южна Каролина. Той бе работил в секретния оръжеен изследователски център на правителството на Съединените щати. Както стана известно, центърът, разположен на юг от градчето Колумбия, се занимаваше със създаването на някакъв вид малко ядрено оръжие за водене на бой между два или повече самолети изстребители или за изстрелване от подвижни ракетни площадки в локални тактически ядрени войни. В сравнение с пет мегатонните чудовища, разработени вече от Съединените щати и Русия, то имаше хиляда пъти по-малка мощност и едва ли беше способно да разруши територия, по-голяма от една квадратна миля. Все пак взривният потенциал от 5 000 тона тринитролуен означаваше, че не се касае за играчка.

Един ден – по-точно една нощ – доктор Слингсби Керолайн изчезна. Тъй като той беше директор на Изследователския център, това беше достатъчно сериозно основание за тревога. Още по-поразителен бе фактът, че той бе взел със себе си работния прототип на оръжието. Изглежда е бил изненадан от двама нощни пазачи на завода и ги е убил, вероятно с шумозаглушително оръжие, тъй като никой не бе чул изстрели. Минал през портала на завода към десет часа вечерта със собствения си син шевролет комби. Разпознавайки колата и нейния собственик, за когото знаели, че работи до късно, пазачите му помахали, без да го огледат. И те били последните, видели доктор Керолайн, или Въртележката, както, кой знае защо, бе кръстено оръжието. Обаче синият шевролет бе видян не за последен път. Той бе открит изоставен край пристанището на Савана, може би девет часа след като престъплението беше извършено, но разпознат за по-малко от час, което насочваше полицията в много горещи следи.

Беше някаква нещастна случайност, че параход „Кампари“ бе отплавал от Савана след обед същия ден, когато било извършено престъплението.

Един час след откриването на двамата убити пазачи в сградата на изследователския институт целият трафик на движение по суша, въздух и море бе спрян във всички югоизточни щати. От седем часа сутринта всички самолети се приземяваха едва след старателно претърсване. От седем сутринта полицията спираше и претърсваше всеки камион, пресичащ някоя щатска граница. На всеки по-голям от гребна лодка плавателен съд бе забранено да отплава в морето. За нещастие и за властите, и за нас параходът „Кампари“ бе отплавал от Савана в шест часа сутринта. Автоматично „Кампари“ бе станал много, много „горещ“ заподозрян номер едно заради своето „бягство“.

Първото радиопредаване дойде в осем и половина сутринта. Би ли се върнал капитан Булен незабавно в Савана. Капитанът, който не обичаше усукванията, попита за какъв дявол да се връща. Казаха му, че било страхотно наложително веднага да се върне. Не, отвърна капитанът, докато не му посочат по-убедителна причина. Те отказаха. И капитан Булен отказа да се върне. Мъртва точка. По-късно, като нямаха друг изход, федералните власти му изложиха фактите.

Капитан Булен поиска още факти. Пожела описание на изчезналия учен и оръжието, за да установи дали са на борда или не. Последва петнайсетминутно забавяне, несъмнено необходимо, за да се разкрие най-секретна информация, след което с неохота му я предадоха.

Имаше странно сходство между двете описания. И Въртележката, и доктор Керолайн бяха точно 1, 87 м дълги. И двамата бяха тънки, като оръжието имаше само 28 см диаметър. Докторът тежеше 90 кг, а Въртележката 135. Въртележката беше покрита с еднопластов лист от полиран анодиран алуминий, а докторът – облечен в двупластов син габардин. Главата на Въртележката бе покрита със сив накрайник от пирокерамика, а главата на доктора – от черна коса, с издайнически сив кичур в средата.

Заповедите по отношение на доктора бяха да бъде идентифициран и задържан; за Въртележката – да се идентифицира, но да не се докосва. Оръжието трябваше да бъде съвсем стабилно и безопасно. Обикновено за всеки от двамата експерти, единствено запознати с него, бяха необходими най-малко десет минути, за да бъде заредено. Обаче никой не можеше да предположи какво въздействие би могло да окаже върху деликатния механизъм на Въртележката, друсането на което би била подложена при транспортирането.

Три часа по-късно капитан Булен, докладва с пълна увереност, че нито изчезналият учен, нито оръжието са на борда. Всяка педя между

котвената верига и кърмовото помещение бе преровена най-старателно. Капитан Булен бе съобщил по радиото на федералните власти и после вероятно би забравил за това, ако на два пъти през следващите две нощи нашият радар не беше засичал мистериозен плавателен съд, без навигационни светлини, приближаващ се откъм кърмата, а после безследно изчезващ преди разсъмване. След това ние пристигнахме в най-южното пристанище, където трябваше да спрем, в Кингстън, Ямайка.

И в Кингстън ни нанесоха удара. Едва бяхме пристигнали и пристанищните власти се качиха на борда, настоявайки да се позволи на една обискираща група от закотвения до нас американски ескадрен миноносец да претърси „Кампари“. Нашият приятел от радара, без съмнение. Групата от четиридесетина души вече се бе строила на палубата на миноносеца.

Те бяха все още тук четири часа по-късно. С няколко прости, добре подбрани думи капитан Булен бе заявил на властите, че ако флотата на Съединените щати предлага неин персонал посред бял ден да се качи на кораб от британския търговски флот в британско пристанище, то нека се опита. Но, добави той, те ще носят отговорността за вредите и за кръвта, която ще се пролее по време на този опит, както и за тежките глоби, които ще бъдат наложени от международния съд по морско право за пиратско нападение и дори опит за война. Седалището на военния съд, бе наблегнал капитан Булен, не е във Вашингтон, а в Хага, Холандия.

Това ги охлади. Властите се оттеглиха на съвещание с американците. Както научихме по късно, шифровани каблогоами били разменени между Вашингтон и Лондон. Капитан Булен остана непреклонен. Нашите пасажери, деветдесет процента от които американци, го подкрепиха ентузиазирано. Получиха се телеграми от управлението на компанията и от Министерството на транспорта, настояващи капитан Булен да съдействува на флота на Съединените щати. Оказваше му се натиск. Булен скъса телеграмите, поиска от местния агент на компанията „Маркони“ да направи преглед на радиоинсталациите (като изпратено от бога оправдание да освободи радиоинженерите) и каза на старшия кормчия на мостика да не приема повече телеграми.

И така – цели трийсет часа. А понеже неприятностите никога не идват сами, на сутринта след пристигането ни роднинските семейства Харисън и Къртис, които заемаха предните два апартамента на палуба „А“, получиха съкрушително известие, че членове от двете семейства били фатално пострадали при автомобилна катастрофа, и същите след обед си заминаха. Мрачно униние се възцари на „Кампари“.

Привечер затишието бе нарушено от шкипера на американския миноносец – дипломатичен и вежлив командир на име Варси. Той бе допуснат на борда на „Кампари“, грубо бе поканен в командната каюта на Булен и почерпен. Беше много почтителен, извини се и предложи начин за излизане от затруднението. Той каза, че знае колко неприятно трябва да е за сеньор капитана това подозрение, хвърлено не само върху неговата способност да проведе необходимото претърсване, а що се касае до неговото лично участие, той бил напълно отвратен от възложената му мисия.

И това наистина беше така. Командирът Варси изтъква, че е почти отчаян да изпълни задълженията си, ако той и капитан Булен всеки по свой начин разбират тези заповеди. Какво би станало, ако претърсването се извърши от британски митничари, като неговите хора присъствуват само като наблюдатели? След дълго мънкане и мърморене накрая капитан Булен се съгласи. Това предложение не само запазваше престижа му, но и спасяваше честта му до известна степен, ала все пак той беше в особено положение и сам добре разбираше това. Докато не завърши претърсването, властите отказваха да дадат санитарно разрешително, а докато не го получаваше, бе невъзможно да разтовари шестстотинте тона храни и машини, предназначени за там Пристанищните власти също можеха да ни създадат затруднения, като откажат да ни издадат разрешително за отплаване.

И така претърсването на Ямайка започна в девет часа сутринта и трая до два часа след обед на другия ден. Капитан Булен бълваше огън и жулел, като вулкан пред изригване. Пасажерите нервничеха, частично унижени от старателното претърсване на каютите им и частично, защото бяха извадени от леглата им преди ранни зори. На всичко отгоре екипажът вдигаше пара и поради това, че иначе нормално толерантните митничари забелязаха стотици бутилки концентрат и хиляди цигари, неоткрити при техния пръв оглед.

Естествено, не откриха нищо друго. Поднесоха ни извинения, които ние отхвърлихме. Дадохме санитарно разрешително и разтоварването започна. Напуснахме Кингстън късно през нощта. През следващите двадесет и четири часа капитан Булен размишляваше върху последните събития, после изпрати две каблограми – една до управлението в Лондон и друга до Министерството на транспорта, в които им казваше какво той, капитан Булен, мисли за тях.

Аз видях каблограмите и в тях наистина имаше нещо: не бяха много разумни, може би, но по-добре, отколкото да бъдеш заплашен от

апоплектичен удар. И сега, както изглежда, той беше получил отговора им какво те мислят за него. Разбирах чувствата му към доктор Слингсби Керолайн, който по това време вероятно се намираще вече в Китай.

Пронизителен, остър предупредителен писък върна рязко и двама ни към действителността около нас. Една от двете вериги около големия сандък, надвесен сега над люка на трюм №4, изведнъж се бе измъкнала, единият край на сандъка бе увиснал под ъгъл 60° и се свличаше с тръскане, вследствие на което дори огромният дериккран се друсаше и трепереше от напрежение. Имаше голяма вероятност сандъкът да се плъзне през останалия клуп и да се строполи на пода в трюма. Това сигурно щеше да стане, но двамата от екипажа, придържащи едно ъглово опорно въже, бяха достатъчно съобразителни да стоварят цялата си тежест върху него и така предотвратиха накланянето на сандъка под много остър ъгъл. Но и така положението беше несигурно. Сандъкът се изви назад, към борда на парахода и двамата мъже увиснаха отчаяно на въжето. Съзрях за миг докерите на кея със застинали от ужас лица: в новата им република наказанието за такова нехайство сигурно беше разстрел; нищо друго не можеше да обясни голямата им уплаха. Сандъкът почна пак да се изви към трюма. Викнах на хората долу да се пазят и дадох сигнал за незабавно спускане. За щастие, кранистът беше и съобразителен, и опитен. Щом лудо устременият сандък се изви рязко назад до мъртва точка, кранистът го спусна с двойна или тройна бързина, спирайки за секунда, преди долната част на сандъка да заскърца и се разбие в пода на трюма. След няколко мига сандъкът лежеше на дъното. Капитан Булен затърси носната си кърпа из ленените панталони, свали си обшитата със сърма фуражка и бавно отри жълтеникавата си коса и потните вежди. Сякаш разговаряше със себе си.

– Това – рече накрая той – е проклетият край!

Капитан Булен – натикан в миша дупка! Екипажът – дяволски сърдит! Пасажерите – вбесени! Два дни закъснение! Претърсен от американците от носа до опашката като контрабандист! Сега явно върши контрабанда! Никакъв признак на тукашните ни пасажери, а трябва да очисти пристанището до шест часа! Сега пък тази сбирщина идиоти се опитват да ни пратят на дъното. Човек търпи до време, Първи, до време! – Той пак си нахлупи фуражката. – Шекспир казваше нещо за случая, Първи.

– „Море от беди“, сър?

– Не, нещо друго. Но съвсем уместно. – Той въздъхна. – Нека Вторият офицер те смени. Третият проверява припасите. Вземи

Четвъртия... не, не този тъпак! Изпрати боцмана, той поне говори испански, да поеме командуването от брега! Възразят ли нещо, не качвайте нищо повече! После и аз и ти ще похапнем, Първи.

– Казах на мис Биърсфорд, че не ще мога...

– Ако си мислиш – прекъсна ме рязко капитан Булен, – че възнамерявам да слушам как тази пасмина подрънква парите си и роптае, че ги караме от ордьовъра да минат на кафе, трябва да си откачил. Ще ядем в моята каюта.

Така и направихме. Беше обикновеното меню за „Кампари“, нещо, което би задоволило и най-взискателния епикуреец, защото веднъж – и то понятно защо – капитан Булен направи изключение от правилото си той и офицерите му да не пият по време на ядене. Когато привършвахме обяда, той пак се почувствува човек и даже стигна дотам, че ме назова „Джони, момчето ми“. Това нямаше да трае дълго, но все пак беше приятно и аз с неохота напуснах прохладната каюта на капитана, с климатичната и инсталация, за да сменя Втория офицер навън, под жаркото слънце.

Той се усмихна широко, когато наближих трюм №4. Томи Уилсън винаги се усмихваше. Беше мургав, жилав уелсец със среден ръст, заразителна усмивка и огромно желание за живот, независимо какво се изпечуваше на пътя му.

За него нищо не беше прекалено трудно и нищо не можеше да го сломи. Нищо, така е, освен математиката: неговата слабост в тази област винаги му беше струвала разрешителното като морски офицер. Но той беше от онази рядка сплав от изключителен моряк и в същото време страшно контактна личност, така необходима на един пасажерски кораб, че капитан Булен настояваше за неговото присъствие на борда.

– Как върви? – го запитах аз.

– Можеш и сам да видиш. – Размаха самодоволно ръка, показвайки към купчината струпани на кея сандъци, намалели с една трета, докато ме е нямало. – Бързина, комбинирана с експедитивност! Когато Уилсън работи, никой не може да...

– Боцманът се Казва Макдоналд, не Уилсън – казах аз.

– Така е. – Той се засмя, погледна надолу, където боцманът – едър, жилест, крайно способен островитянин от Хебридите – говореше на брататите докери, и поклати глава одобрително. – Да можех да разбера какво им казва!

– Превеждането е излишно – казах сухо аз. Сменям те. – Старецът иска да слезеш на брега.

– На брега ли? – Лицето му светна, за две кратки години подвизите на Втория на сушата бяха се превърнали вече в легенда. – Нека никога да не смее да каже, че Уилсън не изпълнява задълженията си. Двадесет минути за един душ, бърснене и...

– Кантората на агента е зад кея – прекъснах го аз. – Можеш да идеш тъй, както си. Виж какво е станало с тукашните ни пасажери. Капитанът почва да се тревожи за тях и ако не дойдат до пет часа, ще отплава без тях. Ако агентът не знае нищо, кажи му да проучи. Бързо.

Уилсън тръгна. Слънцето почна да клони към запад, ала горещината не намаляваше. Благодарение на способностите на Макдоналд и невъздържаните му заповеди на испански език товарът на кея бързо и непрекъснато намаляваше. Уилсън се завърна да докладва, че нямало следа от нашите пасажери. Багажът им бил пристигнал преди два дни и въпреки че бил само за пет души, бил достатъчен, каза Уилсън, да напълни два товарни вагона. Агентът бил наистина изнервен. Те били много важни личности, много много важни. Единият от тях бил най-важната фигура в цялата област Камафугос. Вече пратили един джип по крайбрежния път да ги търси. Ако е станало нещо, сеньорът разбира: болтче от колата може да се откачи или амортизатор да се скъса. Когато Уилсън го запитал невинно дали това се случва, тъй като на правителството липсват пари да запълни огромните дупки по пътя, агентът станал още по-нервен и казал възмутено, че се дължи изключително на долнокачествения материал, който тези коварни американци влагали в производството на превозните си средства. Уилсън каза, че останал с впечатлението, че в Детройт има специална монтажна линия за съзнателно фабрикуване на лошокачествени коли, предназначени единствено за този край на Карибите.

Уилсън се дръпна настрана. Товарът продължаваше да постъпва равномерно в трюм №4. Към четири часа след обед чух звука на скърцащи скорости и астматичното хриптене на нещо, загатващо за действително престарял двигател. Помислих си, че това са може би пасажерите, но се излъгах: тракащата машина, която се показва иззад тъгъла на кейовия портал, беше един разнебитен камион, бял брезент се подаваше от изтритите гуми, а когато гюрукът на машината бе свален, разкри се нещо, което изглеждаше като солиден блок ръжда. Вероятно едно от специалните изделия на Детройт! В разнебитената си платформа носеше три средни сандъка, току-що оковани и обшити с метални ленти.

Обгърнат в синя мъгла от ускореното възпламеняване на неизгорели газове, трясещ се като счупен камертон и тракащ с всеки болт на

престарялото шаси, камионът прогърмя силно по калдъръма и спря на пет крачки от Макдоналд. Дребен мъж в бели дочени панталони и фуражка скочи през отвора, където трябваше да бъде вратата, застана мирно за две-три секунди да се увери, че пак е на твърда земя, и хукна към нашия мостик. Разпознах у него агента ни в Карачио, този с лошото мнение за Детройт, и се зачудих какво ли ново главоболие носи със себе си.

Установих го точно след три минути, когато капитан Булен се появи на палубата с разтревожения агент, който подскачаше подир него. Сините очи на капитана искряха, а червеният цвят на кожата му бе избил в по-тъмен нюанс, обаче той бе отпушил вентила отдушник докрай.

– Ковчези, мистър – ми каза отсечено той. – Ковчези, нищо по-малко!

– Предполагам, че има по-бърз и находчив отговор на един разговорен гамбит от подобен род, ала аз не се сещах, затова казах учтиво:

– Ковчези ли, сър?

– Ковчези, мистър. И то не празни. За експедиране в Ню Йорк. – Той разпери някакви книжа. – Разрешителни, товарителници, всичко в ред. Включително и подпечатана молба, подписана не от кой да е, а от самия посланик. Три парчета. Двама британски и един американски поданик. Убити при гладните вълнения.

– Това няма да се понарави на екипажа, сър – казах аз. – Особено на стюардите ни от Гоа. Знаете тяхното суеверие и как...

– Всичко ще бъде наред, сеньор – побърза да издърдори дребният мъж в бяло. Уилсън беше прав за неговата нервност, но тя криеше и нещо повече, някаква странна възбуда, граничеща с отчаянието. – Ние уредихме...

– Млъквай! – отрязва го капитан Булен. – Няма нужда екипажът да знае, мистър. Нито пасажерите. – Беше ясно, че те са за него просто на заден план. – Ковчезите са в сандъци, ей онези в камиона.

– Да, сър. Убити са в метежа. Миналата седмица. – Започнах и продължих деликатно: – В тези горещини...

– Той казва, че били запечатани е олово. Така могат да влязат в трюма. Някой отделен ъгъл, мистър. Един от... хм... загиналите е... роднина на един от пасажерите ни. Е, разбира се, няма да поставим ковчезите при динамита. – Той въздъхна тежко. – И на всичкото отгоре, ето ни и в ролята на погребално бюро. Не може да се издържа повече на този живот, Първи.

– Вие ще приемете ли този ... хм... товар, сър?

– Но разбира се, разбира се – пак ни прекъсна дребосъкът. – Един от тях е братовчед на сеньор Карерас, който плава с вас. Той е, както казвате вие, съкрушен. Сеньор Карерас е най-важната личност.

– Тихо – рече уморено капитан Булен и размаха документите. – Да, приемам бележката от посланика. Прекален натиск. Писна ми от презатлантически каблограми. Прекалено много огорчения. Просто един капнал старец, Първи, само един стар измъчен човек. – Остана така за миг с разперени на парапета ръце, полагайки максимални усилия да прилича на капнал старец, но явно несполучливо, после се изправи рязко, при вида на процесията от превозни средства, която се показва от портала на кея и се насочи към „Кампари“.

– Залагам фунт срещу пени, мистър, че пристигат нови беди.

– Хвала на бога – измънка дребният агент. Тонът, не по-малко от думите, беше хвалебствено благодарствен. – Самият сеньор Карерас! Най-после вашите пасажери, капитане.

– Това казах и аз – измънка Булен. – Нови неприятности!

Малкото човече го погледна озадачено, така както би могъл да го погледне всеки, който не разбира отношението на Булен към пасажерите, после се обърна и забърза към мостика. Моето внимание беше отвлечено за момент от друг сандък, люлеещ се над палубата, а после чух капитан Булен да казва меко и прочувствено. – Както ви казах, мистър, нови неприятности.

Процесията, два предвоенни пакарда, единият теглен от джип, спря пред мостика и пътниците излязоха. Всъщност тези, които можеха, защото очевидно имаше един, който не можеше. Един от шофьорите, облечен в зелени тропически дрехи и тропическа каска, бе отворил вратата на колата си и сръчно издърпа разнебитена ръчна количка – стол, сглоби я сръчно и с опит за десет секунди, докато другият шофьор с помощта на една висока слаба медицинска сестра, облечена в бяло от изящно поставената касинка до полата, стигаща чак до глезените, грижливо повдигнаха един прегърбен старец от задната седалка на втория пакард и го поставиха внимателно в количката. Старчето – дори и от разстояние можях да видя свитото и сбръчкано от възрастта лице и снежната белота на все още гъстата му коса – се постара да им помогне, но старанията му не помогнаха особено.

Капитан Булен ме погледна. Погледнах го и аз. Изглежда нямаше какво да си кажем. Никой в един екипаж не обича да има трайни инвалиди на борда си; те създават грижи на корабния лекар (който трябва да надзирава здравето им), на каютните стюарди (който трябва да чистят

помещенията им), на салонните стюарди (които трябва да ги хранят) и на тези членове на палубния персонал, задължени да ги развеждат. А когато инвалидите са стари и недъгави (а ако този не беше, значи нищо не съм отгатнал), винаги могат да умрат в морето – това моряците най-много мразят, пък се отразява зле и на туристическия ни бизнес.

Но щом болестта не е нито заразна, нито се предава директно и това може да бъде потвърдено с документ от личния лекар на инвалида, а също така, според който лицето е в подходящо здраве, за да понесе това пътуване, нищо друго не може да се направи.

– Е – каза натъртено капитан Булен, – струва ми се, че трябва да слеза и посрещна нашите последни гости. Привършвай колкото се може по-скоро, мистър!

– Ще се постарая, сър.

Булен кимна и се отдалечи. Видях как двамата шофьори наместиха чифт дълги прътове под седалката на инвалидната количка, изправиха се и я понесоха леко по разстланите за минаване дъски на мостика.

Те бяха последвани от високата кокалеста сестра, а тя на свой ред от друга сестра, облечена съвсем като първата, но по-ниска и по-закръглена. Старчето си водеше собствен медицински корпус, което означаваше, че има повече пари, отколкото са му нужни, или че е ипохондрик, или пък Действително твърде закъсал, или комбинация от изброените причини; и като допълнение беше фактът, че и двете имаха онзи неподдаващ се на обяснение компетентен, стабилен вид на професионални медицински сестри, които придобиваха повечето от нашите корабни лекари, както например старият доктор Марстън, на когото понякога се налагаше да работи цял час в течение на един ден.

Повече ме заинтересуваха последните двама души, слезли от пакардите.

– Първият беше мъж приблизително на моята възраст и с моите размери, но приликата спираше рязко дотук. Той напомняше на кръстоска между Рамон Новаро и Рудолф Валентино, само че беше по-симпатичен. Висок, широкоплещест, с дълбоко изсечени, изваяни латински черти, с класически дълги и тънки мустаци и равни здрави зъби, с неонов блясък, който сякаш се отразява при всеки лъч от късен следобед до мрак, и гъсти черни къдри на главата: направо би изчезнал, ако го пуснем в двора на някой девически колеж. Заради всичко това той толкова малко приличаше на изнежено мамино синче, колкото аз изобщо можех да си представя: имаше волева брадичка, уравновесена походка и леко пружиниращата боксьорска стъпка на човек, съзнаващ добре, че

може да се справи в този свят без помощта на някаква бавачка. Ако не друго, помислих си аз, поне ще ме отърве от мис Биърсфорд.

Вторият мъж беше умалено издание на първия – същите черти, същите зъби, същите мустаци и коса, само че леко посивели. Той трябва да беше около 55-годишен. Излъчваше непреодолим авторитет и увереност, които идват от властта, парите или от добре култивиран фалш. Това, предположих аз, ще да е сеньор Карерас, който всяваше такъв страх у нашия местен агент в Карачио. Учудих се защо ли.

Десет минути по-късно товарът не беше на борда и оставаха само трите ковчега в сандъците отзад на камиона, Гледах как боцманът приготвя някакъв клуп около първия от тях, когато един силно ненавиждан глас каза зад мен:

– Това е мистър Карерас, сър. Капитан Булен ме изпраща.

Обърнах се и отправих на Четвърти офицер Декстер погледа, който пазех нарочно за него. Декстер беше изключение от правилото, че флотският комодор винаги разполага с най доброто на компанията, що се отнася да офицерите и персонала, но тук едва ли вината беше у нашия старец: има някои хора, за които дори и един флотски комодор трябва да прави изключение и Декстер беше един от тях. Достатъчно представителен двайсет и една годишен момък, с руса коса, леко изпъкнали сини очи... с ужасяващ неподправен акцент, придобит в държавно училище, и ограничена интелигентност, Декстер беше синът и за беда – наследникът на лорд Декстер, президент и изпълнителен директор на компанията „Блу Мейл“. Лорд Декстер, който бе наследил десетина милиона на петнайсетгодишна възраст и правилото никога да не се обръща назад, имаше чудатата идея собственият му син да започне от самото дъно и го беше изпратил по море като кадет преди около пет години. Декстер малко го беше еня за тази комбинация; всеки на кораба – от Булен надолу – хич не се съобразяваше с комбинацията и с Декстер, ала нямаше какво да се прави.

– Приятно ми е, сър. – Поех протегнатата ръка на Карерас и го огледах добре. Твърдите тъмни очи и вежливата усмивка не можеха да скрият бръчките покрай очите и устата. Но не можеха да скрият и компенсацията факт, че авторитетът и заповедничеството се удвояваха по сила, и аз избих от главата си мисълта, че са изкуствени: те просто се налагаха от само себе си, бяха искрени и неподправени.

– Мистър Каргър? Приятно ми е. – Ръката беше стабилна, поклонът – повече от формално кимване, културният английски – продукт на някой консервативен колеж по крайбрежието на Щатите. – Имам известен

интерес към багажа, който се товари, и ако позволите...

– Но разбира се, сеньор Карерас. – Картър, този грубо шлифован англосаксонски диамант, не можеше да бъде надминат от латинската вежливост. Помахаш към люка. – Бъдете така любезен да се придържате към дясната палуба...

дясната страна... на люка...

– Дясната палуба е достатъчно ясно, мистър Картър – усмихна се той. – Командувал съм лично кораби. Не беше живот, който особено ми допадна. – Той остана там за миг, наблюдавайки как Макдоналд затяга клупа, докато аз се обърнах към Декстер, който не бързаше да си тръгне. Декстер рядко се разбързваше да направи нещо – беше изключително дебелокож.

– Сега какво вършите, Четвърти? – го запитах аз.

– Помагам на мистър Къмингс.

Това означаваше, че не е зает. Ковчежникът Къмингс беше изключително способен офицер, който никога не се нуждаеше от помощ. Имаше само една слабост, придобита от дългогодишното контактуване с пасажерите – беше прекалено учтив. Особено към Декстер. Аз му казах:

– Онези карти, които взехме в Кингстън. Можете да се занимаете с корекциите. – Което означаваше, че вероятно би ни насадил върху някой риф в Големите Бахамски острови, дай му само два дни време.

– Но мистър Къмингс очаква...

– Картите, Декстер.

Той ме изгледа продължително, лицето му постепенно потъмня, после се обърна кръгом и тръгна. Оставих го да направи три крачки и казах тихо:

– Декстер!

Той спя и се обърна бавно.

– Картите, Декстер – повторих аз. Близо пет минути ме гледаше с приковани очи, после погледът му се отклони.

– М-да, м-да, сър. – Ударението „сър“ беше слабо, но непогрешимо. Пак се обърна и се отдалечи и сега руменината бе заляла целия му тил, а гръбнакът бе изопнат като струна. Малко ми пукаше, докато дойдеше време да седне на президентския стол, аз щях да съм вече пенсионер. Гледах го, докато отмина, после се обърнах и видях, че Карерас ме наблюдава със замисления си, но твърд поглед. Той преценяваше Старши офицер Картър, но каквато и да беше оценката, я запази за себе си, тъй като се обърна, без да бърза, и се отправи към трюм №4. Когато той се обърна, за пръв път забелязах тясна черна панделка на левия ревер на

сивия му тропически костюм. Тя не се връзваше особено с бялата роза, която той носеше на бутониерата си, но може би двете заедно бяха знак на траур по тези места.

И това изглеждаше твърде вероятно, защото застана там съвсем изправен, като за почест, леко отпуснал ръце встрани, когато трите обковани ковчега бяха вдигнати на борда. Когато третият сандък пристигна, разлюлян над перилата, той свали шапката си непреднамерено, сякаш за да се възползува от лекия бриз, току-що полъхнал от север откъм морето; после, оглеждайки се някак потайно, вдигна дясната си ръка и под прикритието на шапката, придържана от лявата, набързо се прекръсти. Дори в този пек почувствувах сякаш студена котешка лапа ме докосна леко по раменете. Аз не зная защо, но дори при прекомерно напъгане на въображението ми не можех да си представя този обикновен люк да превръща трюм №4 в открит гроб. Една от прабабите ми беше шотландка, може би аз бях малко медиум и имах някаква вътрешна проницателност, или както му казваха по тези земи халюциниране, а може би бях много преял.

Това, което можеше да ме разстрои, изглежда не разстрои сенъор Карерас. Той пак си сложи шапката, щом последният от сандъците опря леко пода на трюма, взря се в него за няколко секунди, после се обърна и закрачи напред. Като минаваше край мен, пак си вдигна шапката и ми подари една чиста, спокойна усмивка. Поради липса на нещо по-добро усмихнах му се и аз.

След пет минути античният камион, двата пакарда, джипът и докерите бяха тръгнали и Макдоналд поставяше капациите в трюм №4. В пет часа, цял час преди фаталния срок и точно на върха на прилива, параход „Кампари“ мина бавно над плитчината на север от пристанището, после пое на северозапад, към залязващото слънце, понесъл товара си от сандъци, машини и мъртъвци, с бълващ пяна капитан, роптаеш екипажи съвсем възмутени пасажери. В пет часа на тази прекрасна юнска вечер той съвсем не беше това, което бихте нарекли щастлив кораб.

II

Вторник вечерта 8:00 – 9:30 ч.

В осем вечерта товарът, сандъците и ковчезите си бяха точно на същото място както в пет часа. Обаче сред живия товар промяната към по-добро (от дълбоко недоволство към нещо близко до безгрижно доволство) бе подчертана и пълна.

Имаше причина за това, естествено. Специално за капитан Булен, който на два пъти ме назова „Джони, момчето ми“, то се дължеше на факта, че се е измъкнал от непоносимото пристанище на Карачио; защото отново беше в морето, пак си беше на мостика и беше измислил чудесен повод да ме изпрати долу, докато той си оставаше на мостика и по такъв начин се спасяваше от мъчението да вечеря с пасажерите. Що се отнася до екипажа, той беше доволен, че капитанът бе сметнал за уместно (отчасти от чувството за справедливост и отчасти, за да отмъсти на управлението за униженията, които му бяха струпали) да заплати на всички много повече часове извънреден труд, отколкото фактически бяха положили през последните три дни. А задоволството на пасажерите и офицерите се дължеше на добре известни основни закони на човешката природа, един от които гласеше, че е невъзможно дълго време да бъдеш отчаян на борда на „Кампари“.

Като плавателен съд без редовно междинно пристанище с определен брой пасажери и просторни трюмове, които рядко оставаха непрепълнени, параход „Кампари“ можеше удачно да бъде определен като кораб без определен рейс – както и беше посочен и в рекламната брошура на „Блу Мейл“. Но брошурата деликатно посочваше, заради изключителната чувствителност на паралиите клиенти, че „Кампари“ не беше обикновен кораб. Той действително в никакъв случай не беше обикновен. Както казваше брошурата – скромно, простиичко, без претенциозност със следните определения: „среден товарен кораб, предлагащ най-комфортно настаняване и най-фина кухня от всички съвременни кораби“.

Единственото нещо, което не даваше възможност на всички големи пътнически параходни компании да заведат процес срещу „Блу Мейл“ за това смело изявление, беше фактът, че то бе абсолютно вярно.

Президентът на „Блу Мейл“ лорд Декстер, очевидно запазил целия мозък само за себе си, въздържайки се да предаде по наследство, малко

на своя син, сегашния ни Четвърти офицер, беше измислил и сътворил цялата компания. Всичките му конкуренти, които сега се стремяха усърдно да се включат в играта, признаваха, че това е било просто гениален ход. Лорд Декстер беше на същото мнение.

Той беше започнал съвсем семпло в началото на петдесетте години с един по-раншен параход на „Блу Мейл“ – „Брендиуайн“. /По някаква странна прищявка, обяснима само от психоаналитик, лорд Декстер, бидейки фанатичен въздържател, бе решил да наименува корабите си с марки на различни вина и други спиртни напитки/. „Брендиуайн“ бе един от двата плавателни съда на „Блу Мейл“, навършващи редовни курсове между Ню Йорк и британските владения в Западните Индии, и лорд Декстер, оглеждайки луксозните лайнери, кръстосващи между Ню Йорк и Караибско море, и откривайки достатъчно основание да си пробие и той път в доходния, трупащ долари бизнес, бе обзавел както следва няколко каюти на „Брендиуайн“ и ги беше рекламирал в няколко подобрани американски вестници и списания, подчертавайки недвусмислено, че го интересува само висшето общество. Сред предлаганите развлечения липсваха оркестри, танци, концерти, костюмирани балове, къпални, томболи, хазартни игри, екскурзии и приеми – само гений би могъл да осъществи толкова блестящ и впечатляващ план на развлеченията, като преди това изобщо не се е занимавал с това. Всичко положително, което предлагаше, бяха загадъчността и романтиката на един бродещ кораб, плаващ с неизвестно предназначение – това не променяше редовните разписания и означаваше само, че капитанът съобщаваше кое ще бъде следващото пристанище по маршрута малко преди пристигането и пазеше за себе си възможностите и удобството на един телеграфен салон, който поддържаше непрекъснат контакт със стоковите борси в Ню Йорк, Лондон и Париж.

Първоначално успехът бе фантастичен. На борсов език емисията бе надхвърлена сто пъти. Това не задоволи лорд Декстер. Очевидно го привличаха твърде много не точно хората от най-висшата класа; неговите усилия бяха насочени към тези представители на по-низшестоящите класи по йерархичната стълба, които все още не бяха натрупали първите си няколко милиона и с които обаче най-висшите не искаха да имат нищо общо. Удвои цените. Нищо не се измени. Утрои ги и направи приятното откритие, че на света има много хора, които биха заплатили всякаква цена не само за да бъдат различни и изключителни, но и да бъдат известни като такива. Лорд Декстер задържа строежа на последния си кораб „Кампари“, проектира и изгради в него дузина от най-луксозните

някага виждани каютни апартаменти и го изпрати в Ню Йорк, убеден, че той скоро ще възвърне разходите от четвърт милион фунта, вложени в построяването на тези каюти. Както обикновено, увереността му се потвърди.

Имаше и подражатели, разбира се, но със същия успех човек може да се опитва да имитира Бъкингамския дворец, Големия Каньон или диаманта Кулинан. Лорд Декстер ги остави всички зад себе си, на стартовата линия. Той беше намерил формулата на успеха и се придържаше непогрешимо към нея: комфорт, удобство, тишина, добра храна и добра компания. Що се отнася до комфорта, разкошът на каютите трябваше да бъде видян, за да му се повярва. Удобство за пасажерите бяха уникалната телеграфна зала на „Кампари“, борсовите телеграфни апарати и един от най-разкошно снабдените барове в света. Тишината се постигаше посредством високата степен на изолация между каютите и машинното отделение. Подобно на кралската яхта „Британия“ никакви заповеди не се подвикваха, екипажът и палубните стюарди носеха сандали с гумени подметки, бяха премахнати всякакви оркестри, приеми, игри и танци, които пасажерите на второстепенните рейсове смятаха за основни развлечения в живота на парахода. Прекрасната кухня бе осъществена, като бяха примамени за огромна сума готвачите на едно от най-големите посолства в Лондон и на един от най-добрите парижки хотели. Тези майстори на кулинарния свят се редуваха всеки ден и за прекрасния резултат от усилията им да се надминат един друг се мълвеше из целия Западен Атлантик.

Може би и други корабоприетатели бяха успели да постигнат някои от тези качества, макар и в по-малка степен. Ала лорд Декстер не беше обикновен корабоприетател. Както казах, той беше гений и доказваше това преди всичко с настойчивостта си да приема на борда само отбрани хора.

„Кампари“ не направи нито един рейс без видна, световноизвестна особа. За важните личности бе запазен специален апартамент. Изтъкнати политици, министри, прочути звезди на сцената и екрана, ексцентрични писатели и художници (ако бяха чистоплътни и се бръснеха) и по долните ешелони на английската аристокрация пътуваха в тези апартаменти със значително намаление. Кралски особи, бивши президенти и министър-председатели, херцози пътуваха безплатно. Говореше се, че ако всички английски благородници, чакащи реда си за „Кампари“, биха се събрали едновременно, Камарата на лордовете би прекратила работата си. Трябва да се подчертае, че в предложението на лорд Декстер за

безплатно пътуване нямаше нищо филантропично: той просто покачваше цените на богатите обитатели на другите единадесет апартамента, които и без това биха платили всичко за привилегията да пътуват в тесен контакт с такава високопоставена личност.

След няколко години пътуване пасажерите ни си оставаха почти едни и същи. Мнозина идваха и по три пъти годишно – достатъчно указание за размера на банковите им сметки. Сега списъкът на пасажерите на „Кампари“ бе станал най-модният клуб на света. Без да набляга особено на това, лорд Декстер бе дестилирал съединителните елементи на обществения и финансовия снобизъм и в пречистената квинтесенция бе намерил неизчерпаем източник на злато.

Оправих си салфетката и огледах текущата златна мина. Петстотин милиона на живо – или на гълъбовосивото кадифе по фотьойлите в тази пищна трапезария с климатична уредба: може би по-точно хиляда милиона долара, от които поне една трета на стария Биърсфорд.

Джулиъс Биърсфорд, президент и главен акционер на Харт-Маккормик Майпинг федерейшън, седеше на обикновеното си място, където беше седял и през половин дузина от предишните си пътувания – отдясно начело на капитанската маса, до самия капитан Булен. Той седеше на най-почетното място, а този кораб не само защото настояваше за него поради самата тежест на благосъстоянието си, а и защото лично капитан Булен държеше на него. Всяко правило си има своите изключения и Джулиъс Биърсфорд беше изключение от правилото на Булен да не понася нито един пасажер. Биърсфорд – висок, слаб, отпуснат мъж с пухести черни вежди и венец посивяла коса, обрамчила обгорялата му от слънцето плешива глава, с живи очи, трепкащи по набръчканата кафява кожа на лицето му – идваше само заради покоя, комфорта и храната. Компанията на величията не го интересуваше, факт, високо ценен от капитан Булен, споделящ напълно чувствата му. Седнал диагонално срещу моята маса, Биърсфорд улови погледа ми.

– Дъщеря, мистър Картър. – За разлика от дъщеря си, той не ме караше да чувствавам, че ми прави чест винаги, когато ме заговореше. – Чудесно е пак да сме по море, нали? А къде е нашият капитан тази вечер?

– Боя се, че работи, мистър Биърсфорд. Трябва да поднеса извиненията му на неговите сътрапезници. Не може да напусне мостика.

– На мостика? – Мисис Биърсфорд, седнала до съпруга си, изви поглед към мен. – Мислех, че обикновено вие сте на смяна по това време, мистър Картър?

– Така е. – Усмихнах и се.

Аз пазах за нея една специална усмивка, по същия начин както пазах специален поглед за младия Декстер.

Пълничка, отрупана с накити, доста натруфена, с боядисана руса коса, но все още красива на 50 години, мисис Биърсфорд бликаше от добро настроение, смях и любезност, и за да бъде по-точен, лесно е да изглеждаш така с триста милиона долара в банката. Аз мога само да отбележа това, че след няколкогодишно пътуване с милионерите мизерният коефициент на нашето собствено забогатяване изглежда нарастваше в правопрпорционална зависимост към количеството златни кюлчета в банката. Това беше едва първото и пътуване, но мисис Биърсфорд вече бе станала мой любим пасажер. Продължих. – Но в района има толкова много островчета, плитчини и коралови рифове, че капитан Булен предпочита сам да бъде навигатор. – Не добавих, както бих могъл да сторя, че станеше ли среднощ и всички пасажери се окажеха в леглата си, капитан Булен също щеше да си бъде в своето, необезпокояван от никакви мисли относно способността на неговия старши офицер.

– Но аз си мислех, че един старши офицер е напълно способен да води един кораб? – Мис Биърсфорд пак се опитваше да ме дразни, сладко усмихната, а бистрите и невинни зелени очи сякаш бяха неимоверно големи за нежно обгорялото и лице. – Искам да кажа, в случай че стане нещо с капитана. Сигурно имате диплом за правоспособност, нали?

– Имам. Имам и шофьорска книжка, ала няма да ме видите да карам автобус през най-натоварените часове в центъра на Манхатън.

Старецът Биърсфорд се ухили. Жена му се усмихна. Мис Биърсфорд ме загледа замислена за миг, после се наведе над ордьовъра, разкривайки бляскавата си кестенява коса, подстригана в стил буфан и оформена като че ли с градинско гребло и ножица, но сигурно струваща цяло състояние. Мъжът до нея обаче не позволи това да мине незабелязано: остави вилицата си, вдигна тънката си черна глава и каза с висок провлачен глас:

– О, оставете, Старши офицер. Не мисля, че сравнението е съвсем подходящо.

„Старшият офицер“ целеше да ме постави на мястото ми. Хартуелският херцог прекарваше по-голямата част от времето си на борда на „Кампари“, за да поставя хората на мястото им и това беше твърде неблагоприятно от негова страна, като се вземе предвид, че получаваше всичко гратис. Лично срещу мен той нямаше нищо против, просто публично

подкрепяше мис Биърсфорд. Дори и значителните парични суми, които припечелваше, като подмамваше пасажерите от по-долните класи да оглеждат прославения му дом между два и шест часа, представляваха само леко облекчение в непосилното бреме на съсипващите данъци. Един съюз с мис Биърсфорд би разрешил завинаги трудностите му. За злочестия херцог нещата се усложняваха от факта, че въпреки интелекта му да клонеше към мис Биърсфорд, вниманието и погледът му през по-голямата част се насочваха към екстравагантно пищните прелести – и неоспорима красота – на платиненорусата и безброй пъти разvejдана филмова актриса, седяща от другата му страна.

– Предполагам, че не, сър – съгласих се аз. Капитан Булен отказваше да го назовава „Ваша светлост“, бог ме убил, ако не го сторех и аз. – Това беше най-доброто, което можах да измисля в момента.

Той кимна задоволен и се върна към ордьовъра си. Стариат Биърсфорд го изгледа замислено, мисис Биърсфорд – полуусмихната, филмовата актриса мис Харкърт – възхитено, докато самата мис Биърсфорд продължаваше да ни натрапва непрекъснатата гледка на кестенявия буфан. Имаше малко неща за правене през свободното от задължения време в морето и да наблюдаваш развитието на събитията на масата на капитана можеше да бъде наистина много забавно развлечение. И това, което обещаваеше то да стане още по-увлекателно, беше огромният интерес, който проявяваше към капитанската маса един млад мъж, седнал в края на моята маса. Един от пасажерите, които, се присъединиха към нас в Карачио.

Тони Карерас – моята догадка, че той беше син на Мигел Карерас, беше вярна и не толкова затрудняваща – беше без каквото и да било преувеличение изключително красив мъж, който някога бе прекрачвал прага на столовата на „Кампари“. От една страна, това не би значило толкова много, ако не се вземеше предвид колко много години му трябват на един човек, за да може да събере достатъчна сума пари, за да си позволи да плава на „Кампари“, та дори само през почивните дни. Затова младите мъже бяха твърде малко на брой и твърде рядко срещани на борда на кораба, но въпреки това не можеше да се отрече неговото безспорно въздействие. Даже от близко разстояние не се забелязваше нито един от онези недостатъци на изнеженост и женственост, които почти винаги се срещат върху лицата на много от красивите мъже. За целия свят той изглеждаше като латентно превъплъщение на младия Ерол Флин, но по твърд, по-издръжлив, повече преживял. Единственият недостатък, ако това изобщо можеше да се нарече недостатък, беше в

очите му. Както се виждаше, нещо не беше наред в тях. Като че ли зениците му се плъзгаха по повърхността на нещата, без да ги виждат, от което изглеждаха като плоски, но излъчваха твърд светъл блясък. Може би това бе светлината на масата. Но нямаше нищо нередно в очите му, като очи, зрението му беше стопроцентово и той го използваше изцяло, за да изучава капитанската маса. Мис Биърсфорд или мис Харкърт, не бях сигурен коя точно, но нямаше вид на мъж, който ще си губи времето, за да изучава която и да била от другите особи на масата.

Блюдата идваха и си отиваха. Тази нощ дежурен по кухня беше Антоан и всеки можеше едва ли не да докосне и да почувствува божествения вкус на ястията, сервирани на компанията.

Каdifенокраките сервитьори от Гоа се движеха безшумно по тъмносивия персийски килим, храната се появяваше и изчезваше като сън, ръка се появяваше в прецизно подходящия миг с прецизно подходящо вино. Ала не и за мен.

Аз пиех сода. Съгласно договора ни.

Появи се кафето. Сега беше моментът да си заслужи парите. Когато Антоан беше на смяна и в цветуща форма, да се разговаря беше светотатство и одобрителните възклицания като религиозен екстаз бяха най-подходящата форма на изява.

Но около четиридесет минути от тази тържествена тишина бяха посветени на блюдата. Това никога не продължаваше по-дълго и не можеше да продължи. Аз никога не съм срещал богат мъж или жена, без значение, който да не говори главно и предимно за себе си, което е и любимо тяхно занятие. Основният прицел на наблюденията им беше неизменно офицерът, седящ начело на масата.

Огледах се и се зачудих кой ли пръв ще подаде топката.

Мис Харбрайд – оригиналното и централноевропейско име бе непрониосимо – слаба, мършава, към шейсетте години и жилава като китова кост, натрупала състояние от извънредно скъпи и съвсем безполезни козметични препарати, от употребата на които самата тя разумно се беше въздържала? Съпругът и, мистър Грийнстрийт, безличен човек със сиво хлътно лице, оженил се за нея бог знае по каква причина, тъй като и сам той беше твърде богат? Тони Карерас? Баща му, Мигел Карерас? Трябваше да има и шести човек на моята маса, който да смени семейството на тримата Къртисови; заедно със семейство Харисън, които бяха прибързано извикани от Кингстън.

Но старият мъж, който се качи на кораба в своята количка, очевидно трябваше да се храни в каютата си по време на пътуването заедно с

придружаващите го медицински сестри.

Четирима мъже и една жена: зле балансирана маса. Сеньор Мигел Карерас заговори пръв:

– Цените на „Кампари“, мистър Картър, са твърде брутални – каза кротко той и запуфка одобрително пурата си. – Обир сред морето – би било твърде точно определение. От друга страна, кухнята отговаря на рекламата. Имате готвач с божествена дарба.

Сигурно не е прекалено много да заплатиш, за да имаш възможността да предвкусиш един по-добър свят.

Това правеше сеньор Карерас много богат човек и ми беше добре известно какво то означава. Богатите хора никога не споменават за пари, за да не би да помислят, че нямат достатъчно от тях. Много богатите хора, от друга страна, за които парите не са от чак толкова голямо значение, нямат подобен род задръжки. Пасажерите на „Кампари“ постоянно се оплакваша от цените. И непрекъснато продължаваха да се връщат на тази тема.

– По всеобщо признание, сър, „божествена“ е точното определение. Пътници с опит, отседнали в най-добрите хотели от двете страни на Атлантика, твърдят, че Антоан няма равен на себе си нито в Европа, нито в Америка. Освен може би Хенрик.

– Хенрик?

– Другият ни готвач. Той е на смяна утре.

– Не е ли нескромно, мистър Картър, като се изтъкват предимствата на „Кампари“? – Не звучеше обидно, не, с тази усмивка.

– Не мисля, сър. Следващите двайсети четири часа ще говорят сами за себе си... и за Хенрик... по-добре от мен.

– Туш! – Той се усмихна и посегна към бутилката „Реми Мартен“. Сервитьорите изчезваха след поднасянето на кафето. – А цените?

– Те са страхотни – съгласих се аз. Казвах го на всички пасажери и това изглежда ги ласкаеше. – Ние предлагаме това, което никой друг параход по света не предлага, но цените все пак са скандални. Поне дузина хора в тази зала са ми казвали същото... и повечето от тях са тук поне за трети път.

– Схващам идеята ви, мистър Картър – заговори Тони Карерас и гласът му беше такъв, какъвто човек можеше да очаква – бавен, контролиран, с дълбок резониращ тембър. Той погледна баща си. – Помниш ли списъка на чакащите в кантората на „Блу Мейл“?

– Действително! Ние бяхме твърде назад в списъка – и то какъв списък! Половината милионери на Централна и Южна Америка. Мисля,

че можем да бъдем, щастливи, мистър Картър, че сме единствените, възползували се от местата на тъй бързо напусналите в Ямайка. Но не забравяйте, че за да успеем да хванем кораба, ние препуснахме с огромна бързина през четиристотин мили разстояние от столицата до Карачио, по въздух и по земя. И то по какви пътища!

Сеньор Карерас очевидно не споделяше почтителни страх на агента от Карачио към революционното правителство. Аз се учудвах как човек като него, с явно аристократичен произход, беше в състояние да запази непокътнато своето очевидно огромно богатство под носа на силите, извършили преврата, които победиха и напълно унищожиха старите порядки. И защо след като парите на острова бяха толкова отчайващо малко, на него му беше позволено да обръща такива големи суми от тях в долари, за да заплати за това пътешествие, и защо изобщо му бе позволено да напусне острова.

Но аз запазих учудването за себе си. Вместо това казах:

– Вие сте все още далеч от рекорда, сеньор Карерас. В предишното пътуване ние имахме едно семейство от Сантяго и двама мъже от Бейрут, и всичките те бяха долетели в Ню Йорк специално за нашето пътешествие.

– И не е възможно те всички да са сбъркали, а? Не се безпокойте, мистър Картър, аз възнамерявам добре да се забавлявам. Можете ли да ни дадете някаква представа за нашия маршрут?

– Това всъщност е едно от развлеченията, сър. Няма установен маршрут. Той се определя главно от предназначението на товарите. Едно е сигурно, пътуваме за Ню Йорк. Повечето от пасажерите ни се качиха там, а те обичат да бъдат връщани там, откъдето са се качили. – Всъщност той го знаеше, знаеше, че е натоварил ковчези за Ню Йорк. – Може да спрем в Насау. Зависи какво ще реши капитанът... компанията му дава голяма свобода да определя местните маршрути според нуждите на пасажерите... и прогнозите за времето. Сега е сезонът на ураганите, мистър Карерас, или почти е настъпил. Ако прогнозите са неблагоприятни, капитан Булен ще поиска да излезе в открито море и ще се сбогува с Насау. – Усмихнах се. – Едно от другите привлекателни качества на „Кампари“ е, че ние се стараем да не разболяваме пасажерите си от морска болест, докато това не е абсолютно наложително.

– Разумно, много разумно – промърмори Карерас. Погледна ме замислено. – Но ще направим едно-две отбивания по източното крайбрежие, предполагам?

– Нямам представа, сър. Нормално, да! Повтарям, зависи от

капитана, а поведението на капитана зависи от доктор Слингсби Керолайн.

– Още не са го хванали – заяви мис Харбрайд с грубия си песъчлив глас. Намръщи се с целия пламенен патриотизъм на американец от първо поколение, огледа масата и даде на всички ни възможност да видим намръщеното и лице. – Невероятно, съвсем невероятно. Просто не мога да повярвам. Американец от тринадесето поколение.

Можех да си представя колко невъобразимо далеч беше мис Харбрайд от това тринайсетото поколение американски родоначалници. Тя не би могла да замени цялата нейна милиондоларова козметична империя дори и за двама от тях.

– Аз четох всичко за него в „Трибюн“ преди два дни. Знаете ли, че Слингсби са дошли на Потомак през 1662 г. точно пет години след фамилията Вашингтон. Триста години! Представете си, американец от триста години, а сега ренегат! Предател! Тринайсет поколения!

– Не го приемайте толкова тежко, мис Харбрайд – казах ободрително. – Когато се наложи да бягаме със семейното сребро, въпреки че ни е съотечественик, доктор Керолайн няма да бъде с нас в една и съща класа. Последният англичанин, който дезертира в комунистическия свят, е имал прародител, записан в Книгата на страшния съд. Тридесет солидни поколения. Но засега той изобщо изчезна яко дим, като по сигнал.

– Фу – каза мис Харбрайд.

– Чувахме за тази личност. – И Тони Карерас като своя баща бе получил образованието си в някой консервативен колеж по-източното крайбрежие на Щатите. Той беше по-скоро безцеремонен в използването на английския език – Слингсби Керолайн, искам да кажа... Той изобщо не ме впечатлява. Какво ще прави с това оръжие – Въртележката, както го наричат, нали? Даже ако успее да го изнесе извън пределите на нашата страна. Кой ще го купи? Аз имам предвид това, че така както се развиват ядрените оръжия, то може да бъде определено като играчка в сравнение с другите атомни устройства и разбира се, не може да промени равновесието в световните сили, независимо в чии ръце ще попадне.

– Тони е прав – съгласи се Мигел Карерас. – Кой ще го купи? Освен това няма нищо секретно вече в производството на ядрените оръжия. Ако една държава има достатъчно средства и технически потенциал – а тези държави са само четири в света, – тя може да си произведе ядрено оръжие по всяко време. А ако тя няма на разположение тези два фактора, всички планове или работни модели от целия свят стават

неизползваеми.

– Той възнамерява да си прекара интересно времето, като кръжи с Въртележката тук и там – завърши Тони Карерас. – Особено, докато както следва от описанието, не можеш да пхнеш Въртележката в куфар. Но какво общо има този приятел с нас, мистър Картър?

– Докато не го заловят, всеки кораб, напускащ източния бряг на Щатите, ще бъде претърсван основно, за да е сигурно, че нито той, нито Въртележката не са на борда. Но това забавя двойно разтоварването на стоките и смяната на пасажерите, което означава, че докерите губят ценни пари. Стачкуват. И шансовете са – колкото и неприятни думи да се казва от двете страни, – че ще стачкуват, докато не пипнат доктор Керолайн. Ако го пипнат!

– Предател! каза мис Харбрайд. – Тринадесет поколения!

– Значи ще стоим надалеч от брега, е? – попита Карерас Старши. – Поне междувременно?

– Доколкото е възможно, сър. Но Ню Йорк е задължителен. Кога не зная. Обаче ако и там стачкуват, може да се отбием първо в Сейнт Лорънс. Зависи!

– Романтика, загадки и приключения. – Карерас се усмихна. – Точно според брошурата ви. – Той погледна през рамото ми. – Изглежда, че имате посетител, мистър Картър.

Извих се на стола. Беше Ръсти Уйлямс с шокиращо червената си коса, в безукорно изгладена бяла униформа, мушнал униформеното кепе под лявата си мишница. Ръсти беше 16-годишен, най-младият ни кадет, отчайващо срамежлив и особено чувствителен.

Кадети обикновено не бяха допускани в трапезарията и той уплашено беше опулил очи срещу дамите на капитанската маса, но успя да се овладее и да ги обърне към мен, когато се изправи от моята страна с отчетливо удряне на токовете.

Според правилника, датиращ от векове, задължителното обръщение към кадетите беше по фамилно име, но него всеки го наричаше Ръсти. Беше невъзможно да не е така.

– Какво има, Ръсти?

– Поздрави от капитана, сър. Бихте ли го намерили на мостика, ако обичате, сър?

– Веднага отивам. – Ръсти се обърна да си ходи и аз улових проблясъка в очите на Сюзън Биърсфорд, блясък, който обикновено възвестяваше някакъв провал за мен.

Това би могло да бъде предсказание за моята незаменимост на

кораба, за безумието на посланието на капитана до неговия верен слуга, когато вече всичко е загубено, и даже ако не мислех за нея, че тя беше от този тип момичета, които биха могли да ме изложат пред кадета, пак не бих дал нито едно пени за това.

Надигнах се и казах: – Извинете ме, мис Харбрайд, извинете ме, господа! – И последвах бързо Ръсти по десния коридор. Той ме чакаше.

– Капитанът е в каютата си, сър. Би желал да ви види там.

– Какво, ти ми каза...

– Зная, сър Той ми нареди така. Мистър Джемисън е на мостика. – Джордж Джемисън беше Третият ни офицер. – А капитан Булен е в каютата си. С мистър Къмингс.

Кимнах и тръгнах. Сега се сетих, че Къмингс го нямаше на обичайното му място, когато излизах, макар че при започване на вечерята беше там. Помещението на капитана беше непосредствено под мостика и аз бях там за десет секунди. Почуках на полираната врата от тиково дърво, чух някакво ръмжене и влязох.

„Блу Мейл“ явно се грижеше за своя комодор. Дори капитан Булен, който не беше поклонник на изнежения живот, никога не се беше оплаквал, че е разглеждан. Имаше на разположение чуден тристаен апартамент с баня, подреден според най-придирчивия милионерски вкус, а служебната му каюта, в която бях сега, предразполагаше към отпих с виненочервен килим, потъващ под краката, с тъмнопурпурни завеси, тапицерия от лъскав явор с дъбови талпи отгоре, столовете и кушетката от дъб, облицовани в зелена кожа. Когато влязох, капитан Булен вдигна поглед към мен, нямаше вид на човек, наслаждаващ се на домашния уют.

– Нещо не е в ред, сър? – запитах го аз.

– Седни! – Махна ми към един стол и въздъхна. – Нещо не е в ред. Бенсън „Банановите крака“ липсва. Уайт ми докладва преди десет минути.

Бенсън „Банановите крака“ звучеше като име на опитомен антропоид или най-малкото на професионален цирков борец, а всъщност принадлежеше на нашия твърде приветлив, изискан и безупречен главен стюард Фредерик Бенсън. Бенсън притежаваше заслужена репутация на твърд привърженик на дисциплината и именно един от неговите подчинени, при суровото си незаслужено мъмрене, бе мярнал едва забележимото разстояние между коленете на Бенсън и веднага го беше прекръстил така. Името му се лепна точно заради това, че беше неуместно и напълно неподходящо. Кръстникът беше Уайт, помощник главният

стюард.

Не казах нищо. Булен не обичаше никой и особено офицерите му да проявяват закъснели реакции, ахкания и пъшкания. Вместо това изгледах мъжа, седнал на масата срещу капитана: Хоуард Къмингс.

Ковчежникът Къмингс, дребен, пълничък, добродушен и необикновено умен ирландец, беше след Булен най-важната личност на кораба, Никой не оспорваше това, макар че самият Къмингс не го подчертаваше. На един пасажерски кораб добрият ковчежник има цената на злато, а Къмингс беше безценна перла. През тригодишната му служба на „Кампари“ търканията, неприятностите и оплакванията от страна на пасажерите бяха почти непознати. Хуард Къмингс беше гений като посредник в компромисите и заглажданията на накърнени честолубия и изобщо в оправянето на хорските отношения. Капитан Булен по-скоро би си отрязал дясната ръка, отколкото да се лиши от Къмингс.

Погледнах Къмингс поради три причини. Той знаеше всичко, което става на „Кампари“ – от тайните нареждани за трансакции, извършвани в телеграфната зала, до сърдечните вълнения на най-младия огняр в котелното отделение. Отговаряше за всички стюарди на борда. И накрая, беше близък личен приятел на „Банановите крака“. Те бяха плавали заедно десет години – главният ковчежник и главният стюард, на един от най-големите трансатлантически лайнери и това беше един от майсторските удари в кариерата на този изявен съблазнител, лорд Декстер, когато е успял да примами тези двама души да напуснат корабите си и да дойдат на борда на „Кампари“.

Къмингс улови погледа ми и поклати мургавата си глава.

– Съжалявам, Джони. И аз съм на тъмно, колкото теб. Видях го за малко преди вечеря, трябва да е било около осем без десет, когато пийвах една каничка с плащащите клиенти. – Кавичката на Къмингс представляваше специална бутилка уиски, напълнена само с плодов сок – Току-що говорихме с Уайт. Той казва, че е видял Бенсън в каютен апартамент №6 към 8, 20 ч. – преди половин час, не, по-точно преди 40 минути. Очаквал да го види малко след това, защото всяка нощ през последните две години, ако времето е добро, Бенсън и Уайт имали навика да изпушват по една цигара на палубата, докато пасажерите вечерят.

– Редовно ли? – прекъснах го аз.

– Много. Почти в 8, 30, никога по-късно от 8, 35. Но не и тази вечер. В 8, 40 Уайт отишъл да го потърси в каютата му. Никаква следа от него. Организирай половин дузина стюарди да го търсят и пак без резултат. Прати за мен и аз дойдох при капитана.

А капитанът прати за мен, помислих си аз. Щом има под ръка черна работа, викай стария верен Картър. Погледнах Булен.

– Претърсване, сър?

– Именно, мистър. Проклети безобразия, една дивотия след друга. Тихо, ако можеш!

– Разбира се, сър. Може ли да взема Уилсън, боцмана, няколко стюарди и свободни от наряд матроси?

– Можеш да вземеш и лорд Декстер с дирекционния му съвет, стига да ми намериш Бенсън – ухили се Булен.

– Да, сър. – Обърнах се към Къмингс. – Не страда от нещо, нали? Предразположен към замайване, прилошаване, сърдечен пристъп или нещо друго от този род?

– Дюстабанлия, само това – усмихна се Къмингс, въпреки че не му беше до усмивки. – Миналия месец мина годишния си контролен преглед при доктор Марстън – 100%. Дюстабанлийството е професионално заболяване.

Обърнах се към капитан Булен:

– Мога ли да разполагам с двайсет минути или може би половин час за един тих оглед, сър? С мистър Къмингс?

– Това е една спокойна, безветрена нощ. Не може и дума да става за каквито и да било кръсъци или викове за помощ, а и на долните палуби винаги през нощта има доста хора от екипажа и е просто невъзможно никой нищо да не чуе. А вероятно той не е бил и болен. Това, което схващам, е, че ако е изпаднал в някаква беда, то стопроцентово би му била необходима незабавна помощ. Щом той не я е потърсил, то сега вече е минал този момент, когато тя е била наложителна. Аз не виждам нищо лошо в това да изчакам още двайсетина минути, преди да обявим тревога.

– Никой няма да обявява тревога, мистър. Това е „Кампари“.

– Да, сър. Но няма голяма разлика в това дали ще разтръбим всичко по радиото или скрити ще си шепнем в някой тъмен ъгъл. Ако Бенсън е изчезнал и това се окаже истина, ще стане известно на целия кораб още прели полунощ. А може и по-рано.

– Няма що, добре ме успокои – изръмжа Булен. – Добре, Джони, вие двамата с Хауи, вижте какво можете да откриете.

– Вашите пълномощия да огледам навсякъде, сър?

– Безусловно, разбира се!

– Навсякъде? – настоявах аз. – Или ще си загубя времето. Знаете това, сър.

– Господи! И това само два дни след кашата в Яма яка. Помниш ли как реагираха пасажерите, когато митничарите и американските флотски служители минаха през каютите им? Как ще се хареса това на дирекционния съвет! – Той вдигна уморено поглед – Предполагам, че намекваш за пасажерските помещения?

– Ще го направим тихо, сър.

– Те са все още в трапезарията. А Хауи тук може да забележи всеки, който се изкачва да се прибира.

– Тогава двайсет минути. Ще ме намерите на мостика. Гледайте да не се спънете в нечий крак.

Излязохме, спуснахме се на палуба „А“ и завихме наляво в трийсетметровия централен коридор между каютите на палубата: бяха шест апартамента, по три от двете страни. Уайт беше някъде по средата, крачещ нервно нагорена долу. Кимнах му и той заприсъпя бързо към нас – слаба, плешива личност, с постоянно болезнено изражение поради измъчващите го хронична диспепсия и свръхчувствителност.

– Имаш ли всички резервни ключове, Уайт? – го запитах аз.

– Да, сър.

– Добре. – Кимнах към първата главна врата отдясно, апартамент №1, от лявата страна на парахода. – Ще отвориш ли?

Уайт погледна Къмингс. Общоприето правило беше палубните офицери никога да не влизат в апартаментите на пасажерите на „Кампари“, освен по тяхна изрична покана, и то след учтивото разрешение на ковчезника или на главния стюард. А да влезеш едва ли не с взлом в пасажерски апартамент, това бе...

Той отвори. Минах покрай него, следван от ковчезника. Нямах нужда да паля лампите, вътре светеше. При цените, които плащаха, да се припомня на пасажерите на „Кампари“ да гасят светлините би било загуба на време и оскърбление за тях.

В каютните апартаменти на „Кампари“ нямаше обикновени койки – четирикраки стабилни легла, със скрити, механично свалящи се странични табла, които можеха бързо да се вдигат при лошо време. Такива бяха изискванията на съвременната метеорология. Географската ширина позволяваше на капитан Булен да избягва лошото време и с ефикасните си стабилизатори „Дени Браун“ не вярвам тези странични табла да са се използвали някога. На борда на „Кампари“ не се допускаше морска болест.

Апартаментът се състоеше от спална каюта, съседна всекидневна и баня, а отвъд всекидневната – друга каюта. Всички матирани стъкла

гледаха към лявата страна. Прегледахме каютите за минута, надничайки под леглата, оглеждайки шкафовете, гардеробите, зад завесите, навред. Нищо.

Излязохме.

В коридора кимнах към съседния апартамент №2.

– Сега този! – казах на Уайт.

– Извинете, сър. Не мога. Тук е старецът със сестрите, сър. Бяха им занесли три подноса, когато, чакайте да се сетя, да сър, към 6, 15 тази вечер, и мистър Карерас, господинът, който се качи днес, ми нареди никой да не ги безпокои до утре сутринта. – Уайт се радваше на това. – Много строго нареждане, сър.

– Карерас? – Погледнах ковчезника. – Какво общо има той с това, мистър Къмингс?

– Не сте ли чули? Не, не вярвам. Изглежда, че мистър Карерас – бащата – е главен съдружник на една от най-големите адвокатски фирми в страната – „Сердан и Карерас“. Мистър Сердан, основателят на фирмата, е старецът в каютата тук. Изглежда, че е полупарализиран – но жив инвалид. През последните осем години синът му и неговата жена (Сердан Младши е вторият главен съдружник след Карерас) са се грижили за него и съм сигурен, че старчето е било цяло наказание за тях. Разбрах, че Карерас предложил да го вземе със себе си, за да могат близките му да си отдъхнат. Естествено, Карерас се чувствава отговорен за него и предполагам затова е дал разпорежданията си на Бенсън.

– Не ми изглежда като врата на мъртвец – казах аз. – Никой не иска да го убива, само ще му зададем няколко въпроса. Или на сестрите. – Уайт отвори пак уста да възрази, но аз си пробих път край него и чукнах на вратата.

Никакъв отговор. Изчаках трийсет секунди и почуках пак, по-силно. Зад мен Уайт се бе сковал от ярост и негодувание. Не му обърнах внимание и вдигнах ръка да натисна вратата. В същия миг долових шум и внезапно вратата се отвори навътре.

Беше по-ниската от двете сестри, пълничката. Имаше старомодна шапчица на главата и стискаше с ръка лек вълнен шал, който оставяше открити само върховете на пантофките и. Каютата зад нея бе едва осветена, но можах да видя две легла, едно от които разстлано.

– Моите искрени извинения, мис – казах аз. – Не предполагам, че сте легнали. Аз съм старши офицер на кораба, а това е ковчезникът мистър Къмингс. Нашият главен стюард го няма и се чудехме дали не сте видели или чули нещо, което би ни помогнало.

– Няма ли го? – Тя се загърна още по-плътно. – Вие... искате да кажете, че е изчезнал?

– Да речем, че не можем да го намерим. Можете ли да ни помогнете?

– Не зная. Бях заспала. Виждате ли – обясни ми тя, – ние се редуваме през три часа край леглото на мистър Сердан. Той трябва да бъде под непрестанно наблюдение.

Опитвах се да поспя, преди да ми дойде времето да сменя мис Вернер.

– Прощавайте – повторих аз. – Значи не можете да ни помогнете с нищо?

– Боя се, че не!

– Може би вашата приятелка, мис Вернер, би могла?

– Мис Вернер? – тя примигна. – Но мистър Сердан не бива да...

– Моля ви. Въпросът е много сериозен. Един човек от екипажа липсва и всяко закъснение може да влоши шансовете му.

– Добре. – Като всички компетентни сестри тя знаеше докъде може да стигне и кога да решава. – Но трябва да ви помоля да бъдете съвсем тихи и да не смущавате мистър Сердан по никакъв начин.

Не каза нищо за вероятността мистър Сердан да смути нас, а трябваше да ни предупреди. Когато минахме през отворената врата на каютата му, той седеше в леглото, с книга върху завивките пред него, със силна настолна лампа над главата му, осветяваща пурпурна ношна шапчица с пискюл и оставяща лицето му в сянка, недостатъчно, плътна, за да прикрие враждебния блясък под гъстите вежди. Стори ми се, че този враждебен блясък беше постоянна черта на лицето му, както дългият клоноподобен нос, стърчащ над редките бели мустаци. Сестрата, която ни водеше, се нареди да ни представи, но Сердан и махна властно с ръка да мълчи. Деспотичен – помислих си аз – беше подходяща дума за старчето, да не добавяме злонравен и крайно невъзпитан.

– Надявам се, че ще можете да ми обясните това отвратително насилие, сър – каза мистър Сердан. Гласът му беше достатъчно леден да разтрепери една полярна мечка. – Да нахълвате така в частните ми покои. – Той насочи пронизващите си очи към Къмингс. – Вие. Вие там. Беше ви наредено, по дяволите. Пълно уединение, абсолютно. Обяснете, сър.

– Не мога да ви кажа колко съжаляваме, мистър Сердан – каза бавно Къмингс. – Само най-неотложните обстоятелства...

– Глупости! – За каквото и да живееше този глупак, то

положително не беше, за да надживее приятелите си, които сигурно го бяха зарязали още от детските ясли. – Аманда! Извикай капитана по телефона. Веднага!

Високата кокалеста сестра, седнала на стол с висока облегалка до леглото, почна да огъва плетивото си – почти завършена бледосиня жилетка, лежаща на коленете и, – но аз и магнах да си седи на мястото.

– Не е нужно да казвате на капитана, мис Вернер. Той знае... изпрати ни той. Имаме само една малка молба към вас и мистър Сердан...

– И аз имам само една малка молба към вас, сър. – Гласът му прегракна до фалцет от възбудата, от гнева, от старостта, или и от трите. – Измитайте се, по дяволите, отгук!

Помислих да поема дълбоко дъх, за да се успокоя, но макар че тези две-три секунди забавяне само биха укротили един нов взрив, казах:

– Много добре, сър. Но първо бих желал да узная дали вие или мис Вернер сте чули някакъв странен или необичаен звук през последния час или сте забелязали нещо необикновено. Нашият главен стюард липсва. Досега не сме открили нищо, което да обясни изчезването му.

– Липсва, а? – изръмжа Сердан. – Вероятно пиян или заспал. – После добави: – Или пък и двете.

– Той не е такъв човек – каза тихо Къмингс – Можете ли да ни помогнете?

– Съжалявам, сър! – каза мис Вернер с нисък, дрезгав глас. – Не сме нито чули, нито видели нещо. Нещо, което би помогнало. Но ако можем да направим нещо...

– Няма какво да правите – рязко я прекъсна Сердан, – освен да си гледате работата. Не можем да ви помогнем, господа. Лека нощ!

Щом се намерихме пак в коридора, поех дълбоко дъх, който бях задържал през последните минути, и се обърнах към Къмингс:

– Не ме е грижа колко е платила тази дърта бойна секира за апартамента си – казах горчиво аз, – но все пак не е платила достатъчно.

– Разбирам защо Сердан Младши и жена му са го зарязали на драго сърце – съгласи се Къмингс.

Казано от обикновено невъзмутимия и дипломатичен ковчежник, това звучеше като окончателна присъда над сприхавия старец. Той си погледна часовника.

– Не стигаме доникъде, а? А след 15–20 минути пасажерите ще се заточат към каютите си. Какво би казал да довършиш ти тук, а аз да сляза долу с Уайт?

– Добре. Десет минути. – Взех ключовете от Уайт и се залових с

останалите четири апартамента, докато Къмингс слезе да провери шестте на долната палуба.

След десет минути, нищо неоткрил в трите апартамента, се намерих в четвъртия, големия от лявата страна отзад, заеман от Джулиъс Биърсфорд и семейството му. Претърсих каютата на Биърсфорд и жена му – а сега вече търсех не само Бенсън, но и някакъв признак да е бил тук – и пак напразно. Не открих нищо нито във всекидневната, нито в банята. Влязох във втората, по-малка каюта, заемана от дъщерята на Биърсфорд. Нищо по мебелите, нищо зад завесите, нищо под леглото! Минах към задната преграда и бутнах плъзгащата врата, която превръщаше цялата стена на каютата в огромен гардероб.

Мис Сюзън Биърсфорд, помислих си аз, не беше за окайване и по отношение на дрехите. В този стenen гардероб висяха не по-малко от седемдесет закачалки и ако на някоя от тях беше окачена стока за по-малко от двеста-триста долара, значи съм сбъркал. Проправях си път из творби на Баленсиага, Диори Дживенчи, поглеждайки отзад и отдолу. Нищо!

Затворих плъзгащата врата и отидох до един малък гардероб в ъгъла. Той беше пълен с кожи, палта, шапки, дълги шалове: не разбирах защо ли човек трябва да мъкне тези работи при една обиколка из Карибите! Посегнах да взема един особено фин модел и го придърпах настрана, за да надникна в мрака отзад, когато дръжката на вратата леко щракна и един глас каза:

– Действително норките са хубави! Нали, мистър Картър? Струват може би двегодишната ви заплата.

III

Вторник вечерта – 9:30 – 10:15 ч.

Сюзън Биърсфорд беше красавица, не ще и дума. Идеалното лице с елипсовидна форма, високи скули, бляска в кестенявата коса, веждите (два нюанса по-тъмни) и най-зелените очи, които някога сте виждали, караха всички офицери на борда да се катерят по стените, дори и тези, които тя измъчваше до смърт. По-точно всички, с изключение на Картър.

Това постоянно афиширане на хладно превъзходство, с което тя си правеше развлечение, не можеше да предизвика у мен чувства на обич и симпатия.

В този момент тя не беше нито хладна, нито развеселена, и това беше факт. Две матово червени петна на гняв обагриха хваналите тен бузи и ако изражението на лицето и все още не разкриваше реакцията на човек, току-що попаднал на особено противен бръмбар под плосък камък, виждаше се, че твърде скоро то щеше да се измени в нещо подобно; не беше нужен микрометър да се измери извивката в ъгъла на устата и. Оставих коженото палто от норки и бутнах гардеробната врата.

– Не бива да стряскате хората така – казах укорително аз. – Трябваше да почукате.

– Трябвало да... – Тя сви устни и добави: – Какво възнамерявахте да правите с палтото?

– Нищо. Не нося никога норки, мис Биърсфорд. Не ми отиват. – Усмихнах се, но тя не ми отвърна. – Мога да обясня.

– Сигурна съм, че можете. – Беше тръгнала да излиза. – Но мисля, че ще е по-добре да дадете обяснения на баща ми.

– Както желаете – казах спокойно аз. – Но моля ви побързайте. Това, което върша, е спешно. Използвайте телефона. Или да позвъня аз?

– Оставете телефона на мира – каза сприхаво тя. Въздъхна, затвори вратата и се облегна на нея. Трябваше да се съглася, че всяка врата, дори и скъпо тапицираните врати на „Кампари“ изглеждаха двойно по-ценни като фон на Сюзън Биърсфорд. Поклати глава, после ме изгледа отгоре надолу с изумително зелените си очи. – Много неща мога да си представя, мистър Картър, но единственото нещо, което не мога да си представя, е нашия ценен старши офицер, потеглящ за някой запустял остров в спасителна лодка с моето палто от норки. – Пък и защо ли ви

трябва? В онова чекмедже, ей там, лежат бижута за повече от 50 000 долара.

– Пропуснал съм ги – признах аз. – Не съм гледал в чекмеджетата. Търся един човек, който е болен, в безсъзнание, или нещо по-лошо, а Бенсън не би влязъл в никое от чекмеджетата, които съм виждал.

– Бенсън ли? Нашия главен стюард? Този мил човек! – Тя пристъпи две крачки към мен и ми стана някак приятно да видя искрена загриженост в очите и. – Няма ли го? Казах й всичко, което сам знаех. Когато свърших, тя каза:

– Е, бога ми! Какъв шум за нищо. Може да е излязъл да се поразходи по палубата или да е поседнал, за да изпуши една цигара, и първото нещо, за което се залавяте, е да претърсвате каютите. Не познавате Бенсън, мис Биърсфорд. Никога през живота си той не е напускал пасажерското отделение преди единадесет часа. Нищо повече не би ни разтревожило, ако установим, че офицерът на вахта е изчезнал от мостика или старши кормчията е зарязал кормилото. Извинете ме за миг. – Отвън се чуваха нечии гласове. Отворих Вратата на каютата и видях Уайт да идва с още един стюард по коридора. Очите на Уайт светнаха, щом ме забеляза, но после, когато съзря Сюзън Биърсфорд да се появява на прага зад мен, очите му се замъглиха неодобрително.

– Чудех се къде ли сте, сър – каза укорително той. Мистър Къмингс ме изпрати. Боя се, че долу нямахме късмет, сър. Сега мистър Къмингс проверява всички помещения. – Млъкна за миг, после тревожно запита: – Какво да правя сега, сър?

– Оставаш на поста си, докато намерим главния стюард, а пасажерите са на първо място, знаеш това. Нареди на тримата стюарди да бъдат на предния вход на палуба „А“ след десет минути. Един да претърси офицерските помещения отпред, друг – офицерските помещения отзад, трети – кухнята, килерите, складовете за провизии. Но почакай, докато ти наредя. Мис Биърсфорд, бих желал да ползувам телефона ви, моля.

Не изчаках за позволение. Вдигнах телефона, свързах се с централата и казах да ме свържат с каютата на боцмана, Провървя ми. Беше се прибрал.

– Макдоналд? Тук е Старшият офицер. Прощавай, че ти се обаждам, Арчи, но имаме неприятности. Бенсън го няма.

– Главният стюард ли, сър? – Имаше нещо безкрайно успокояващо в този дълбок бавен глас, който не бе загубил нито частица от северошотландския си напевен акцент след двайсет години по море.

Макдоналд никога не се изненадваше или вълнуваше от нещо. Беше повече от силната ми дясна ръка, на палубата – най-важното лице на корабта. И най-необходимият. – Значи сте претърсили помещенията на пасажерите и стюардите?

– Да. Нищо! Взemi няколко души, на вахта или не, няма значение, и минете по главните палуби. По това време на нощта повечето от екипажа е там. Разбери дали някой от тях не е виждал Бенсън или е чул нещо необикновено. Може да е болен, може да е паднал и да се е наранил, ако наистина е на борда.

– И ако не ни провърви? Предполагам, ново гадно претърсване, сър?

– Боя се, че да. Можеш ли да приключиш и да дойдеш горе за десет минути?

– Разбира се, сър!

Помолих дежурния корабен инженер да ми прати няколко души в пасажерските помещения, обадох се на втория офицер Томи Уилсън, после помолих да ме свържат с капитана. Докато чаках, мис Биърсфорд пак ми дари усмивката си, онази приятната, с премного злонамереност, за да ми допадне.

– Охо! – рече тя възхитена. – Колко сме действени! Звъним тук, звъним там, резки и властни. Генерал Картър планира похода си. Това е един нов Старши офицер за мен.

– Цял куп излишни бъркотии – казах оправдателно аз. – Особено за стюарда. Но той има жена и три дъщери, които мислят, че слънцето изгрява и залазва заради него.

Тя пламна до корените на кестенявата си коса и за миг си помислих, че ще се отдръпне и ще ме удари. После се завъртя на пети, закрачи по дебелия килим и се загледа пред един прозорец в мрака навън. Никога преди не съм съзнавал, че един гръб може тъй силно да изразява чувствата.

После по телефона се обади капитан Булен. Гласът му беше дрезгав и рязък, както обикновено, но дори и металното безличие на телефона не можеше да скрие тревогата му.

– Нещо радостно, мистър?

– Нищичко, сър. Организирах група за претърсване. Мога ли да започна след пет минути?

Настъпи пауза и след малко той каза: – Трябва да се стигне дотам, струва ми се. Колко време ще ти отнеме?

– Двайсет минути, половин час.

– Ще го претупаш набързо, а?

– Не очаквам да се крие от нас, сър. Независимо дали е болен, ранен или има наложителна причина да напусне пасажерските помещения, очаквам да го открия на някое съвсем явно място.

Той изсумтя и каза:

– Мога ли да помогна с нещо? – Това прозвуча полувъпросително, полуутвърдително.

– Не, сър. – Гледката как капитанът претърсва горната палуба или наднича под брезента на спасителните лодки не би увеличила доверието на пасажерите към „Кампари“.

– Добре тогава, мистър. Ако ти трябва, ще бъда в телеграфната зала. Ще се опитам да задържа пасажерите далеч от теб, докато свършиш. – Това показваше, че е разтревожен, и то немалко: по-скоро би влязъл в клетка с бенгалски тигри, отколкото да се смесва с пасажерите.

– Много добре, сър.

Сюзън Биърсфорд пак бе прекосила каютата и завърташе цигара в едно кехлибарено цигаре, дълго трийсет сантиметра. Имах усещането, че цигарето ме дразни, както ме дразнеше всичко у мис Биърсфорд, не по-малко и начинът, по който бе застанала в очакване на огънче. Чудех се кога ли за последен път мис Биърсфорд се е унижила сама да си запали цигарата. Сигурно от години не е, предположих аз, щом на сто метра от нея има мъж. Тя си получи огънчето, издуха лениво облак тютюнев дим и каза:

– Претърсваща група, така ли? Би било интересно. Можете да разчитате на мен!

– Съжалявам, мис Биърсфорд. – Трябва да кажа, че тонът ми не го потвърждаваше. – Това е работа на корабния екипаж, на капитана не би му било приятно.

– Нито на Старшия офицер, нали? Не се тревожете да отговаряте за него. – тя ме погледна замислено. – Но аз мога да ви създам затруднения. Какво бихте казали, ако вдигна телефона и кажа на родителите си, че съм ви заловила да претърсвате личните ми вещи? Нищо против, мадам. Познавам родителите ви. Ще ми бъде драго да видя как ще ви напляскат, за гдето сте се държали като разглезено дете, когато животът на един човек е в опасност.

Цветът по изпъкналите и скули ту се появяваше, ту изчезваше като неонova светлина тази вечер. Ето че пак се появи. Тя далеч не беше така спокойна и самостоятелна, за каквато се представяше. Смачка току-що

запалената цигара и каза тихо:

– А ако ви обвиня в дързост?

– Престанете да говорите. Телефонът е до вас. – Когато не посегна към него, аз продължих: – Искрено казано, мадам, вие и вашият тип ме разболяват. Използвате огромното богатство на баща си и привилегированото си положение като пасажер на „Кампари“, за да си търсите развлечения, доста често злонамерени развлечения, с членове на екипажа, които не са в състояние да ви отвърнат със същото. Те просто трябва да си траят, защото не са като вас. Повечето от тях нямат никакви пари в банката, но издържат семейства, майки и знаят, че трябва да се усмиват на мис Биърсфорд, когато тя си прави шеги за тяхна сметка, дразни ги или ги ядосва, защото ако не го сторят, мис Биърсфорд и подобните и ще се погрижат да ги лишат от работата им.

– Продължете, моля – каза тя. Изведнъж се бе укротила.

– Това е всичко. Злоупотребата с властта, дори и в такъв дребен случай, е достойна за презрение. А после, когато някой се осмели да реагира, както постъпвам аз, вие го заплашвате с уволнение, което е равносилно на сегашната ви заплаха. И това е по-лошо от презрение, това е малодушие.

Обърнах се и тръгнах към врата. Най-напред ще потърся Бенсън, после ще заявя на Булен, че напускам. Дотегнал ми беше „Кампари“.

– Мистър Каргър.

– Да? – Обърнах се, но задържах ръката на дръжката. Оцветяващият механизъм на бузите и явно работеше наднормено. Този път бе пребледняла под загара. Направи две крачки към мен и сложи ръка на моята. Ръката и трепереше леко.

– Много, много съжалявам – каза с нисък глас тя. – Нямах представа. Забавленията обичам, ала не злонамерените. Мислех си... е, мислех, че не съм опасна и че никой не се дразни. Аз мислех – е добре, – мислех, че това е безвредно и никой няма нищо против. И никога, никога не бих си помислила да поставям службата на някого под угроза.

– Ха! – казах аз.

– Не ми вярвайте! – Все същият тих глас и ръката върху моята.

– Разбира се, че ви вярвам – казах неубедително аз. А после я погледнах в очите, което беше голяма грешка и много опасна работа, защото тези големи зелени очи, забелязах го за пръв път, имаха странната способност да се топят и разтапят, като при това нарушаваха ритмичното дишане на мъжа. Поне моето нарушиха. – Разбира се, че ви вярвам – повторих аз и този път обръчът на убеждението затегна дори и мен. –

Моля ви, забравете грубостта ми. Но трябва да побързам, мис Биърсфорд.

– Може ли да дойда с вас, моля?

– О, по дяволите всичко, да! – из пшках отегчено аз. Успях да се отскубна от очите и и пак задишах спокойна – Елате, ако искате!

В предния край на коридора, тъкмо зад входа на апартаментата на Сердан, налетях на Карерас Старши. Пушеше пура и имаше този израз на доволство, който пасажерите неизменно получават, след като бъдат нагостени от Антоан.

– А, ето ви и вас, мистър Картър – каза той. – Чудех се защо не се върнахте на масата ни. Какво не е в ред, ако мога да запитам? Отвън пред входа са се събрали поне една дузина от екипажа. Мислех, че правилникът забранява...

– Чакат мен, сър. Бенсън – вероятно не сте имали възможност да го срещнете, откакто сте се качили, той е главният ни стюард – липсва. Тези отвън са група за претърсване.

– Липсва ли? – Сивите му вежди се надигнаха. – Какво, за бога... е, разбира се, вие си нямате представа какво му се е случило, иначе не бихте организирали това претърсване. Мога ли да помогна?

Поколебах се, помислих за мис Биърсфорд, която вече се бе измъкнала навън. Разбрах, че вече не мога да спра по никакъв начин някой или дори всички пасажери, ако искат да вземат участие, и казах:

– Благодаря ви, мистър Карерас. Не приличате на човек, който пропуска лесно.

– От едно тесто сме замесени, мистър Картър. Отминах загадъчната му забележка и забързах навън.

Безоблачна нощ, небе, обсипано с необичайно много звезди, мек топъл вятър, духащ от юг, умерен ход при насрещно течение, обаче неотговарящ на стабилизаторите ни „Дени-Браун“, които спокойно и без усилия можеха да си вършат работата. Една черна сянка се отдели от близката засенчена преграда и боцманът Арчи Макдоналд пристъпи към мен. Въпреки солидните си килограми пристъпяше леко, като танцьор.

– Нещо ново, боцмане? – запитах го аз.

– Никой не е видял нещо, никой не е чул нищо. А тази нощ между осем и девет е имало поне една дузина хора.

– Мистър Уилсън там ли е? Ха, там е! Мистър Уилсън, вземете персонала от машинното и трима свободни моряци!

Главната палуба и долу! Ще знаете къде да търсите по това време – добавих горчиво. – Макдоналд, ти и аз ще вземем горните палуби. Лявата страна ти, дясната – аз. Двама моряка и един кадет. Половин час. После пак тук!

Пратих един човек да провери състоянието на лодките. Защо Бенсън би имал странното желание да влезе в лодка – не можех дори да си представя. А може би спасителните лодки винаги странно привличат тези, които искат да се скрият, макар че не можех да си обясня защо би пожелал да се крие. Пратих друг да претърси надстройката над мостика. Започнах да обхождам и различните каюти по лодковата палуба, каютата с картите, флагкаютата и радарната каюта, а мистър Карерас ми помагаше. Ръсти, нашият най-млад кадет, мина за проверка отзад, придружен от мис Биърсфорд, която изглежда бе предположила, и то правилно, че не съм в настроение за компанията и. Но Ръсти беше. Той винаги беше. Каквото и да му кажеше Сюзън Биърсфорд, за него нямаше никакво значение. А Ръсти беше неин роб и не го интересуваше какво си мислят другите. Ако тя го накараше да скочи в комина, ей така, просто заради нея, той би го направил и би счел това за чест. Представях си го как претърсва горната палуба – Сюзън Биърсфорд до него, а лицето му е с цвета на косата му.

На излизане от радарната каюта едва не се блъснах в него. Беше задъхан, като че ли бе бягал дълго. Видях, че съм сбъркал за лицето му в полумрака на палубата то изглеждаше сиво, като стар вестник.

– Радиокабината, сър! – задъхан изговори той и ме хвана за ръката, нещо, което иначе не би направил и в съня си. – Елате бързо, сър. Моля ви!

Аз вече тичах.

– Откри ли го?

– Не, сър, Мистър Браунел. – Браунел беше старшият ни радист. – Изглежда, че му се е случило нещо.

Стигнах до кабината за десет секунди, проврях се край бледите очертания на Сюзън Биърсфорд, застанала точно до вратата, прекосих до щормовата преграда и спрях.

Браунел бе намалил окачения реостат, така че стаята беше по-слабо осветена, обикновено възприета практика сред радистите на нощна вахта. Беше се облегал върху масата с глава на дясната си ръка, така че можех да виждам само раменете му, черната коса и един плешив кръг, който бе проклятието на живота му. Лявата му ръка беше заметната, пръстите едва докосваха телефона за мостика. Предавателният ключ

подаваше непрекъснати сигнали. Отпуснах дясната ръка няколко сантиметра напред. Предаването спря.

Проверих пулса на протегнатата лява китка. Проверих пулса отсрани на врата. Обърнах се към Сюзън Биърсфорд, която продължаваше да стои на прага, и и казах:

– Имате ли огледало? – Тя кимна безмълвно, порови в чантата си и ми подаде един отворен несесер, в който се виждаше огледало. Завъртях реостата, радиокабината се запя в светлина, леко изместих главата на Браунел, поднесох огледалото до устата му и ноздрите му и го задържах може би десет секунди, свалих го, погледнах в него и и го върнах.

– Станало му е нещо! – казах. Гласът ми беше неестествено спокоен. – Мъртъв е. Или аз мисля така. Ръсти, веднага доведи доктор Марсътън, по това време той обикновено е в телеграфния салон. Кажете и на капитана, ако е там. Нито дума на никой друг за това!

Ръсти изчезна. На прага, до Сюзън Биърсфорд, се появи друга фигура. Беше Карерас. Той спря с крак на шормовата преграда и каза:

– Боже мой! Бенсън!

– Не, Браунел! Радистът. Мисля, че е мъртъв. – Със слабата надежда, че Булен още не е слязъл в трапезарията, посегнах за телефона с надпис „Капитанска каюта“ и почаках за отговор, загледан в проснатия на масата мъртвец. Човек на средна възраст, веселяк, чийто единствен невинен недостатък беше изключителната му суетност по отношение на външността му, който дори го бе подтикнал да си купи изкуствен перчем за оплешивялото си местенце (но общественото мнение на борда го беше принудило да изхвърли перчема), Браунел беше един от най-популярните и искрено обичани офицери на борда. Беше? Бил. Чух щракването на вдигнатата слушалка.

– Капитане? Тук Картър. Бихте ли дошли в радиокабината? Веднага, моля!

– Бенсън?

– Браунел. Мъртъв, сър, струва ми се.

Пауза, после се чу щракване. Пресегнах се за другия телефон, който свързваше директно с каютите на радистите. Имахме трима радисти. Този от средната смяна, от полунощ до 4 часа, обикновено се отказваше от вечеря в трапезарията и отиваше да си легне. Един глас отговори:

– Тук Питърс.

– Старшият офицер. Прощавай, че те безпокоя, но ела веднага в радиокабината.

– Какво има?

– Ще научиш, като дойдеш тук.

Окачената лампа изглеждаше твърде ярка и неподходяща за помещението, в което се намира мъртвец. Намалих реостата и бялата яркост се замени с плътно жълта светлина. Ръсти се показа на входа. Вече не изглеждаше толкова блед, но може би за това допринасяше намалената светлина.

– Докторът идва, сър. – Дишането му бе ускорено. – Само да си вземе чантата от амбулаторията.

– Благодаря. Иди и доведи боцмана. И не е нужно да се претрепваш от тичане, Ръсти. Вече няма за какво да се бърза.

Той тръгна и Сюзън Биърсфорд каза с тих глас:

– Какво има? Какво... какво му се е случило?

– Не бива да сте тук, мис Биърсфорд.

– Какво е станало с него? – повтори тя.

– Това ще каже корабният лекар. На мен ми се струва, че е умрял просто както си е седял. Сърдечен пристъп, коронарна тромбоза, нещо такова.

Тя потръпна и не отговори. За мен мъртвите не бяха нещо ново, но леките бодези по тила и гръбнака ми ме караха да чувствавам, че сякаш и аз треперя. Топлият пасат ми се струваше по-хладен, много по-хладен от преди няколко минути.

Пристигна доктор Марстън. За доктор Марстън тичането, дори завързането беше нещо съвсем неприсъщо. Той беше бавен, уравновесен мъж, с бавна, уравновесена походка, с величествена бяла коса, подрязани бели мустаци, с извънредно гладко лице, без бръчки за човек в напреднали години. Бистрите му сини очи така странно пронизваха, че човек веднага оставаше с впечатлението, че пред него се намира лекар, на когото може безусловно да се довери. По общо признание, щом го погледнеш, човек почваше да се чувствава по-добре и в това нямаше нищо лошо. – Но стигнеш ли се по-нататък, например да поверите живота си в ръцете му, перспективата бе съвсем различна и рискована, защото 50% беше вероятността, че няма да си върнете здравето. Тези пронизващи очи не бяха поглеждали медицинското списание „Лансет“, нито бяха полагали усилия да следят последните медицински постижения от няколко години преди Втората световна война. Нямаше и нужда: той и лорд Декстер бяха съученици в отделенията, гимназията и университета и работата му беше осигурена, стига да можеше да вдига слушалките. Но честно казано, стигнеш ли се до лекуването на богати стари неврастенички, той нямаше равен на себе си.

– Е, Джон! – прогърмя той. С изключение на капитан Булен, той се обръщаше към всеки офицер на кораба с малкото му име. Така, както главен учител се обръща към по-добрите си ученици, но все пак ученици, които трябва да се надзирават. – Какво има? Красавецът Браунел е получил удар?

– Боя се, че по-лошо, докторе. Мъртъв!

– Милостиви боже! Браунел? Мъртъв? Дай да видя, дай да видя! Малко повече светлина, ако обичаш, Джон. – Доктор Марстън тръшна чантата си върху масата, измъкна слушалките, прослуша Браунел тук-там, провери пулса му, изправи се и въздъхна: – В средата на живота, Джон... Температурата в помещението е висока, но бих казал, че си е отишъл преди повече от час.

В сянката съзрях огромния силует на капитан Булен да чака и слуша, без да каже нещо.

– Сърдечен пристъп, докторе? – осмелих се да запитам. В края на краищата, той не беше чак толкова некомпетентен, просто изостанал с четвърт столетие.

– Нека видя, нека видя – повтори той. Обърна главата на Браунел и я огледа отблизо. Трябваше да погледне отблизо, на всички от кораба бе известно, че пронизващи или не, сините му очи са късогледни като на бухал, макар че отказваше да носи очила. – Хм, виж тук. Езика, устните, очите, особено израза. Няма съмнение, няма никакво съмнение. Мозъчен кръвоизлив. Масивен. И на тази възраст. На колко, Джон?

– Четиридесет и седем, може би и осем. Там някъде.

– Четиридесет и седем. Само четиридесет и седем. – Той поклати глава. – Сполетява ги все по-млади. Напрежението на модерния живот.

– А тази протегнатата ръка, докторе? – попитах го аз. – Посягаща към телефона? Мислите, че...

– Уви, тя само потвърждава диагнозата ми. Усетил, че ударът настъпва, опитал се да телефонира за помощ, но той е бил съвсем внезапен, много масивен. Клетки красавецо Браунел. – Той се обърна, съгледа застаналия на входа Булен. – А, ето ви и вас, капитане. Лоша работа, лоша работа.

– Лоша работа – съгласи се Булен. – Мис Биърсфорд, вие не бива да бъдете тук. Студено ви е и треперите. Идете си веднага в каютата. – Когато капитан Булен говореше с този тон, милионите на Биърсфорд вече нямаха никакво значение. – По-късно доктор Марстън ще ви донесе успокоително.

– И може би мистър Карерас ще бъде така любезен...

– Започнах аз.

– Разбира се – съгласи се веднага Карерас. – За мен е чест да съпроводя младата дама до каютата и. – Направи лек поклон и и предложи ръката си. Тя я прие с явно удоволствие и двамата се изгубиха.

След пет минути всичко в кабината беше пак нормално. Питърс бе поел смяната на мъртвия. Доктор Марстън се бе завърнал към любимото си занятие да общува с пасажерите и да пие заедно с нашите милионери, капитанът ми бе дал нарежданията си, аз ги бях прехвърлил на боцмана и завитият в брезент Браунел бе отнесен в дърводелната.

Останах няколко минути в кабината с потресения Питърс и погледнах небрежно последното радиоизвестие. Всички радиоизвестия с получаването се записваха в два екземпляра – оригиналът за мостика, а копие – към дело.

Вдигнах най-горното известие от папката, ала не беше нещо важно, просто едно предупреждение за влошаване на времето далеч в югоизточния край на Куба, което можеше да се развие в ураган. Рутинно и далеч не основание за безпокойство! Вдигнах бележника за записване на известията, лежаш до лакътя на Питърс.

– Може ли да взема това?

– Заповядайте. – Беше много развълнуван, за да полюбопитствува защо ми е. – Имаме много такива.

Оставих го, разходих се нагоре-надолу по палубата известно време, после тръгнах към капитанската каюта, където ми бе наредено да се явя след като приключа. Булен беше на обичайното си място, а Къмингс и главният механик бяха седнали на кушетката. Присъствието на Макилрой, нисък, набит шотландец с вида и косата на монаха Тък, означаваше, че капитанът е много разтревожен и е свикал нещо като военен съвет. Интелигентността на Макилрой не се ограничаваше само в сферата на двигателите на кораба. Това въз пълно засмяно лице криеше мозък, който бе, може би, най-далновидният на „Кампари“, включително дори и този на мистър Биърсфорд, който трябва да е бил наистина много умен, за да натрупа своите триста милиона долара, или колкото там бяха.

– Седни, мистър, седни – изръмжа Булен. „Мистър“ не означаваше, че съм в черния му списък, а просто, че е разтревожен. – Няма ли следи от Бенсън?

– Никакви!

– Какъв отвратителен рейс! – Булен побутна към нас поднос с уиски и чаши – непривична щедрост, която беше просто още един признак

на тревогата му. – Заповядайте, мистър.

– Благодаря, сър. – Налях си щедро, тъй като рядко ми се удаваше такъв случай, и продължих: – Какво ще правим с Браунел?

– Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това? Няма роднини да ги известяваме, не се е чуло да е пожелавал нещо. Уведомихме управлението. Ще го погребем в морето призори, преди да са се размърдали пасажерите ни. Не бива да разваляме проклетата им разходка.

– Не е ли по-добре да го откараме в Насау, сър?

– Насау ли? – Той ме загледа през ръба на чашата си, после бавно я остави на масата. – Само заради това, че някой е умрял, не е нужно да откача човек, нали?

– Насау или някоя друга британска територия. Или Маями. Някое място с компетентни полицейски власти, които да разследват нещата.

– Какви неща, Джони? – запита Макилрой. Той беше наклонил главата си на една страна, като тлъст и добре охранен бухал.

– Да, какви неща? – Гласът на Булен беше съвсем различен от този на Макилрой. – Само заради това, че една претърсваща група още не е открила Бенсън, ти...

– Аз прекратих претърсването, сър.

Булен дръпна стола си назад, докато ръцете му легнаха на масата напълно разтреперани.

– Прекратил си претърсването – каза меко той. – Кой дявол ти даде правото да вършиш подобни неща?

– Никой, сър. Но аз...

– Защо го стори, Джони? – пак запита тихо Макилрой.

– Защото никога няма да намерим Бенсън. Бенсън е мъртъв. Бенсън е убит.

Никой не каза нищо цели десет секунди. Звукът на хладния въздух, идващ от вентилаторите горе, изглеждаше нормално шумен. Капитанът каза дрезгаво:

– Убит? Бенсън убит? Вярно ли е, мистър? Какво имаш предвид?

– Искам да кажа, че е бил ликвидиран.

– Ликвидиран? Убит? – Макилрой се размърда неспокойно на стола си. – Видя ли го? Имаш ли някакво доказателство? Как можеш да твърдиш, че е убит?

– Не съм го видял. Нямам и никакво доказателство. – Улових погледа на ковчежника, седнал с кръстосани ръце и вперени в мен очи, и си спомних, че Бенсън му беше приятел почти двацет години. – Но имам доказателства, че Браунел е бил очистен тази нощ. И мога да свържа

събитията.

Настъпи още по-дълго мълчание.

– Ти си луд – каза най-после Булен. – Ето пък сега, и Браунел е убит. Луд си, мистър, излязъл си от релсите. Чу ли какво каза доктор Марстън? Масивен мозъчен кръвоизлив. Но разбира се, той е само един лекар с четиридесетгодишна практика. Не би могъл да знае...

– Бихте ли ми дали възможност, сър? – прекъснах го аз. Моят глас звучеше толкова грубо, колкото и неговият. – Зная, че е лекар. Зная също и това, че не е много добре с очите. Но моите са добри. Видях това, което той пропусна. Видях едно тъмно леке отзад на униформената яка на Браунел. А виждал ли е някога някои подобно нещо на риза, носена от Браунел? Не напразно го наричаха Красавеца Браунел. Някой го е ударил с нещо тежко и със страхотна сила по тила. Имаше и лека синина под лявото ухо – видях го, докато лежеше там. Когато боцманът и аз го занесохме в дърводелната, го прегледахме заедно. Подобно леко натъртване имаше и под дясното ухо – и следи от пясък под пата. Някой го е халосал с пясъчна торба и когато е изпаднал в безсъзнание, е натискал сънната му артерия, докато е умрял. Сами идете и вижте!

– Аз не – промърмори Макилрой. Личеше, че е загубил самообладание. – Аз не. Вярвам го напълно. Би било съвсем лесно да се обори. Но го вярвам напълно, макар че все още не мога да го възприема.

– Но дявол го взел, Главни! – Булен сви юмрук. – Докторът каза, че...

– Аз не съм медик – прекъсна го Макилрой. – Но мога да си представя, че в двата случая симптомите си приличат много. Едва ли мога да виня стария Марстън.

Булен не му обърна внимание и ми даде пълната възможност да се възползвам от погледа му на комодор.

– Слушай, мистър – рече бавно той. – Изглежда, че си променил мнението си. Когато бях там, ти се съ согласи с доктор Марстън, дори прокара мисълта за сърдечен пристъп. Не даде признаци...

– Мис Биърсфорд и мистър Карерас бяха там – прекъснах го аз. – Не исках да им внушавам погрешни мисли. Ако из кораба се заговори – а това е неизбежно, – че подозираме убийство, то виновниците биха били принудени да действат, и то бързо, за да предотвратят всяко наше действие. Не зная какви им са възможностите, но според досегашните резултати трябва да е нещо дяволски неприятно.

– Мис Биърсфорд? Мистър Карерас? – Булен бе престанал да свива юмурици, но се виждаше, че не му трябва много, за да започне пак. – Мис

Бийрсфорд е извън съмнение. Но Карерас? И неговият син? Качиха се едва днес – и то при най-необичайни обстоятелства. Просто не може да се свърже. Не. Аз проверих. Карерас Старши и Младши са били или в телеграфния салон, или в трапезарията близо два часа, преди да открием Браунел. Съвсем чисти са от подозрения.

– Освен, че е прекалено очебийно – съгласи се Макилрой. – Мисля, капитане, че е време да свалим шапки на мистър Картър. Той е действувал и си е използвал мозъка, докато ние само сме си въртели палците.

– Бенсън – рече капитан Булен, без да дава никакви признаци за желание да си сваля шапката. – Какво ще кажеш за Бенсън? Как се връзва той с цялата история?

– Така. – Бутнах празния телеграфен бележник през масата. – Аз проверих последните получени и постъпили на мостика известия. Редовен доклад за времето. Време – 20:07. Но по-късно идва друго известие, записано на този бележник: оригинал, копие, дубликат. Известието не може да се дешифрира – но за хора с модерна полицейска апаратура е детска играчка да се разбере какво е написано там. Разчитат се само двете цифри за времето. Вижте ги сами. Ясни са. 33 означава 20:33 ч. Тогава е дошло известието, толкова спешно по естество, че вместо да изчака куриера, Браунел посегнал да телефонира веднага. Затова ръката му бе протегната към телефона, когато го намерихме, а не защото се е почувствувал зле. И тогава е бил убит. Който го е сторил, трябвало е да го убие. Само повелянето на Браунел и открадването на известието не би било достатъчно, защото щом се свестял, той би си спомнил съдържанието на радиотелеграмата и веднага би го предал на мостика. Сигурно – добавих замислен аз – е било дяволски важно известие.

– Бенсън – повтори нетърпеливо Булен. – Какво ще кажеш за Бенсън?

– Бенсън е станал жертва на отколешния си навик. Мистър Къмингс ми, каза, че Бенсън неизменно излизал на палубата между 20:30 и 20:35 да изпуши една цигара, докато пасажерите вечерят. Радиокабината е непосредствено над мястото, където той се е разхождал – известието пристига и Браунел бива убит в тези пет минути. Вероятно Бенсън е видял или е чул нещо необикновено и е отишъл да провери. Може дори да е заварил убицеца на мястото. Така и Бенсън е трябвало да умре.

– Но защо? – настоя капитан Булен. На него все още не му се вярваше. – Защо, защо, защо? Защо е бил убит? Защо това известие е било тъй отчайващо важно? Цялата проклета работа е дивотия. И какво е имало в това известие?

– Ето защо трябва да идем в Насау и да го открием, сър.

Булен ме погледна безизразно, погледна си напитката, очевидно реши, че я предпочита пред мен – или мрачните вести, които му носех, – и на две глътки обърна съдържанието на чашата.

Макилрой не докосна своята чаша. Остана загледан няколко минути в нея и каза:

– Не си пропуснал много, Джони. Но все пак си пропуснал едно нещо. Радистът на смяна – Питърс, нали? Откъде знаеш, че същото известие няма да дойде пак? Може би са искали потвърждение? Ако е така, съвсем сигурно е, че ще го предадат пак. Тогава каква е гаранцията, че с Питърс няма да постъпят по същия начин?

– Гаранцията е боцманът, Главни. Той стои в сянка на десет ярда от радиокабината с шило за разплитане на въжета в ръка и с шотландска мъст в сърцето. Познавате Макдоналд. Бог да е на помощ на онзи, който реши да си прави неделната разходка в радиокабината.

Булен си наля уиски, усмихна се уморено и погледна широката си комодорска нашивка.

– Мистър Картър, мисля, че трябва да си сменим униформите. Мислиш ли, че ще ти хареса тази страна на бюрото ми?

– Ще ме устрои, сър – съгласих се аз. – Особено ако вие поемете развличането на пасажерите.

– В такъв случай, ще си останем както сме. – Кратката му усмивка веднага изчезна. – Кой е на мостика? Джемисън, нали? По-добре го смени, Старши.

– По-късно, сър, с ваше позволение. Остава най-важната част от разследването. А даже не зная как да започна.

– Не ми казвай, че има и още – каза натъртено Булен.

– Трябва ми малко време да обмисля нещата – казах аз. – Чрез нашата радиокабина е постъпило толкова важно известие, че е трябвало да остане в тайна на всяка цена. Но как е било възможно някой да узнае за това известие? Единственият начин за постъпване на съобщения до „Кампари“ е бил през слушалките, закрепени на главата на Браунел, и все пак някой друг е уловил известието едновременно с Браунел. Вероятно. Едва Браунел завършил преписването на известието в бележника си и щом се е пресегнал за телефона, умрял. Има и друг радиоприемник на борда на „Кампари“, настроен на същата дължина на вълната, и то някъде около радиокабината, защото на подслушвача са били необходими секунди да стигне от едното място до другото. Задачата е да се открие приемникът.

Булен ме погледна. Макилрой ме погледна. Двамата се спогледаха. После Макилрой възрази:

– Но радистът постоянно сменя дължината на вълната. Как може някой да знае на каква вълна е в даден момент?

– Как може човек да знае всичко? – попитах аз. Кимнах към бележника на масата. – Докато не дешифрираме това.

– Известието. – Булен се загледа в бележника и рязко реши – Насау. Максимална скорост, Главни, но бавно, през половин час, така, че никой да не усети смяната на оборотите. Старши, на мостика! Установи местонахождението ни. – Той донесе карти, линеали, пергели, докато аз нанасях цифрите, кимна ми и му дадох ориентира. – Нанеси възможно най-късото разстояние.

Не трая дълго.

– 047 оттук дотук, сър, приблизително 220 мили, след това 350.

– Пристигане?

– Максимална скорост? – Естествено.

– Точно утре преди полунощ.

Той посегна към един бележник, драска една минута и зачете:

– „Пристанищни власти Насау, параход «Кампари», позиция такава и такава, пристига утре, сряда, 23:30. Молим на разположение полиция, незабавно разследване. Един убит, един изчезнал. Спешно. Булен, капитан.“ – Това бива. – Пресегна за телефона. Аз му улових ръката.

– Който има приемника, може да проследи еднакво лесно както излизащите, така и постъпващите повиквания. Така ще разберат, че сме по дирите им. Господ само знае какво може да се случи тогава.

Булен погледна бавно първо мен, после Макилрой, после ковчезника, който не бе проговорил ни дума след пристигането ми в кабината, после пак мен. След това накъса известието на ситни парченца и ги пусна в кошчето за отпадъци.

IV

Вторник 10:15 вечерта – сряда 8:45 сутринта

Не извърших кой знае какво разследване през нощта. Бях измислил как да започна, но бедата беше там, че не можех да почна, докато пасажерите не се събудят и излязат от каютите си. Никой не обича да го измъкват от леглото му посред нощ, още по-малко милионерите.

След като предпазливо открих боцмана, за да се уверя, че няма да получа в тила едно шило за разплитане на въжета, прекарах цели петнайсет минути до радиокабината, сравнявайки местоположението и с другите кабинни и близките помещения. Радиокабината беше в дясната страна отпред, непосредствено след помещенията за пътниците на палуба „А“, а апартаментът на стареца Сердан беше точно отдолу. Предполагах, че дори и ако не е дочакал последните думи на известието, убиецът не е разполагал с повече от десет секунди да се добере от скрития приемник до радиокабината. На това основание автоматически всяко място на разстояние десет секунди от радиокабината ставаше подозрително.

Малко бяха подозрителните места: мостикът, флажкабината, радаркабината, кабината с картите и всички офицерски и кадетски помещения. Те можеха да се изключат веднага. В продължение на 40 минути обходих трапезарията, кухнята, килерите, офицерския салон и непосредствено до него друг салон, който се наричаше всекидневна и беше пригоден за нуждите на съпругите и дъщерите на нашите милионери. Всички бяха празни по това време на нощта – и ако някой е измислил транзисторно радио, по-малко от кибритена кутия, тогава може да съм пропуснал: но всичко по-голямо непременно бих открил.

Оставаха само пасажерските помещения, каютите на палуба „А“ под радиокабината бяха най-съмнителни. Апартаментите на палуба „В“ (следващата палуба отдолу) не излизаха от границите на вероятността, но когато прекарах мислено поглед по скованите крака на дъртите кранти от палуба „В“, не виждах мъж, който би стигал до радиокабината за по-малко от десет секунди. А положително не беше жена: защото, който беше убил Браунел, не само бе повалил и Бенсън, но и ги беше скрил, а Бенсън тежеше 90 кг., ни грам по-малко.

И така, палуба „А“ и „В“. Утре и двете трябваше да минат през ситото. Молах се за добро време, което да изкуши пасажерите ни да се

пекат на слънце, за да могат стюардите, докато оправят леглата и почистват каютите, да извършат старателно претърсване. Митничарите в Ямайка вече бяха сторили това; но те бяха търсили механизъм, дълъг 1,80 метра, а не радио, което в тези времена на миниатюризация лесно би могло да се скрие, например, в онези масивни кутии за бижута, които бяха воденичният камък на нашите милионерски съпруги.

Сега пътувахме почти на североизток, под същото индигово небе, обсипано със звезди: „Кампари“ се плъзгаше леко по линията на дългото бавно вълнение. Нужен ни беше близо половин час да сменя курс на 80° , така че никой пасажер – нощна птица да не разбере променената посока по нашия килватер: не че щеше да има някаква полза от тази предпазна мярка, ако някой от пасажерите ни имаше и най-слаба представа от звездна навигация или поне елементарната способност да открие Полярната звезда.

Крачех бавно по подковата палуба отдясно, когато съзрях да се приближава към мен капитан Булен. Той вдигна ръка, посочвайки дълбоката сянка, хвърлена от една спасителна лодка.

– Мислех, че ще те намеря тук или наоколо – каза бавно. Бръкна под куртката си и мушна нещо студено и твърдо в ръката ми. – Вярвам, че знаеш как да го използват.

Звездната светлина проблесна върху синкавия метал в ръката ми. Автоматичният колт, един от трите, пазени в стъкления шкаф на спалната кабина на капитана. Явно, най-после капитан Булен вземаше работата сериозно.

– Мога да го използвам, сър!

– Добре. Мушни го в колана си или там, където държиш тези проклетии. Никога не съм съзнавал, че са тъй гадно неудобни, че да ги крия за твоята особа. Ето ти и един резервен пълнител. Надявам се на бога, че не ще стане нужда да ги използваме. – – Това означаваше, че и капитанът имаше такъв.

– Третият, сър?

– Не зная! – Поколеба се. – Мислех за Уилсън.

– Той е добър човек. Но го дайте на боцмана.

– На боцмана? – повиши глас Булен, после си припомни нуждата от секретност и снижи гласа си до заговорнически шепот. – Знаеш правилника, мистър. Тези оръжия могат да се използват само по време на война, припатство или метеж. И се дават само на офицери.

– Интересува ме не правилника, а собствения ми врат, сър. Знаете досието на Макдоналд: най-маладия старши сержант в Командосите. Списъкът на отличията му е дълъг колкото ръката ви. Дайте го на Макдоналд, сър!

– Ще видим – изръмжа той, – ще видим. Бях в дърводелната с доктор Марстън. За пръв път виждам дъртия шарлатанин раздрусан докрай. Съгласен е с теб, казва, че несъмнено Браунел е бил убит. Ще речеш, че са го изправили на подсъдимата скамейка в Олд Бейли с оправданията, които занарежда. Но мисля, че Макилрой беше прав, като каза, че симптомите са сходни.

– Е – казах неуверено аз, – надявам се, че от това няма да има последиствия, сър.

– Какво имаш предвид?

– Вие познавате доктор Марстън не по-зле от мене, сър. Двете големи слабости в живота му са Ямайският ром и желанието му да създава впечатление, че е наясно по всички въпроси. Опасна комбинация. Освен Макилрой, ковчезника, вие и аз, единственото лице, което знае, че Браунел не е умрял от естествена смърт, е боцманът, а той никога не ще проговори. Доктор Марстън е съвсем друга работа.

– Не се безпокой, момчето ми – рече Булен с нещо като удоволствие в гласа му. – Казах на нашия драгоценен доктор, че приятел на лорд Декстер или не, ако вдигне една чашка ром, преди да сме пристигнали в Насау, веднага го пращам завинаги на брега. Опитах се да си представя как някой казва нещо от този род на уважавания и аристократичен доктор: умът ми не го побираше. Ала не бяха направили стария Булен комодор на компанията ей така, без нищо. Знаех, че ще постъпи точно според думите си.

– Нали не е свалял нищо от облеклото на Браунел? – попитах аз. – Ризата му, например.

– Не! Какво значение има?

– Просто има вероятност този, който е удушил Браунел, да е сключил пръсти около врата му, а вярвам, че съвременната полиция може да снесе отпечатъци практически от всякаква материя, включително и от някои дрехи. Едва ли биха се затруднили при вземането на отпечатъци от тези чисти, колосани яки, които Браунел носеше.

– Не пропускаш нищо – рече замислен Булен. – Освен може би да си сбъркал професията си. Нещо друго?

– Да, за погребението утре сутринта.

Настъпни дълга пауза, после той каза с богохулно умореното

въздържане на дълго страдащ човек, контролирал се прекалено много:

– Какво проклето погребение призори? Браунел е единственият ни експонат за полицията в Насау.

– Погребение, сър! – повторих аз. – Но не призори. Да речем, към осем часа, когато пасажерите са се размърдали вече и правят утринната си разходка. Това исках да кажа, сър.

Обясних му какво имам предвид и той ме изслуша дълбоко замислен. Когато свърших, кимна два или три пъти подред, обърна се и ме остави, без да продума.

Тръгнах по една осветена пътека между две спасителни лодки и си погледнах часовника. 23:25. Бях казал на Макдоналд, че ще го сменя в полунощ. Тръгнах към парапета и застанах до един шкаф за спасителни дрехи. Загледах се в бавно блещукащото вълнение на морето, с ръце на парапета, опитвайки се напразно да разгадая какво ли се крие зад събитията, случили се тази вечер. Когато се събудих, беше един без двайсет. Не че със събуждането си веднага бях наясно за часа: не че бях наясно веднага и за каквото и да било. Трудно е да бъдеш наясно за нещата, когато главата ти е притисната между челюстите на огромно менгеме, а очите са ослепели. Ослепели. Очите ми. Разтревожих се за очите си. Вдигнах ръка, опипах тук-там и ги открих. Бяха пълни с нещо твърдо и напластено. Когато натиснах, корицата падна и напипах нещо лепкаво. Кръв! Имаше кръв в очите ми, кръв, която слепваше клепачите и ме правеше сялп. Поне се надявах смътно, че само кръвта е, която ме прави сялп.

Изтрих още кръв с дланта на ръката си и можах да прогледна. Не много добре, не както бях свикнал да гледам. Звездите на небето не бяха ярките светлинни топчета, с които бях свикнал, а просто бледа мъглявина, гледана през заскрежен прозорец. Пресегнах с разтреперана ръка и се опитах да докосна този заскрежен прозорец, но той изчезна и се разтопи. Това, което ръката ми докосна, беше студено и метално. Напрегнато ококорих очи и видях, че наистина няма прозорец, а докосвам най-долния прът на парапета.

Виждах вече по-добре, поне по-добре от слепец. Главата ми лежеше в отворите за изтичане на водата, на сантиметри от висилката на една спасителна лодка. Какво, в името на бога, правех тук с глава в отвора? Успях да мушна двете си ръце под тялото и с внезапно пиянско залитане се надигнах в полуседнало положение, с един лакът още върху палубата. Голяма грешка, много голяма грешка! Изведнъж изпитах мъчителна болка, онази никога неописана болка, която вероятно се усеща

в онази последна съзнателна секунда, докато врязващата се гилотина прорязва кост, плът и мускули. Тази болка премина през главата, врата и раменете Ми и пак ме повали обратно на палубата. Изглежда, че главата ми се е ударила здраво в едно желязо на оточните отвори, но не мисля, че дори съм простенал.

Бавно, безкрайно бавно, съзнанието ми пак се върна.

Някакъв вид съзнание. Що се отнася до бистрота, осъзнаване и бързина на възстановяване, аз бях човек с оковани ръце и крака, на дъното на море от меласа. Съзнавах смъртно, че някой опипва лицето, очите, устата ми: нещо студено, влажно и сладко. Вода. Някой ми изтриваше лицето с вода, внимателно опитвайки се да очисти кръвта от очите ми. Опитах се да извия глава и да видя кой е, после смъртно си припомних какво бе станало и вдигнах глава. С дясната са ръка докоснах нечия китка.

– Спокойствие, сър. Само спокойствие! – Човекът изглежда имаше дълга ръка – беше отдалечен от мен поне на две мили. Но все пак познах гласа. Арчи Макдоналд. – Сега не се опитвайте да се движите. Само почакайте малко, ще се оправите, сър.

– Арчи? – Същинска разформирана двойка сме, помислих си смъртно аз. Та аз също се намирах две мили далеч от него. Надявах се поне да сме в една посока. – Ти ли си Арчи? – Бог знае, че не се съмнявах в това, просто исках да го чуя и от него.

– Аз съм, сър. Оставете всичко на мен. – Да, беше боцманът. Употребявал е тази фраза поне пет хиляди пъти през годините, откакто се знаем. – Само лежете неподвижно!

Нямах намерение за нещо друго, години щяха да минат, преди да забравя последния си опит за раздвижване, стига да проживеех толкова дълго, което в момента съвсем не ми се струваше вероятно.

– Вратът ми, Арчи. – Гласът ми прозвуча няколко ярда по-близо. – Мисля, че е строшен.

– М-да, сигурно го чувствувате така, сър, но струва ми се, че работата може би не е чак толкова страшна. Ще видим!

Не зная колко дълго лежах там, може би две-три минути, докато боцманът почисти кръвта. Звездите пак заблестяха във фокус. После той плъзна ръка под раменете и главата ми и започна да ме изправя сантиметър по сантиметър до седнало положение.

Закаках гилотината пак да падне, ала този път не падна. Този път беше по-скоро като касапски сатър, но доста тъп сатър: за една-две секунди „Кампари“ се завъртя няколко пъти на триста и шейсет градуса

по кила и пак си пое курса. 047, изглежда си го припомних аз. Този път не загубих съзнание.

– Колко е часът, Арчи? – Глупав въпрос, но не бях съвсем на себе си. И ми беше драго да чуя гласа си, вече някъде наблизно до мен.

Той завъртя лявата ми китка.

– Дванайсети Четиридесет и пет по вашия часовник, сър. Мисля, че сте лежали вероятно един час. Бяхте в сянката на лодката и никои не би ви видял, ако минеше оттам.

Мръднах главата си пробно само на сантиметър и примижах от болка. Три сантиметра – и тя би се откачила!

– Какво, по дяволите, се е случило с мен, Арчи? Някакъв припадък? Не си спомням...

– Хубав припадък. – Гласът му беше спокоен и хладен. Усетих пръстите му да докосват врата ми отзад. – Нашият приятел с пясъчната торба пак се е разхождал, сър. Само след няколко дни – добави замислено той – ще го спипам.

– Пясъчната торба? – Помъчих се да се изправа, ала това бе невъзможно без боцмана. – Радиокабината! Питърс!

– Сега на смяна е младият мистър Дженкинс. Той е добре. Вие казахте, че ще ме смените в полунощ и като стана 12:20 ч, разбрах, че нещо се случило. Така влязох в радиокабината и телефонирах на капитан Булен.

– На капитана ли?

– На кого друг можех да телефонирам, сър? – Действително, на кой друг? Освен мен, капитанът бе единственият палубен офицер, който фактически знаеше какво се е случило, който знаеше къде се крие боцманът и защо. – Сега Макдоналд ме бе обгърнал с ръка и като ме крепеше, ме поведе напред към коридора към радиокабината. – Той дойде веднага. Сега е там, разговаря с мистър Дженкинс. Силно разтревожен, мисли, че с вас може да се е случило същото като с Бенсън. Даде ми един подарък, преди да тръгна да ви търся. – Направи движение, което ми даде възможност да видя цевта на един пистолет в огромната му лапа. – Надявам се, че ще имам възможност да използвам това, мистър Картър, и то не дръжката. Предполагам съзнавате, че ако бяхте паднали напред вместо настрани, вероятно щяхте да се претърколите през парапета в морето.

Зачудих се озадачен защо ли всъщност те – или тон – не са ме блъснали в морето, ала не казах нищо, просто се съсредоточих да стигна до радиокабината.

Капитан Булен чакаше тук, пред вратата, и издатината в джоба на куртката му не се дължеше само на ръката му. Пристъпи бързо да ни посрещне, вероятно за да не може да бъде чуто от радиста, и реакцията му, при вида ми и след разказа за случилото се, имаше неопишуем ефект. Той направо беше побеснял. Не съм го виждал в такова състояние на едва сдържана ярост, откакто го срещнах за пръв път преди три години. Като се поукроти, той каза:

– Но защо, по дяволите, не са си свършили работата докрай и не са те хвърлили през борда?

– Не е имало нужда, сър – рекох уморено аз. – Не са искали да ме убиват. Само да ме отстранят от пътя си.

Той се взря в мен със замислени очи.

– Говориш тъй, сякаш знаеш защо са те праснали.

– Зная. Или мисля, че зная. – Потърках си леко врата отзад. Сега бях съвсем уверен, че нямам счупени прешлени, само го чувствавах така. – Аз съм си виновен. Пренебрегнах очевидното. Щом стана дума, всички го бяхме пропуснали. Бяха убили Браунел и всички ние бяхме решили по асоциация, че са убили и Бенсън. Загубих всякакъв интерес към Бенсън. Просто сметнах, че са се избавили от него. Това, което интересуваше мен и всички нас, беше да предотвратим всякакво по-нататъшно нападение срещу радиста, да се опитаме да открием къде е Приемникът и да разберем какво се крие зад всичко това. Сигурни бяхме, че Бенсън е мъртъв, а мъртвият Бенсън не можеше да ни бъде полезен с нищо. Затова забравихме Бенсън. Бенсън принадлежеше на миналото.

– Да не би да се опитваш да ми кажеш, че Бенсън е бил – или е – още жив?

– Бил е мъртъв. – Чувствах се като немощен 90-годишен старец и менгемето около главата не ме отпускате.

– Мъртъв е бил, но не са го разкарали. Може би не са имали възможност. Може би са чакали да настъпи пълен мрак и тогава да се избавят от него, но е трябвало да се избавят – намерехме ли го, щяхме да знаем, че на борда има убиец. Вероятно са го натъкнали на някое място, където не бихме се сетили да го търсим, лежащ на покрива на някоя кабина, натъпкан в някой вентилатор, зад някой от шезлонгите за слънчеви бани, където и да е. И може би аз съм бил твърде близо до него, и съм пречел да не могат да го вдигнат, или не са могли да го прехвърлят през борда, докато аз стоях до парапета. Като ме отстранят, те са знаели, че пътят им е разчистен. Движейки се с максимална скорост с дъгообразния килватер, който оставяме сега, никой не би чул нищо, ако го

хвърлят в морето: и в тъмна безлунна нощ като тази никой не би видял нищо. Така че трябвало е само да ме отстранят – и това не им е струвало никакви усилия – приключих горчиво аз.

Булен поклати глава.

– Не си ли чул нищо? И най-лекото пристъпяне или звука на летяща във въздуха палка?

– Нашият пристъпящ по терлици приятел изглежда е твърде опасна личност, сър – казах замислено аз. – Не издаде и най-лек звук или шепот. Мислех го просто за невъзможно. Доколкото зная, изглежда падайки в безсъзнание, съм се обърнал и съм ударил главата си във веригата на спасителната лодка. Така си мислех, дори го подхвърлих на боцмана. – Ухилих се и намигнах на Макдоналд и дори от намигването ме заболя. – И това е, което ще казвам утре на всеки. Ще им кажа, че сте ме съсипали от извънреден труд, сър, и че съм припаднал от изтощение.

– Защо да им казваш? – На Булен не му беше до шеги. – Не се вижда мястото на удара, раната е точно под слепоочието и в косата и лесно може да се прикрие. Съгласен ли си?

– Не, сър. Някой знае, че с мен се е случило нещо. Лицето, което е сторило това, ще го сметне за дяволски странно, ако изобщо не спомена за случая. Но ако го спомена и го представя като случаен припадък, вероятността той да повярва е голяма. Тогава все още имаме предимство: вече ни е известно, че на борда има убийства и изстъпления, без те да подозират, че ние знаем нещо.

– Умът ти – рече Булен безразлично – започва най-после да се избистря.

Когато се събудих, горещите слънчеви лъчи проникваха в стаята ми през дръпнатите завеси на прозореца. Каютата ми, непосредствено зад тази на капитана, беше на дясната страна и слънцето идваше отпред, което означаваше, че все още плаваме на североизток. Надигнах се леко да видя повърхността на морето, защото „Кампари“ имаше определено, макар и леко, поклащашо движение. Тогава именно разбрах, че вратът ми е плътно стегнат в гипсова отливка. Поне така го чувствавах. Можех да го извивам на два-три сантиметра в двете посоки, после гипсова скоба го спираше. Постоянна тъпа, но не нетърпима болка. Опитах се да завъртя главата си отвъд ограниченията на скобите, но го сторих само веднъж. Изчаках, докато каютата престана да се клатушка, после се изправих сковано в койката. Нека ме кръстят Картър Схванатия врат, ако желаят. Малко ми пукаше!

Отидох до прозореца. Същото безоблачно небе, по което слънцето, жарко и блестящо, вече високо над хоризонта, хвърляше ослепително светла пътека върху морската синева. Вълнението бе по-дълбоко, по-дълго и по-силно, отколкото очаквах, и идваше отдажно. Спуснах прозореца и не усетих вятър, което означаваше, че лек бриз духа откъм кърмата, но все пак недостатъчен да наруши гладката повърхност на морето.

Взех душ, обръснах се – никога преди това не бях осъзнавал колко е трудно да се бръснеш, когато завъртането на главата ти е ограничено до една дъга от пет сантиметра, после огледах раната. На дневна светлина тя имаше неприятен вид, много по-лош от този през нощта: над и зад Дивото слепоочие имаше петсантиметрова рана, широка и твърде дълбока, и силно пулсираща. Вдигнах телефона и потърсих доктор Марстън. Той беше още в леглото. Да, щял веднага да ме види – ранобудна Хипократова охота, съвсем неприсъща за характера му! Но може би съвестта го измъчваше заради погрешната му диагноза през миналата нощ! Облякох се, сложих си фуражката, нагласих я под подходящ ъгъл, докато лентата скри раната, и излязох да го посетя.

Свеж и отпочинал и с необичайно бистри очи – несъмнено поради предупреждението на Булен да прекрати с рома, – доктор Марстън нямаше вид на завладян от угризения на съвестта човек, прекарал една безсънна нощ. Дори не изглеждаше особено разтревожен от факта, че на борда се намираще такъв тип пасажер, който, ако би си вписал вярно професията, трябваше в съответната графа да напише „убиец“. Изглеждаше само загрижен как да отбележи трупа от миналата нощ в дневника. Когато му казах, че не трябва да записва нищо за Браунел, докато не пристигнем в Насау, и че не бива да се споменава името ми във връзка с диагнозата за смъртта на Браунел, той явно се развесели. Острига няколко квадратни сантиметра коса, впръсна местна упойка, почисти и заши раната, покри я с лейкопласт и се сбогува с мен. Край на работата му за днес!

Беше осем без четвърт. Спуснах се по стълбите на помещенията, водещи към бака, и се запътих към дърводелната. Отпред, необичайно за този утринен час, бяха се събрали към четиридесет души от корабния екипаж в очакване да кажат последно сбогом на Браунел. Но те не бяха единствените наблюдатели. Вдигнах поглед и видях, че палубата за разходки, която извиваше право към предната надстройка на „Кампари“, бе изпъстрена с пасажери – всичко 11 – 12 души: не много, но там бяха почти всички мъже – пасажери на кораба – жени не видях, – с

изключение на стария Сердан и може би един-двама други. Лошите вести се разпространяват бързо, а дори и за милионери възможността да видят морско погребение не се предоставя много често. Точно в средата им беше Хартуелският херцог, в съвсем моряшки вид, с грижливо наместената си фуражка от Кралския яхтклуб, копринен шал и флотска куртка с месингови копчета.

Заобиколих трюм №1 и си помислих мрачно, че може би има нещо върно в старото суеверие: мъртвите си търсят компания, казват старите моряци, и мъртвците, натоварени едва вчера след обяд и лежащи сега на дъното на трюм N 4, не бяха се забавили да я потърсят. В разстояние на няколко часа си бяха отишли още двама, за малко и трети: само че аз бях паднал настрани, вместо да се претърколя през парапета. Отново усетих студените тръпки отзад на врата си, после влязох в полумрачната дърводелна, точно при форпика.

Всичко беше готово. Ковчегът, скована набързо платформа от дъски 200 x 60 см, лежеше на палубата, флагът на английския търговски флот бе привързан откъм единия си край за дръжките на ковчега, но беше свободен откъм другия край и покриваше обвитата в брезент купчина отдолу. Тук бяха само боцманът и дърводелецът. Гледайки Макдоналд, човек никога не би предположил, че не е спал предишната нощ. Сам беше предложил да остане на стража отвън радиокабината до зори. Въпреки че вероятността за нападение през деня беше минимална, негова беше и идеята да бъдат отделени двама души, които след закуска да търкат палубата зад радиокабината, ако е необходимо, и през целия ден. Междувременно радиокабината бе затворена и залостена с тежък катинар, за да се даде възможност на Питърс и Дженкинс да присъствуват на погребението на своя колега.

Това не беше трудно осъществимо: както обикновено, практиката беше да забие камбанката на мостика или в каютата на старшия радист, когато постъпваше радиograma по честотата за SOS или по кодovия знак на „Кампари“.

Лекото вибриране на двигателите на „Кампари“ замря, оборотите спаднаха, колкото да поддържа курс при силното вълнение. Капитанът слезе по стълбата, носейки под мишница тежка, обкована с месинг библия. Тежката стоманена врата от дясната страна на бака бе отворена и издърпана назад. Плъзнат бе дълъг сандък, чийто край изравниха с отвора встрани на кораба. После Макдоналд и дърводелецът се появиха гологлави, носейки ковчега и обвитата в брезент купчина, и ги сложиха в сандъка.

Службата беше кратка и съвсем проста. Капитан Булен каза няколко думи за Браунел, почти толкова верни, колкото всички думи при подобни обстоятелства, изрѣмжа химна „Остани с мен“, прочете погребалната служба и кимна на боцмана. В Кралския флот вършеха по-добре тези неща, но ние не носехме фанфари на кораба. Макдоналд вдигна бордовия край на ковчега, увитата в брезент купчина се плъзна под флага и се изгуби, отбелязвайки изчезването си с лек плясък. Погледнах нагоре и видях Хартуелския херцог, застанал мирно в скована поза, с вдигната за почест дясна ръка към бялата фуражка. Да оставим настрана природните недостатъци на лицето му, но рядко бях виждал по-нелепа гледка. Несъмнено за непредубедения наблюдател той представляваше по-друга гледка, но аз лично не можех да забравя, че това, което изпратихме в дълбините, е малко брезент, разни боклуци от машинното отделение и към 80 кг рѣждявали вериги, за да бъде маскировката пълна.

Вратата към кораба се затвори, капитан Булен връчи библията на един кадет, оборотите на двигателите се покачиха и „Кампари“ пак за работи – със закуска, като точка първа от дневния ред.

През трите си години на борда на „Кампари“ рядко бях виждал в трапезарията за закуска повече от половин дузина пасажери. Повечето предпочитаха да им я поднасят в апартаментите или на верандите извън апартаментите им. Няколко аперитива, последвани от превъзходните ястия на Антоан и Хенри, дори и едно добро погребение, не можеха да изкарат всичките ни пасажери навън. Все пак липсваха най-много седем-осем души.

Моята маса беше в пълен състав, с изключение на инвалида мистър Сердан. Аз трябваше да съм на вахта, но капитанът беше решил, че тъй като на кърмата беше един много способен кормчия и земя наоколо нямаше на разстояние от седемдесет мили, младият Декстер, който обикновено биваше на вахта с мен, можеше да я изкара сам, докато трае закуската.

Едва се бях настанил на стола си, когато мис Харбрайд прикова малките си очи върху мен.

– Какво, за бога, ви се е случило, млади човече? – ме запита тя.

– Да ви кажа истината, мис Харбрайд, самият аз не зная.

– Какво?

– Вярно е! – Нарочно направих най-унилата физиономия. Бях приготвил и разказа си. – Стоях на подковата палуба снощи и изведнѣж разбрах, че лежа на пода с разцепена глава. Изглежда съм я ударил във веригата при падането си. Доктор Марстън мисли, че е комбинация от

слънчев удар – вчера цял ден товарихме, а мога да ви уверя, че слънцето грееше много силно – и поради неприятностите в Кингстън и поради причиненото от тях забавяне не съм спал достатъчно през последните три дни.

– Трябва да подчертая, че събития продължават да се случват на „Кампари“ – каза Мигел Карерас. Лицето му беше мрачно. – Един умира от сърдечен пристъп или каквото е било, друг изчезва... още не са измерили главния стюард, нали?

– Боя се, че не, сър.

– А сега пък вие се удряте. Да се надяваме, че това ще е краят на всичко.

– Неприятностите винаги идват по три, сър. Сигурен съм, че това е краят. Никога преди не сме...

– Млади човече, може ли да ви погледна – настоя един властен глас откъм капитанската маса. Беше мисис Биърсфорд, моята любима пасажерка. Извих се на стола си да установя, че мисис Биърсфорд, която обикновено седеше с гръб към мен, сега се бе обърнала изцяло към мен. Зад нея, за разлика от предишната нощ, Хатуелският херцог нямаше проблеми, за да насочи цялото си внимание към Сюзън Биърсфорд. Мисис Биърсфорд ме изучаваше мълчаливо почти цели десет секунди.

– Никак не изглеждате добре, мистър Картър – заяви накрая тя. – Изкривили сте си врата, нали? Не трябваше да се обръщате целия на стола си, за да говорите с мен.

– Малко! – признах си аз. – Леко е скован.

– И сте си наранили гърба, на всичко отгоре – добави триумфално тя. – Съдя по особената ви стойка.

– Почти не ме боли – казах храбро аз. Всъщност, изобщо не ме болеше, но още не бях свикнал с мушнатия зад колана ми пистолет, дръжката на който продължаваше да се връзва болезнено в долните ми ребра.

– Слънчев удар, а? – Лицето и изразяваше искрена загриженост. – И недоспиване. Трябваше да сте на легло. Капитан Булен, боя се, че претоварват този млад човек.

– И аз това казвам на капитана, мадам – заявих аз, – но той не ми обръща внимание.

Капитан Булен се усмихна за миг и стана. Докато обиколиха салона, очите му имаха изражението на човек, налагащ внимание и тишина: в такава личност той се превърна за три секунди.

– Дами и господа – започна той. Хатуелският херцог загледа

покривката с такъв израз, като че ли е помирилсвал развалена риба, който пазеше за арендаторите си, настояващи за намаление на наема, и за капитани от търговския флот, които забравяха да се обръщат публично към него с думите „Ваша светлост“. – Силно съм опечален – продължи капитанът, – тъй както съм сигурен, че всички вие изпитвате същите чувства, предизвикани от събитията през последните двацет и четири часа. Това, че трябваше да загубим нашия главен радист поради смърт от естествени причини, бог знае, е твърде тъжно: но, че и главният ни стюард изчезна същата вечер – и то след трийсет и шест години по море, – аз никога не съм Чувал нещо подобно.

Какво точно е станало с главния стюард Бенсън не можем да твърдим със сигурност, но ми се струва, допускам нещо и същевременно рискувам да изкажа едно предположение. Регистрирани са буквално стотици случаи на хора, изчезнали през борда нощем, и имам известни съмнения, че смъртта на Бенсън се дължина същата причина, валидна за 99% от всички случаи. Дори и при най-опитните моряци навеждането над перилата нощем и вирането в тъмните води долу има странно хипнотичен ефект. Мисля, нещо като завиване на свят, което се случва на много хора, предубедени, че щом се доближат до парапета на някоя висока сграда, например, някаква странна сила ще ги накара да се преметнат, независимо от това, какво им казва съзнанието. Само че когато се навеждат над корабен парапет, страх няма. Само нарастваща хипноза. Човек просто се навежда още и още, докато изведнъж центърът на тежестта му се измести. И той пада!

Като алиби за изчезването на Бенсън казаното не беше най-убедителното, но по принцип беше вярно.

– И така, дами и господа, бих посъветвал всички вас най-настоятелно никога да не се доближавате нощем до парапета, без да бъдете придружавани от някой друг. Ще ви бъда особено благодарен, ако всички стриктно спазвате това.

Огледах пасажерите, доколкото ми позволяваше скованият врат. Щяха да се съобразят, и още как! Отсега нататък и диви коне не биха ги завлекли нощем до перилата на „Кампари“.

– Но – продължи натъртено Булен – с нищо няма да помогнем на онези клетници, а само ще си навредим, ако продължаваме да мислим непрекъснато върху тези неща. Не мога да ви накарам да прогоните смъртните случаи от главите си веднага, но мога да ви помоля да не се спирате за дълго върху тях. Както навсякъде, така и на един кораб животът трябва да си продължава – особено на един кораб, бих подчертал аз.

Вие сте на борда на „Кампари“, за да се радвате на пътуването: ние сме тук, за да ви помогнем да се радвате. Бик ви бил много благодарен, ако ни съдействате да възстановим нормалния живот на кораба колкото е възможно по-скоро.

Понесе се приглушен одобрителен шепот, после, като се изправи на стола си до капитана, Джулиъс Биърсфорд заговори:

– Имате ли нещо против да кажа няколко думи, сър? – Той би могъл да купи линията „Блу Мейл“, без дори да наруши банковия си баланс, но все пак искаше разрешение да говори и наричаше стария Булен „сър“.

– Разбира се, мистър Биърсфорд.

– Само това. – Джулиъс Биърсфорд беше говорил на безброй дирекционни заседания и той правеше това с лекота пред много хора, независимо колко милиона долара представляваха те. – Съгласен съм напълно с всичко, казано от нашия капитан. Капитан Булен заяви, че той и екипажът му имат да вършат работа и че тази работа е да се грижат за удобствата на пасажерите: при твърде печалните обстоятелства, в които се срещаме тази сутрин, мисля, че и ние, пасажерите, трябва да свършим една работа – да улесним колкото се може повече капитана, офицерите и екипажа и им помогнем, доколкото е възможно, да върнат нещата към нормалното.

– Бих желал да подам топката, като покания всички ви да бъдете мои гости за кратко време тази вечер. Днес, дами и господа, моята съпруга празнува рождения си ден. – Той се усмихна на мисис Биърсфорд. – Забравила е точно кой. Не мога да ви покания на специална вечеря, защото не бих могъл да ви предложа по-изключително меню от това, което ни сервира Антоан и Хенрик всяка вечер. Но мисис Биърсфорд и аз ще ви бъдем благодарни, ако бъдете наши гости на коктейл-партито довечера в 7:45. В приемната зала. Благодаря ви!

Огледах масата. Мигел Карерас кимаше леко явно като знак за приемане и одобряване скритите мотиви на Биърсфорд. Мис Харбрайд сияеше от удоволствие. Тя си падаше по Биърсфордови не заради парите им, а поради факта, че бяха една от най-старите американски фамилии, с бог знае колко поколения натрупвано добросъсърдечие. Съпругът и, мистър Грийнсфийт, проучваше покривката на масата с обичайното си вгълбяване. А Теша Карерас, невероятно по-симпатичен откогато и да било, се беше облегнал на стола си и наблюдаваше Джулиъс Биърсфорд с леко развеселен, замислен интерес. Или може би гледаше Сюзън Биърсфорд. Бях по-сигурен от всякога, че в погледа на Тони Карерас не

всичко беше наред: почти невъзможно беше да се каже в каква посока се взира. Той улови погледа ми и се усмихна.

– Вие ще присъствувате ли, мистър Картър? – Имаше това отпуснато добродушно държане, което е подплатено с працията по шевовете банкова сметка, без обикновения намек за надменност; започвах да харесвам Тони Карерас.

– Боя се, че само за кратко, тъй като трябва да застъпя на вахта в осем часа довечера. – Усмигнах му се. – Ако сте там в полунощ, ще дойда. – Вятър щях да отида! В полунощ щях да давам показанията си на полицията в Насау. – Боя се, че и сега ще трябва да ме извините: трябва да сменя офицера на вахта.

Извиних се и излязох. На палубата едва не се сблъсках с един русокос юнга, Уайтхед, който обикновено в моята смяна изпълняваше длъжността си на телеграфист в машинното отделение, пренасящ радиोगрафи на мостика и приготвящ кафе.

– Какво правиш тук? – попитах го рязко. Докато на вахта беше младият Декстер, исках около него да има колкото се може повече остри погледи и бързи умове: Уайтхед притежаваше и двете. – Знаеш, че не бива да напускаш мостика в мое отсъствие.

– Прощавайте, сър. Но Фергюсън ме изпрати. – Фергюсън беше старши кормчия на предобедната смяна. – Пропуснахме последните две изменения на курса и той е много разтревожен. – Завивахме с 3° на север всеки петнайсет минути, за да поемем курс на север от запад, но бавно, да не разтревожим някого.

– Защо ме занимаваш с това? – казах сприваво аз. – Четвърти офицер Декстер е напълно способен да се справи с тази работа. – Всъщност, той не беше способен, но един от недостатъците да бъдеш колега на Декстер бе този, че си принуден да лъжеш като луд, за да поддържаш външната форма на солидарност.

– Да, сър. Обаче го няма, мистър Картър. Напусна мостика преди двацет минути и още не се е върнал.

Устремих се лудо покрай Уайтхед, като го блъснах настрана и се насочих към мостика бегом, вземайки по три стъпала наведнъж. Като завивах зад един ъгъл, видях с крайчето на околото си Уайтхед да се взира в мен със странно изражение. Вероятно ме е помислил, че съм откачил.

V

Сряда 8:45 сутринта – 3:30 след обед

Фергюсън, висок, мургав „кокни“¹, останал почти без коса, се обърна към мен, когато нахълтах през вратата от дясната страна на мостика в кабината на шурвала. На лицето му се изписа облекчение.

– Бога ми, драго ми е да ви видя...

– Къде е Четвъртият офицер? – запитах го аз.

– Знаем ли го, сър? Тези смени на курса...

– Дявол ви взел смените! Къде отиде той? Фергюсън замига изненадан. Имаше същия израз на лицето като този на Уайтхед преди няколко секунди, дебнешата обърканост на човек, който вижда как другият откача.

– Не зная, сър, не ми каза.

Пресегнах за най-близкия телефон, свързах се с трапезарията и потърсих Булен. Той се обади и му каза:

– Картър тук, сър. Бихте ли дошли веднага на мостика?

Настъпи кратка пауза, после той ме попита:

– Защо?

– Декстер го няма, сър. Беше на вахта, но е излязъл преди двайсет минути.

– Заряз ал мостика. – Гласът не промени интонацията си, но само защото той успя да го задържи така. Син на лорд Декстер или не, това беше край за младия Декстер на „Кампари“, ако не можеше да мотивира постъпката си. – Потърси ли го? Трябва да е някъде.

– От това именно се боя, сър.

Телефонът щракна и аз окачих слушалката. Младият Уайтхед, все така загрижен, току-що бе влязъл в кабината. Казах му:

– Ще намериш третия офицер в каютата му. Поздрави го от мен и го попитай дали би поел мостика за няколко минути, фергюсън?

– Да, сър? – Гласът му беше все така предпазлив.

– Съвсем нищо ли не каза мистър Декстер, когато излезе?

– Да, сър. Чух го да казва нещо като „Почакай за минутка. Какво по дяволите, става там?“ Или нещо такова, не съм сигурен. После каза: „Дръж същия курс. Връщам се след минутка.“ И излезе.

1. „Кокни“ – кореняк лондончанин.

– Това ли беше всичко?

– Това беше всичко, сър.

– Къде стоеше той по това време?

– На дясното крило, сър. Точно зад вратата.

– И слезе долу от тази страна?

– Да, сър.

– Къде беше Уайтхед в същото време?

– Отвън, на лявото крило, сър. – Изражението и обясненията на фергюсън несъмнено показваха, че според него отговаря на един лунастик, но успяваше да запази хладнокръвие.

– Не прекоси ли да види къде е отишъл мистър Декстер?

– Не, сър. – Той се поколеба. – Всъщност, не точно веднага. Но ми се стори малко странно, затова го накарах да погледне. Не видя нищо.

– Но, по дяволите! Колко време след слизането на Декстер той е погледнал?

– Една минута. Може би почти две. Не съм сигурен, сър.

– Но каквото и да е видял мистър Декстер, е било отзад?

– Да, сър.

Излязох на дясното крило и погледнах назад. Не се виждаше никой по която и да е от двете палуби долу. Екипажът отдавна бе приключил с миенето на палубите, а пасажерите още закусваха. Долу нямаше никой и нищо интересно за гледане. Дори и радиокабината бе пуста, със затворена и залостена врата. Виждах ясно бронзовия катинар да проблясва под утринното слънце, докато „Кампари“ се носеше бавно и леко по удължаващото се течение.

Радиокабината! Стоях като закован цели три секунди – в очите на фергюсън се утвърждавах като кандидат за усмирителна риза, – после се спуснах стремително по стълбището също както го бях изкачил – по три стъпала наведнъж. Само едно предвидливо спиране от моя страна и изненадващо пъргавото отдръпване от страна на капитана предотврати сблъскването ни в подножието на стълбата. Булен гласно потвърди мисълта, която очевидно се разпространяваше по мостика:

– Да не си откачил, мистър?

– Радиокабината, сър – казах бързо аз. – Елате! Бях там след няколко секунди заедно с Булен. Опитах катинара, мощен двойнодействащ „Йеил“, но той бе здраво заключен.

Тогава именно забелязах един ключ да стърчи в долната част на катинара. Завъртях го на една страна, после на друга, опитах се да го издърпам, но напрочно. Усетих задъханото дишане на Булен над рамото

ми.

– По дяволите, какво става тук, мистър? Какво изведнъж ти е шукнало?

– Една минутка, сър. – Забелязах Уайтхед да се качва към мостика и му магнах. – Доведи боцмана, кажи му да донесе клещи.

– Да, сър. Аз ще донеса клещи...

– Кажи на боцмана да ги донесе! – троснах му се аз.

– После поискай от мистър Питърс ключа от тази врата.

Бързо!

Той се затича. Пролича желанието му с удоволствие да изчезне. Булен каза:

– Виж какво, мистър...

– Декстер е напуснал мостика, защото е видял, че някъде става нещо странно. Така каза фергюсън. Къде другаде, ако не тук, сър?

– Защо тук? Защо не...

– Вижте това. – Взех катинара в ръка. – Този изкривен ключ. И каквото е станало, е станало тук.

– Прозорецът?

– Не може. Погледнах. – Заведох го отстрани до квадратното прозорче – парче матирано стъкло. – Пердетата още бяха спуснати.

– Не можем ли да го счупим?

– Какъв е смисълът? Късно е вече.

Булен ме загледа особено, обаче не каза нищо. Изтече половин минута в мълчание. С всяка измината минута Булен ставаше все по-нервен. После боцманът пристигна, носейки чифт плътно изолирани клещи в ръка.

– Отвори тази проклетия! – рязко му изкомандува Булен.

Макдоналд се опита да извади ключа с пръсти, не можа и пусна клещите в действие. Още с първото дръпване ключът се счупи наполовина.

– Ха! – рече Булен. – Сега я свършихме. Макдоналд го погледна, погледна мен, после счупения ключ, останал в челюстта на клещите.

– Даже не го извих, сър – рече тихо той. – И ако това е ключ „Йеил“ – добави той с нотка на презрение, – то аз не съм шотландец, а англичанин. – Подаде ни ключа да го огледаме. Счупеното разкриваше сивата, груба, шуплеста сплав на някакъв основен метал. – Домашна направа, и то не особено сполучлива.

Булен мушна в джоба си счупения ключ.

– Можеш ли да извадиш другото парче?

– Не, сър, напълно е блокирало. – Той забърка из комбинезона си и извади една ножовка. – Може би това, сър?

– Бива.

На Макдоналд му трябваша три минути усилна работа – ключалката, за разлика от катинара, беше от закалена стомана – и най-после ножовката премина. Той измъкна катинара и погледна въпросително капитана.

– Елате с нас – му каза Булен. По веждите му имаше пот. – Гледай да няма никой наблизко. – Отвори вратата и влезе вътре. Аз вървах по петите му.

Е, открихме Декстер, но го открихме много късно. Той имаше вид на купчина стари дрехи, съвсем отпусната, свита безформеност, присъща само на мъртъвците: проснат с лице към пода, той едва оставяше място за Булен и мен.

– Да повикам ли доктора, сър? – обади се Макдоналд: той стоеше, прекрачил щормовия праг, а кокалчетата на пръстите по ръката, която бе уловила вратата, бяха опънали до краен предел кожата му.

– Късно е вече за доктор, боцмане – каза студено Булен. После самообладанието му рухна и той избухна яростно: – Господи, мистър, до какъв край ще ни доведе това? Той е мъртъв, вижда се, че е мъртъв. Какво се крие зад... какъв престъпен демон... защо са го убили, мистър? Защо е трябвало да го убиват? Мътните ги взели, защо им е трябвало на злодеите да го убиват? Той беше само едно дете, какво зло е сторил някога младият Декстер на когото и да било? – Чест правеше на Булен, че в момента изобщо не му минаваше през ума мисълта, че мъртвият е син на президента и главния директор на линията „Блу Мейл“. Тази мисъл дойде по-късно.

– Умрял е поради същата причина като Бенсън – казах аз. – Видял е премного. – Коленичих до него, огледах врата отзад и отстрани. Нямах никакви белези. Вдигнах поглед и казах: – Може ли да го обърна, сър?

– Вече не може да му навреди. – Обикновено червендалестото лице на Булен си беше загубило цвета и устните му бяха стиснати в тясна плътна линия.

Дърпах и опъвах няколко секунди, докато успях, макар и частично, да обърна Декстер, Не губих време да проверявам дишането или пулса: когато са ти пуснали три куршума в тялото, дишането и пулсът принадлежат на миналото. А бялата униформена риза на Декстер с трите

малки, почернели от барута и обагрени от кръв дупки точно под гръдната кост действително показваха, че по него е стреляно три пъти; мястото, което заемаха тези отвори, можеше да се скрие с една карта за игра. Работа на истински майстор. Изправих се, погледнах от капитана към боцмана, после казах на Булен:

– Това не можем да отчетем като сърдечен пристъп, сър.

– Стреляли са по него три пъти – каза деловито Булен.

– Имаме си работа с маниак, сър. – Загледах се в Декстер, неспособен да отмества поглед от гримасата върху сгърченото през последните си мигове на живот лице, онзи разкъсващ миг на агония, отварящ вратата на смъртта. – Всеки от тези куршуми е могъл да го убие. Но някой го е убил три пъти, някой, който обича да натиска спусъка, който обича да гледа как куршумите попадат в тялото, въпреки че човекът е вече мъртъв.

– Гледаш много хладнокръвно на въпроса, мистър – ме изглежда зачудено Булен.

– Със сигурност! – Показах на Булен пистолета си. – Покажете ми човека, който е сторил това, и аз ще му се отплатя със същото, което е сторил на Декстер. Точно същото! И да вървят по дяволите и капитан Булен, и неговите правила! Толкова съм хладен!

– Прощавай, Джони, момчето ми. – После гласът му пак стана твърд. – Никой не е чул нищо. Как може никой да не чуе нищо?

– Пистолетът му е бил съвсем близо до Декстер, може би опрян в него. Вижте петната от обгорял барут. Освен това всичко показва, че тази личност – или тези лица – боравят професионално. Може би имат заглушителите ли на револверите си.

– Разбирам! – Булен се обърна към Макдоналд. – Можеш ли да доведеш Питърс, боцмане? Веднага!

– Да, да, сър. – Макдоналд се накланя да излезе и аз казах бързо:

– Сър, една дума, преди Макдоналд да е тръгнал.

– Какво има? – Гласът му беше твърд, нетърпелив.

– Искате да пратите известие?

– Разбира се, че искам да пратя известие. Ще искам два бързи патрулни катера да ни посрещнат. Със скоростта на газовите им турбини те ще пристигнат по обед: И когато им кажа, че за дванайсет часа са убити трима от хората ми, ще се разтичат. Писна ми да играя ролята си, Старши. С това фалшиво погребение исках да приспя подозренията им, да ги накарам да мислят, че сме се отървали от единственото доказателство за

убийство срещу тях. Виждаш ли докъде ни доведе? Още един убит?

– Няма смисъл, сър. Много е късно!

– Какво искаш да кажеш?

– Дори не се е погрижил пак да намести капака след излизането си, сър. – Кимнах към големия предавател-приемник с леко изкривения му капак и разхлабени притягащи винтове. – Може би е бързал да се измъкне, може би е знаел, че няма никакъв смисъл да прикрива нещата, но ние сме длъжни да го открием рано или късно – и по-добре рано, отколкото късно. – Вдигнах капака и застанах встрани, за да може и Булен да види. Нищо не беше по-сигурно от това, че никой вече не би могъл да използва този приемник. Отвътре той представляваше каша от разкъсани проводници, смачкан метал, строшени кондензатори и лампи. Някой си беше послужил с чук. Нямаше място за предположения: чукът си лежеше сред бъркотията, останала като последно доказателство от някога сложното устройство на предавателя. Наместих капака.

– Има резервен комплект – каза дрезгаво Булен. – Ей там, в шкафа под масата. Този с газгенератор. Сигурно го е пропуснал.

Но убиецът не го беше пропуснал, не беше човек, който пропуска нещата. Пък и чукът му беше под ръка. Всъщност резервният комплект беше дори по-смачкан от редовния, а и за по-сигурно смачкана беше и арматурата на газгенератора.

– Изглежда, че нашият приятел пак е слушал със своя приемник – обади се тихо Макдоналд. – И е излязъл или да спре известието, или да строши апаратурата, така че да не постъпват повече известия. Имал е късмет. Ако бе закъснял малко до завръщането на радиста, хората ми щяха още да търкат палубата отвън и той не би могъл да направи нищо.

– Никак не ми се връзва този убиец с късмета – казах аз. – Премного е способен за това. Не мисля, че са постъпили нови известия, които да го тревожат, но той се е страхувал от такива. Знаел е, че Питърс и Дженкинс са на погребението, и вероятно е проверил, че радиокабината е заключена. Изчакал е да се разчисти теренът, излязъл е на палубата, отключил кабината и влязъл вътре. И за зла участ Декстер го е видял да влиза.

– Ключът, мистър – каза дрезгаво Булен. – Ключът. Как ще го обясните?

– Представителят на „Маркони“ в Кингстън, който провери апаратурата, сър. Помните ли? – Той помнеше, разбира се: представителят на „Маркони“ бе телефонирал да пита дали искаме да се прегледа

апаратурата и Булен се бе възползувал от тази изпратена от бога възможност да затвори радиокабината, за да не приема неприятните и нервиращи го радиограми от Лондон и Ню Йорк. – Прекара тук почти четири часа. Достатъчно време за всичко. Ако той е бил представителят на „Маркони“, то аз съм Майската царица. Имаше хубав и внушителен комплект инструменти със себе си, но струва ми се, че единственият използван инструмент, ако може изобщо да се нарече така, е било парче восък, нагрято до подходяща температура, за да снесе отпечатък от бравата – дори и да е успял да измъкне катинара и да го върне незабелязано, тези катинари „Йеил“ са много сложни, за да бъдат дублирани. И аз предполагам, че в това се е състояла цялата му работа тук.

А бях на съвсем погрешен път. Но мисълта, че фалшивият представител на „Маркони“ може да се занимава с други неща по време на престоя си в радиокабината, ми мина през ума много, много часове по-късно: беше толкова заслепяващо очевидно, че изцяло го пропуснах, макар че само две минути задълбочено мислене биха ме насочили към правилното решение. Но трябваше да се изтъркалят тези часове, преди да стигна до тази конструктивна мисъл: а тогава вече беше много късно, много късно за „Кампари“, много късно за пасажерите му и много, много късно за всички от екипажа.

Оставихме младия Декстер да си лежи в радиокабината и заключихме вратата с нов катинар. Бяхме разисквали близо пет минути по въпроса къде да го оставим, преди да ни проблесне простото решение: да го оставим там, където си беше. Никой вече нямаше да използва кабината през този ден: там си беше толкова добре, колкото където и да било другаде, докато полицията от Насау се качи на борда.

От кабината отидохме направо в телеграфния салон. Телексите там бяха свързани с предавател-приемници на определени вълни с Лондон, Париж и Ню Йорк, но можеха да се пригодят от хора като Питърс и Дженкинс, които си разбираха от работата, за да предават и приемат практически на всяка една дължина. Но дори и Питърс и Дженкинс не можеха да се справят при състоянието, което заварихме: в телеграфния салон имаше два големи предавателя, умно конструирани с вид на коктейлни шкафове, но и двата бяха получили същата обработка както апаратите в радиокабината: външно недокоснати, отвътре смачкани до неузнаваемост. Някой беше порботил добре тази нощ: изглежда, че радиокабината е била последна по списъка. Погледнах Булен.

– С ваше позволение, сър, аз и Макдоналд ще отидем да огледаме спасителните лодки. И там можем да си пропилеем времето така, както

и навсякъде другаде.

Той се досети за какво става дума и кимна. Капитан Буден започваше да придобива вида на преследван. Беше най-способният, най-компетентният капитан на „Блу Мейл“, но никога в дългогодишната си практика нему се е налагало да се справя с подобни ситуации.

И така, Макдоналд и аз съответно отидохме да си загубим времето. Имаше три спасителни лодки с ръчни предаватели за този случай, ако „Кампари“ потънеше или се наложеше да бъде напуснат по някаква друга причина. Вече ги нямаше. Бяха изчезнали. Не е нужно човек да вдига шум и да ги троши, когато може направо да ги хвърли в морето. Нашият зловещ приятел не пропускаше нищо.

Когато се върнахме в капитанската кабина, където трябваше да докладваме, атмосферата, възцарила се там, никак не ми се понрави. Казват, че страхът можел да се подуши: не зная дали е така, но той може да се почувства и човек положително можеше да го усети в тази кабина, в 9 часа тази сутрин. Страхът, атмосферата на безпомощност, чувството, че си предоставен на милостта на безкрайно могъщи неизвестни и безжалостни сили, създаваха напрегната, нервна атмосфера, която аз почти можех да докосна.

Макилрой и Къмингс бяха тук с капитана, а също и нашият Втори офицер, Томи Уилсън. Трябваше и той да бъде уведомен. Дошло бе време да се каже на всеки офицер, както заяви Булен, в интерес на собствената им безопасност и самоотбрана: аз не бях толкова сигурен. Когато влязохме, Булен вдигна поглед: лицето му беше мрачно и спокойно, една маска умело прикриваша голямата му тревога.

– Е?

Поклатих глава и седнах. Макдоналд остана прав, но Булен му посочи припряно към един стол и каза: без да се обръща към някой специално:

– Предполагам, че това важи за всички предаватели на кораба?

– Доколкото знаем, да! – После добавих: – Не мислите ли, че Уайт трябва да е тук, сър?

– Възнамерявах да го повикам. Пресегна се за телефона, изрече нещо, окачи слушалката и каза рязко: – Е, мистър, снощи ти беше човекът с най-умни идеи. Имаш ли някакви тази сутрин? – Той повтаряше думите си и това ги правеше да звучат рязко и неприятно: но те бяха лишени от каквато и да било обида, Булен не знаеше кой път да хване и се улавяше за сламката.

– Никакви! Знаем само, че Декстер е бил убит в 8:26 тази сутрин,

минутка повече или по-малко. Тук няма никакви съмнения, както и за това, че повечето от пасажерите ни закусваха по това време. Отсъстваха само мис Харкърт, мистър Сердан с двете сестри, мистър и мисис Пайпър от Майами и двойката от Венецуела – старият Хурнос с жена си и дъщеря си. Единствените за подозрение, а никой от тях не изглежда подходящ.

– И всички те бяха на вечеря снощи, когато Бенстън и Браунел бяха убити – каза замислено Макилрой, – с изключение на стареца и сестрите му. Коего ги прави единствените най-подозрителни. Мисля вече сме наясно, че каквато и да е вината на хората, стоящи зад всичко това, очевидни доказателства няма. Освен, разбира се – добави бавно той, – ако някой от пасажерите не са свързани заговорнически помежду си.

– Или с екипажа – промърмори Томи Уилсън.

– Какво? – Старият Булен му даде пълна възможност да изпита комодорския му поглед. – Какво каза?

– Казах екипажа – повтори ясно Уилсън. Ако старият Булен се опитваше да сплаши Томи Уилсън, той само си губеше времето. – И екипажа включвам, и офицерите. Съгласен съм, сър, че чух или научих за тези убийства за пръв път само преди няколко минути, и признавам, че не съм имал време да подреда мислите си. От друга страна, не съм имал възможност да бъда посветен в тази история толкова, колкото всеки от вас. Моите уважения, но не съм се залутал из гората дотам, че да не мога да видя дърветата. Изглежда всички сте убедени, че това е работа на един или повече от пасажерите – нашият старши офицер тук изглежда дълбоко ви е пуснал този бръмбар в главите. Но ако някой пасажер се е сдушил с някого от екипажа, съвсем възможно е на този от екипажа да му е наредено да се върти около радиокабината и при нужда да си свърши работата.

– Казваш, че Старшият офицер ни е пуснал този бръмбар в главите – бавно изрече Булен. – Какво имаш предвид?

– Нищо повече от казаното, сър. Аз само... – После, разбрал намека във въпроса на капитана, каза: – Боже мой, сър! Мистър Картър? Да не ме вземате за луд?

– Никой не те смята за луд – успокояващо вмъкна Макилрой. Нашият главен механик винаги бе считал, че в умствено отношение Уилсън е от категория „петел“, но се виждаше, че бавно променя мнението си. – Екипажа, Томи. Какво те кара да се съмняваш в екипажа?

– Елиминирани, мотиви и възможности – веднага заяви Уилсън. – Изглежда, че малко или много елиминирахме пасажерите. Всички си

имат алиби. И мотивите! Какви са обикновените мотиви? – запита той, без да се обръща специално към някой.

– Три са мотивите: отмъщение, ревност, изгода – каза Макилрой.

– Ето ви на! Да вземем отмъщението и ревността. Възможно ли е който и да е от пасажерите ни да мрази толкова Браунел, Бенсън и Декстер, че да пожелае да ги убие? Смешно! Изгода? Какви печалби повече могат да искат тези подпухнали плутократи? – Той се огледа бавно. – А какво един офицер или някой друг от екипажа на „Кампари“ не би сторил с още малко пари? Аз, например, бих могъл.

– Възможностите, Томи – му подсказа Макилрой. – Ти спомена за възможностите.

– Няма защо да се спускам В тях – каза Уилсън. – Машинният и палубният екипаж могат да бъдат веднага елиминирани. Хората от машинното, с изключение на офицерите, отговорни за храненето, никога не ходят при пасажерите и лодковите палуби. Хората на боцмана се допускат там само по утринна вахта, за да измият палубите. Но – той пак се огледа, дори още по-бавно – всеки палубен офицер, радист, телеграфист, готвач и стюард на борда на „Кампари“ има пълното право да се намира на няколко метра от радиокабината по всяко време. Никой не би го запитал какво прави там. Не само че...

На вратата се почука и заместник-главният стюард Уайт влезе с фуражка в ръка. Изглеждаше страхотно измъчен. Като видя разширения състав на посрещналия го комитет, стана още по-печален.

– Ела и седни – му каза Булен. Изчака Уайт да седне и продължи: – Къде беше тази сутрин между осем и осем и половина, Уайт?

– Тази сутрин. Осем – осем и половина. – Уайт веднага зае позата на обиден. – Бях дежурен естествено. Аз...

– Успокой се – каза уморено Булен. – Никой не те обвинява в нищо. – После рече по-благо: – Всички ние имаме лоши вести, Уайт. Нищо, което пряко да те засегне, затова не се затормозявай. По-добре да ги чуеш.

Булен му разказа за трите убийства, без да украсява нещата, и единственият непосредствен резултат беше, че всеки присъстващ можеше веднага да задраска Уайт от списъка на заподозрените. Може и да беше превъзходен актьор, но дори един Ървинг не би могъл да си смени цвета от яркочервен на сивкавоблед само с едно прещракване на ключа, както го стори Уайт. Изглеждаше тъй зле, дишането му така се ускори и зачеса, че аз веднага станах и му дадох чаша вода. Той я погълна на две глътки. – Съжалявам, че те разстроих, Уайт – продължи Булен. – Но ти

трябваше също да знаеш. И така, между осем и осем и половина, колко от нашите пасажери закусуваха в помещенията си?

– Не зная, сър, не съм сигурен. – Той поклати глава, после бавно продължи: – Извинете, сър, спомних си. Мистър Сердан и сестрите му, разбира се. Семейство Хурнос. Мис Харкърт. Мистър и мисис Пайпър.

– Както каза мистър Картър – промърмори Макилрой.

– Да – кимна Булен. – Сега, Уайт, внимавай! Напускаш ли е помещението си по което и да е време някой от споменатите пасажери? По което и да е време? Дори за минутка?

– Не, сър. Определено не. Най-малкото на моята палуба. Хурносови са на палуба „В“. Но никой от другите не е влизал, нито излизал от помещенията: само стюарди с подноси. Мога да се закълна в това, сър. От моето кътче... т.е. това на мистър Бенсън, виждам всяка врата в коридора.

– Така е – съгласи се Булен. Запита за името на главния стюард на палуба „В“, говори накратко по телефона и окачи слушалката. – Добре, Уайт, можеш да вървиш. Но дръж очите и ушите си отворени и веднага ми докладвай, ако се натъкнеш на нещо, което ти се стори необикновено. И не говори за това с никой. – Уайт бързо се надигна и излезе. Стори го с удоволствие.

– Ето ти на – заяви тежко Булен. – Всички – искам да кажа всички от пасажерите – са чисти. Започвам да мисля, че в края на краищата си прав, мистър Уилсън. – Той ме погледна замислено. – Какво ще кажеш сега, мистър Картър?

Погледнах първо него, после Уилсън и казах:

– Изглежда, че мистър Уилсън е единственият от нас с разумни идеи. Казаното от него е логично, напълно приемливо и съвпада с фактите. Премного логично, премного приемливо. Просто не вярвам.

– Защо не? – настоя Булен. – Защото не можеш да повярваш, че някой член от екипажа на „Кампари“ може да бъде подкупен? Или защото подкопава всичките ти любими теории?

– Не мога да ви дам никакво „защо“ или „защо не“, сър. Просто имам някакво предчувствие.

Капитан Булен изръмжа, но получих неочаквана подкрепа от главния механик:

– Съгласен съм с мистър Картър. Изправени сме пред много, много умни хора – ако това са хора. – Той замълча, после изведнъж добави: – Платили ли са си таксата Карерас и синът му?

– Какво общо, дявол го взел, има това с всичко? – попита Булен?
– Платена ли е? – повтори Макилрой. Той загледа ковчежника.
– Платена е – каза тихо Къмингс. Той все още не можеше да преживее болката от убийството на неговия приятел Бенсън.

– В каква валута?

– Туристически чекове. Платими от една нюйоркска банка.

– Долари, а? Е, капитан Булен, считам това за особено интересно. Платено в долари. Още през май миналата година генералисимусът обяви, че е подсъдно да се притежава каквато и да било чужда валута. Чуда се откъде нашите приятели са се сдобили с валута. И защо са им позволили да я притежават? Вместо да бъдат натикани в някой затвор из джунглата?

– За какво намекваш, Главни?

– Нищо! – призна си Макилрой. – Дяволска работа.

– Просто не виждам как може да се свържат нещата. Просто смятам, че това е много странно, а всяко странно нещо при сегашните обстоятелства трябва да се провери. – Той поседя смълчан за миг, после добави разсеяно:

– Предполагам знаете, че нашият приятел генералисимусът получи напоследък един подарък от чужбина. Един миноносец и две фрегати? С един удар удвои военноморската си мощ. Предполагам знаете, че генералисимусът изпитва страхотна нужда от пари. Режимът му страшно се нуждае от пари и затова именно станаха кървавите метежи от миналата седмица. Знаете, че на борда имаме дузина хора, които струват, господ знае, колко пари като откуп? И ако фрегатата се покаже ненадейно на хоризонта и ни заповяда да спрем... е, как бихме могли да сигнализираме за помощ, след като всичките ни предаватели са унищожени?

– Никога в живота си не съм чувал такива смешни догадки – каза тежко Булен. Но дали са смешни или не, капитан Булен, помислих си аз, здраво сте се замислили върху тях. – Да насочваш предположенията си точно в тази посока. Как би могъл да ни намери даден плавателен съд? Къде ще ни търси? Снощи сменихме курса и сме на сто мили от мястото, където предполагат, че сме – дори и да имат някаква представа за къде сме се насочили?

– Бих подкрепил аргументите на главния механик, сър – вмъкнах аз. Нямаше смисъл да споменавам, че смятах мислите на Макилрой за толкова несъстоятелни, колкото ги смяташе и капитанът. – Всяко лице с радиоприемник може да има и радиопредавател – сам Мигел Карерас ми спомена, че някога е командвал собствени кораби. Навигацията по

слънцето и звездите не би го затруднила. Вероятно той знае местоположението ни до десет мили разлика.

– И известията, дошли по радиото – продължи Макилрой. – Известие или известия. Толкова дяволски важно известие, че причинява смъртта на двама души; и вероятността, че може би е дошло и друго подобно известие, причинило смъртта на трети човек. Какво е това известие, капитане, какво толкова страхотно важно има в това известие? Предупреждения: откъде, от кого, не зная. – Предупреждения, капитан Булен. Вести, които в наши ръце биха провалили нечии грижливо организирани планове, за мащабите на които можете да съдите по факта, че трима души загинаха, за да не стигнат известията до нас.

Старият Булен беше потресен. Опитва се да не го покаже, но беше потресен. Страшно. Разбрах го веднага, щом се обърна към Томи Уилсън.

– На мостика, мистър Уилсън! Двойна вахта, докато стигнем до Насау! – Той погледна Макилрой. – Ако се доберем до Насау! Сигналист да стои при Олдис през целия ден! Спомагателните флагове да бъдат готови на нока! Радарна кабина: ако за миг отделят очите си от екрана, ще ги сваля на сушата! Каквото и незначително примигване да доловят, на каквото и да е разстояние, веднага да докладват на мостика!

– Ще се обърнем към тях за помощ ли, сър?

– Идиот с идиот! – изръмжа Булен. – Бягаме да си спасим живота в обратната посока. Да не искаш да се изправим пред чакащите оръдия на някой миноносец? – Безспорно Булен беше излязъл от релсите: противоречивият елемент в нарежданията му го издаваше напълно.

– Значи вярвате на главния, сър? – запитах го аз.

– Не зная какво да вярвам – изръмжа Булен. – Просто не искам да рискувам.

Когато Уилсън излезе, аз казах:

– Може би главният е прав. Може и Уилсън да е прав. Двамата се покриват – въоръжено нападение на „Кампари“, с привличане на някои от членовете на екипажа му за съучастници.

– Но ти все още не го вярваш – рече тихо Макилрой.

– Аз съм като капитана. Не зная на какво да вярвам. Но в едно съм сигурен. Радиоприемникът, уловил известието и който не можахме да открием, за мен е ключът към всичко.

– И то ключът, който ще търсим. – Булен се надигна на крака. – Главни, ще се радвам, ако дойдеш с мен. Лично ще претърсим за това

радио. Започваме с моето помещение, после твоето, после помещенията на всички членове от екипажа на „Кампари“. После ще търсим навред, където би могъл да бъде скрит извън помещенията. Ти идваш с нас, Макдоналд!

Старецът се бе разпалил не на шега. Ако радиоприемникът беше в помещенията на екипажа, той щеше да го открие, фактът, че бе предложил да започнат претърсването от собствените му помещения, беше достатъчна гаранция за това. Той продължи:

– Мистър Картър, мисля, че е твоята вахта.

– Да, сър. Но Джемисън може да ме смени за един час. Разрешавате ли да претърся пасажерските помещения?

– Уилсън беше прав за бръмбара в твоята глава, мистър. – Това идваше да покаже колко е разстроено Булен: обикновено, когато обстоятелствата налагаха, той беше възможно най-педантичен от всекиго и, в присъствието на боцмана, никога не би говорил за Уилсън и мен по този начин. Изглежда ме кръвнишки и излезе.

Не ми даде разрешение, но и не ми отказа. Погледнах Къмингс: той кимна и стана.

На мен и ковчезникът ни провървя при претърсването. Не се наложи да измъкваме никого от каютата му: всички бяха празни. Радиосъобщенията от утринната смяна съобщаваха за рязко влошаване на времето на югоизток и предупреждаваха за промяна на атмосферните условия; слънчевите палуби бяха отрупани с пасажери, решени да използват ведрото небе, преди да се е развалило времето. Дори и старият Сердан беше на палубата, подкрепян от двете старателни сестри – високата с плетивото си, заета да върти куките, и другата, зачела се в куп списания. Човек добиваше впечатлението, както при всички добри медицински сестри, че по-малко от половината им ум бе зает с това, което вършеха: без да се помръдват от шезлонгите, те сякаш кръжеха около стария Сердан като двойка насадени квачки. Имах чувството, че щом Сердан им плаща да кръжат, ще иска те да си заслужат парите. Той беше в своя стол-количка, с разкошно одеяло върху кокалестите си колене. Добре огледах одеялото на минаване, но само си губех времето: то беше увито така плътно около мършавите му крака, че не би могъл да скрие и кибритена кутия под него, камо ли радио.

С двама стюарди на пост преровихме грижливо помещенията на палуби „А“ и „В“. Носех със себе си мегер, – който да ми послужи за оправдание, ако се наложеше, уж че търсим някакво прекъсване на

електрическия кабел. Обаче никой пасажер с гузна съвест нямаше да се хване на въдицата, ако ни откриеше в каютата си, затова бяхме взели стюардите.

Всъщност, нямаше нужда от радиоприемник в пасажерските каюти. Всяка пасажерска каюта на кораба, с присъщата за „Кампари“ екстравагантност, бе снабдена не с една, а с две приставки, захранвани от батерийни радиоапарати в телеграфния салон. Осем различни станции можеха да се избират просто с натискане на осем бутона. Всичко това беше обяснено в брошурата, така че никой да не се грижи да си взема радио.

Къмингс и аз не пропуснахме нищо. Проверихме всички шкафове, гардероби, леша, чекмеджета, дори и кутиите за бижута на дамите. Нищо! Никъде нищо, с изключение на каютата на мис Харкърт. Там имаше един портативен апарат, но аз го знаех: всяка нощ при хубаво време мис Харкърт се разхождаше по палубата, облечена в една от многото си вечерни рокли, настаняваше се в някой шезлонг и въртеше копчето, докато намереше подходяща приятна музика. Може би си мислеше, че това е задължителна добавка към очарованието и загадъчността, които трябва да съпътствуват една филмова звезда, може би го смяташе за романтично. А може би просто обичаше приятната музика! Както и да е, едно бе сигурно – мис Харкърт беше извън подозрение: да не говорим за друго, тя просто нямаше необходимата интелигентност. Но честно казано, въпреки преструвките и, беше много симпатична.

Върнах се победен на мостика и поех вахтата от Джеймисън.

Измина почти час, преди да се върне на мостика другият победен – капитан Булен. Не беше нужно да ми казва, че е претърпял поражение: то беше изписано по неподвижното му измъчено лице, по отпуснатите рамене. И нямото поклащане на моята глава му каза всичко, което беше нужно да знае. Отбелязах си на ум, в случай че лорд Декстер ни изриташе двамата от „Блу Мейл“, което не беше невероятно, да постъпим в някоя детективска агенция – може би имаше и по-бързи начини да умрем от глад, но този беше най-сигурен.

Вече бяхме по второто протежение на курса ни, 10° запад от север, насочени право към Насау. След дванадесет часа щяхме да сме там. Очите ме боляха от виждане в хоризонта и небето, макар да знаех, че поне още дузина души правят същото. Независимо дали вярвах в предположенията на Макилрой или не, държах се като че вярвах. Но хоризонтът си оставаше чист, напълно удивително чист, защото обикновено курсът биваше твърде оживен. И говорителят от радарната кабина

мълчеше упорито. На мостика имахме радарен екран, но той рядко се ползваше. Уолтърс, дежурният оператор, можеше да изолира и определи даден образ на екрана, преди повечето от нас дори да са го забелязали.

След около половин час неспокойно крачене по мостика Булен реши да си ходи. Като стигна стълбите, се поколеба, обърна се, махна ми и закричи към края на дясното крило. Последвах го.

– Мислех си за Декстер – каза тихо той. – Какво ли би било въздействието... малко ме интересуват вече пасажерите, интересува ме животът на всеки мъж и жена на борда... ако съобщя, че Декстер е бил убит?

– Особено – казах аз. – Ще предизвика масова истерия.

– Не мислиш ли, че злодеите, виновни за всичко това, може да се свият в черупката си?

– Абсолютно сигурен съм, че няма. Тъй като още не се е споменавало за Декстер и не е направен никакъв опит да се обясни отсъствието му, те трябва да знаят, че сме разбрали за смъртта му. Не може да не знаят, че офицерът на вахта не може току така да изчезне, без да се вдигне тревога. Само ще им кажем нещо, което те вече са го разбрали, без да им е казвано. Няма да изплашим тая пасмина. Хората не играят толкова смело като тях, ако залогът не е нещо страотно.

– И аз си мислех същото, Джони – каза уморено той. – Мислех си точно същото. – Обърна се и слезе долу и изведнъж разбрах как ще изглежда Булен, когато наистина остарее.

Останах на мостика до два часа, дълго след края на смяната ми, но пък и бях отнел на дежурещия след мен Джемисън много от свободното му време сутринта. Донесоха ми един поднос от кухнята и за първи път върнах недокосната храна, приготвена от Хенрик. Когато Джемисън пое мостика, той не размени нито дума с мен освен шаблонните забележки за курса и скоростта. От изопнатото изражение на лицето му човек можеше да си помисли, че е понесъл главната мачта на „Кампари“ върху раменете си. Булен бе говорил с него, вероятно бе говорил с всички офицери. Всичко това щеше дяволски да ги разтревожи и да ги направи нервозни като двойка стари моми, загубени из касабата на някой африкански град: не виждах какво друго би могъл да постигне.

Отидох в каютата си, затворих вратата, свалих си обувките и ризата и полегнах на койката (нямаше легло за екипажа на „Кампари“), след което насочих отвора за студен въздух към гърдите и лицето си. Тилтъ

ме болеше, страшно ме болеше. Наместих под него една възглавница и се опитах да облекча болката. Продължаваше да ме боли, затова го заряхах и се опитах да поразмишлявам. Някой трябваше да помисли, а ми се струваше, че старият Булен не е в състояние за това. И аз не бях, но все пак мислех. Бих заложил и последния си цент, че враговете – вече не можех да мисля другояче за тях – знаят нашия курс, предназначение и време на пристигане почти тъй добре, както самите ние. И знаех, че не могат да си позволят да пристигнем в Насау тази нощ, най-малкото докато не са свършили това, което имаха да вършат. Някой трябваше да мисли. Времето бе ужасно кратко.

В три часа не бях стигнал доникъде. Разнищвах всички въпроси, разгледах ги от всички ъгли, изведох различни решения, всички еднакво неуместни, и се спрях на дузина подозрителни лица, всички еднакво невъзможни. Мисленето не ме доведе доникъде. Седнах, като внимавах за врата си, измъкнах бутилка уиски от шкафа, налях си малко, разреших го с вода и го глътнах, а след това, независимо че противоречеше на правилника, си налях второ. Него оставих на масичката до копката и пак си легнах.

Направи го уискито, винаги ще се кълна, че уискито го направи; като духовна смазка за ръждянали мозъци то няма равно на себе си. След пет минути лежане по гръб, загледан безцелно в отвора за студен въздух над главата си, изведнаж се досетих. Сетих се изведнаж, напълно и за всичко в един миг и знаех без всякакво съмнение, че съм на прав път. Радиото! Приемателят, по който бе получено известието до радиокабината ни! Господи, нямаше никакво радио, само слепец като мен можеше да го пропусне, разбира се, че нямаше радио. Обаче имаше нещо друго. Изправих се рязко, като Архимед, когато изскочил от банята, и изпъшках от болка, когато един горещ нож се връза във врата ми.

– Често ли имате такива пристъпи или ви се случват само когато сте сам? – запита един загрижен глас от прага. Сюзън Биърсфорд, облечена в бяла копринена рокля с квадратно деколте, стоеше на прага сполуучудено, полузагрижено изражение. Толкова дълбоко се бях концентрирал, че не бях чул отварянето на вратата.

– Мис Биърсфорд. – Разтрих болния си врат с дясната ръка. – Какво правите тук? Знаете, че на пасажерите не е разрешено да посещават офицерските помещения.

– Не е ли? Зная, че баща ми е идвал няколко пъти през последните си пътувания да говори с вас.

– Баща ви не е млада госпожица.

– фюу! – Тя пристъпи в каютата и затвори вратата след себе си. Изведи аз усмивката изчезна от лицето и. – Ще разговаряте ли с мен, мистър Картър?

– Винаги – казах вежливо аз. – Обаче не тук... – Гласът ми заглъхна, измених държанието си още докато говорех.

– Разбирате ли, вие сте единственият, с когото мога да говоря – каза тя.

– Да. – Едно прекрасно девойче, само в каютата ми и очаквах да поговори с мен, а аз дори не я слушах. Мислех си за нещо друго, то включваше и Сюзън Биърсфорд, но само между другото.

– О, обърнете ми внимание – настоя сърдито тя.

– Дадено! – казах примирен аз. – Обещавам ви.

– Какво? – настоя тя.

– Внимание. – Пресегнах за чашата си. – Наздраве!

– Мислех, че ви е забранен алкохолът по време на работа?

– Забранен е. Какво искате?

– Искам да зная защо никой не желае да говори с мен. – Тя вдигна ръка, когато се наках да заговоря. – Моля ви, не се подигравайте. Разтревожена съм. Става нещо ужасно, нали? Знаете, че аз винаги разговарям повече с офицерите, отколкото с другите пасажери. – Реших да не я правя комплимент за нейната бърливост. – А сега никой не иска да говори с мен. Татко казва, че съм си въобразявала. Не. Зная, че не си въобразявам. Не искат да разговарят. И не заради мен. Зная. Всички са изплашени до смърт от нещо, движат се със сковани лица и не поглеждат никого, освен да си отправят погледи един на друг. Нещо не е в ред, нали? Става нещо ужасно, ужасно лошо. И Четвърти офицер Декстер... го няма, нали?

– Какво лошо може да има, мис Биърсфорд?

– Моля ви. – Това вече беше като в романите. Сюзън Биърсфорд да ме моли. Тя прекоси каютата – с размери, които според стария Декстер бяха достатъчни на старшия офицер, за да направи няколко крачки – и застана пред мен. – Кажете ми истината. За двайсет и четири часа изчезват трима души... не ми казвайте, че е просто съвпадение. И всички офицери имат вид като че ли ще бъдат разстреляни призори.

– Не мислите ли, че вие сте единственият човек, който изглежда е забелязал нещо необичайно? Какво ще кажете за всички други пасажери?

– Другите пасажери! – Тонът на гласа и не говореше добре за

другите пасажери. – Как могат да го забележат, когато всички жени са или в леглата за следобедна дрямка, или при фризьора, или на масаж, а всички мъже стоят в телеграфния салон като оплаквачи на погребение, просто затова, че борсовите телетайпи са счупени? А това е друга работа. Защо тези машини са счупени? Защо радиокабината е затворена? И защо „Кампари“ пътува толкова бързо? Преди малко ходих отзад да се вслушам в машините и зная, че никога не сме се движили така бързо.

факт е, че не пропускаше много. Казах ѝ:

– Защо дойдохте при мен?

– Татко ми намекна. – Тя се поколеба, после се усмихна леко. – Той ми каза, че много съм си въобразявала и че за човек, страдащ от илюзии и свръхактивно въображение, не можел да препоръча нищо по-добро от едно посещение при Старши офицер Картър, който никога не си въобразява излишни неща.

– Баща ви греша.

– Греша ли? Вие ... хм... страдате от илюзии?

– Относно вашето въображение. – Допих си уискито и станах. – Нещо не е в ред, много, много не е в ред, мис Биърсфорд.

Тя ме загледа упорито в очите, после каза тихо:

– Ще ми кажете ли какво е то? Моля ви! – Студеното изражение вече напълно бе изчезнало от лицето и гласа ѝ: една съвсем различна Сюзън Биърсфорд от тази, която познавах, и една, която харесвах много повече от другата. За пръв път, и то много по-късно през деня, ми мина през ума, че може би това е истинската Сюзън Биърсфорд. Когато носиш на себе си лепната цена, отбелязваща безброй милиони долара, и пътуваш в гора, пълна с вълци, жадни за злато и безплатна трапеза в живота, наложително е да имаш някакво защитно средство срещу тях, наистина е крайно необходимо, и аз трябва да призная, че нейното полунасмешливо държание, което рядко я напускаше, беше най-ефективно действащото отбранително оръжие.

– Ще ми кажете ли, моля ви се? – повтори тя. Беше се приближила до мен още повече, зелените очи бяха започнали да се разтапят по онзи чуден начин, който ми спираше дъха, и ето че пак се обърках. – Мисля, че можете да ми вярвате, мистър Картър.

– Да. – Погледнах встрани, с пълно напрежение на волята и успех да възстановя дъха си... Е, не беше чак толкова трудно: вдишаш и издишаш, след като отстраниш магията им. – Мисля, че мога да ви се доверя, мис Биърсфорд. Ще ви кажа. Но не веднага. Само ако знаехте защо настоявам да не ме принуждавате за това. Има ли някой пасажер навън да

диша въздух или да прави слънчеви бани?

– Какво? – Внезапното превключване я накара да примижи, но тя бързо дойде на себе си и посочи към прозореца. – В това време ли?

Видях за какво става дума. Слънцето се беше скрило напълно и тежки, черни кълбести облаци, идващи от югоизток, бяха затъмнили изцяло небето. Морето не изглеждаше по-бурно от преди, но имах чувството, че температурата сигурно е паднала. Не ми се хареса това време. И можех да разбера защо никой от пасажерите не е на палубата. Това объркваше работата. Но имаше и друг начин.

– Разбирам какво искате да кажете. Обещавам тази вечер да ви кажа всичко, което искате да знаете (това беше твърде разтеглива граница за времето), ако вие на свой ред ми обещаете да не казвате на никого за признанието ми, че нещо не е в ред – и ако направите нещо за мен.

– Какво искате да сторя?

– Това. Знаете, че баща ви организира коктейл-парти в чест на майка ви тази нощ в салона. Насрочено е за седем и четиридесет и пет. Кажете му да го насрочи за седем и половина. Нужно ми е повече време преди вечеря – сега не е важно защо. Използвайте каквато искате причина, без да ме намесвате. И помолете баща си да покани и стария Сердан на приема. Няма значение, ако е на стола-количка и го придружават двете сестри. Докарайте го на приема. Баща ви може да бъде страшно убедителен и предполагам, че вие пък можете да убедите баща си да стори всичко. Кажете му, че ви е мъчно за клетия старец с тази вечна негова изолация от обществото. Кажете му каквото и да е, само докарайте стария Сердан на приема. Не мога да ви кажа колко важно е това.

Тя ме изгледа замислена. Наистина имаше абсолютно изключителни очи, беше вече три седмици с нас, а никога преди не бях ги забелязал, очи с тази дълбока и все пак прозрачна зеленина на морската вода над пясъците на островите Уиндуорд, очи, които се разтапяха и блещукаха същевременно, както когато зефирът надипли повърхността на водата, очи, които... отскубнах с напрежение погледа си от тях. Виж Картър, бе казал старият Биърсфорд. Това е мъж за теб. Без склонност към фантазмагории. Така мислеше той. Долових като на сън как тя промълвя тихо:

– Ще го сторя. Обещавам ви. Не зная на каква следа сте, но зная, че е върната.

– Какво искате да кажете? – бавно я попитах аз.

– Онази сестра на мистър Сердан. Високата, с плетивото. Толкова може да плете, колкото да литне до Луната. Просто си седи, трака иглите, обърква всеки втори възел и практически не стига доникъде. Зная. Да си милионерска щерка не значи непременно, че нищо не разбираш от плетене.

– Какво! – Улових я за раменете и се възрях в нея. – Видяхте ли това? Сигурна ли сте?

– Разбира се, че съм сигурна.

– Така... – Продължавах да я гледам, но този път не виждах очите, виждах куп други неща и никое от тях не ми харесваше. Казах: – Това е много интересно. Ще се видим по-късно. Бъдете добро момиче и уредете въпроса с баща си. Нали? – Потупах я разсеяно по рамото, обърнах се и се загледах през прозореца.

След няколко секунди разбрах, че още не си е излязла. Беше отворила вратата и с ръка на бравата се взираше в мен със странно изражение на лицето.

– Нали няма да ми пробутате да смуча захарно петле?

– Ако можете да си представите едновременно един глас да бъде и сладък, и огорчен, това беше именно гласът и. – Или панделка за плитчините? – С това затръшва вратата и изчезна. Вратата все пак не се строши, просто защото беше стоманена.

Взрях се за миг в затворената врата, после се предадох. Всеки друг път бих отделил няколко минути да размисля върху странните пътища на женския мозък. Но сега не беше всеки друг път. Каквото и да беше, все пак не беше всеки друг път. Намъкнах обувките, ризата и куртката, извадих револвера изпод дюшека и излязох да потърся капитана.

VI

Сряда 7:45 – 8:15 вечерта

Що се отнася до посещаемостта, мистър Джулиъс Биърсфорд нямаше основание за недоволство тази вечер: всички пасажери на кораба бяха дошли на приема в чест на жена му и доколкото можех да видя, тук беше и всеки свободен от дежурство офицер на „Кампари“. А приемът действително се развиваше великолепно. В 7:45 практически всеки си пиеше втората напитка, а напитките, сервирани в салона на „Кампари“, никога не бяха малки по количество. Биърсфорд и съпругата му обикаляха салона и разговаряха с всеки от гостите подред, и ето че дойде и моят ред. Видях ги да идват, вдигнах си чашата и казах:

- Всичко най-хубаво, мисис Биърсфорд.
- Благодарим ви, млади момко. Забавлявате ли се?

– Разбира се. Като всички. А вие би трябвало да сте най-доволна.

– Да. – Не ми прозвуча много убедително. – Не знам дали Джулиъс беше прав... искам да кажа, не са изминали и 24 часа...

– Ако мислите за Бенсън и Браунел, мадам, излишно се безпокоите. Не бихте могли да сторите нищо по-добро от Уреждането на това парти. Сигурен съм, че всеки пасажер на борда ви е благодарен за стремежа да върнете нещата към нормалното. Поне за офицерите съм сигурен.

– Точно както ти казвах, скъпа. – Биърсфорд потупа жена си по ръката, после ме погледна с весел оттенък в очите. – Жена ми, както и дъщеря ми изглежда имат най-голяма вяра във вашите оценки, мистър Картър.

– Да, сър. Питам се, дали бихте могли да убедите дъщеря си да не посещава офицерските каюти?

– Не – каза със съжаление Биърсфорд. – Невъзможно е. Своеволна млада дама! – Той се ухили. – Обзалагам се, че дори не е почукала.

– Не почука. – Погледнах през салона, където мас Биърсфорд даряваше Тони Карерас с погледа си през ръба на чаша „Мартини“. Положително бяха страхотна двойка. – Щукнало и в главата, че на „Кампари“ нещо не е в ред. Мисля, че нещастните събития от миналата нощ са я разстроили.

– Естествено. И вие решихте... хм... да я успокоите?

– Така мисля, сър.

Настъпи кратко мълчание, после, мисис Биърсфорд каза нетърпеливо:

– Джулиъс, стига сме го усуквали.

– Почакай, Мери, не мисля...

– Глупости – каза рязко тя. – Млади човече, знаете ли една от основните причини да дойда на това пътуване? Освен – усмихна се тя – храната? Съпругът ми пожела да дойда, защото искаше и моето мнение... за вас. Както знаете, Джулиъс е направил няколко пътувания на вашия кораб. Както казва поговорката, той ви е хвърлил око за една длъжност в неговата организация. Мога да кажа, че съпругът ми е натрупал състоянието си не толкова, като е работил сам, а като е избирал подходящи хора да работят за него. Досега още не е грешил. Мисля, че и сега няма да сгреша. А вие имате и друга много специална препоръка.

– Да, мадам – казах учтиво аз.

– Вие сте единственият познат младеж, който не се превръща в килим за газене веднага щом се появи дъщеря ни. А това, вярвайте ми, е особено важно качество.

– Бихте ли желали да работите за мен, мистър Картър? – направо ме запита Биърсфорд.

– Може би, сър.

– Е? – Мисис Биърсфорд погледна мъжа си. – Това е уредено...

– Ще го сторите ли? – прекъсна я Джулиъс Биърсфорд.

– Не, сър.

– Защо не?

– Защото вашите интереси са в стоманата и нефта. Аз пък познавам само морето и корабите. Двете нямат допирни точки. Нямам квалификации, за да работя при вас, а на сегашната си възраст е малко късничко тепърва да се уча. Не бих приел работа, за която нямам нужната квалификация.

– Дори при два пъти по-голяма заплата? Или три пъти?

– Благодарен съм за предложението ви, но вярвайте ми, сър. Наистина го ценя. Но в него има нещо повече от парите.

– О, добре. – Биърсфордови се спогледаха един друг. Не изглеждаха особено развълнувани от моя отказ: нямаше и причина да бъдат. – Вие питате, ние отговаряме. Чиста работа. – Той смени темата. – Какво мислите за моя подвиг да докарам стареца тук?

– Мисля, че е било много тактично от ваша страна. – Погледнах през салона към мястото до вратата, където старият Сердан, с чаша

шери в ръка, седеше в своята количка-стол, със сестрите, седнали на една кушетка до него. И те имаха чаши с шери. Старецът изглежда говореше въодушевено на капитана. – Сигурно води много затворен живот. Трудно ли го убедихте?

– Съвсем не. Прие на драго сърце. – Запазих това късче информация: единствената ми среща със Сердан ме беше оставила с впечатлението, че онова, което би му доставило удоволствие при подобна покана, е възможността да даде кисел отказ. – Молим да ни извините, мистър Картър. Задължения на домакините към гостите, знаете.

– Разбира се, сър. – Дръпнах се на една страна, но мисис Биърсфорд застана пред мен и се усмихна загадъчно.

– Мистър Картър – каза твърдо тя, – вие сте много твърдоглав момък. И моля ви, нито за миг не си въобразявайте, че имам предвид снощния ви инцидент.

Отминаха. Наблюдавах ги, докато се придвижвах, и си мислех какво ли не, после се отправих към висящата врата, водеща отзад към бара. Винаги, когато приближавах тази врата, ми се струваше, че в ръката си трябва да имам не чаша, а мачете, за да си пробия път през джунглата от цветя, саксиени храсти, кактуси и гирлянди от пълзящи растения, които превръщаха мястото в най-неудачно изглеждащия бар на света. Художникът, отговарящ за интериора, се беше впуснал в рапсодии, но за него беше все едно, защото той нямаше да живее тук, а щеше да продължи да се прибира вечер в жилището си в Лондон, където жена му не би го пустила през вратата, ако си позволише да опита да сътвори някоя от тези безмислици у дома си. Но изглежда, че на пасажерите им харесваше.

Проврях се към задната част на бара, без да се издраскам особено, и казах на бармана:

– Как върви, Луи?

– Много добре, сър – сковано ми отвърна той. Голата му глава лъщеше от пот, а тънките му му стачки трепкаха нервно. Получавах се и нередности, а Луи не обичаше нередностите. После той се поразпусна малко и ми рече: – Изглежда, че си сръбват малко повече от обикновено тази вечер, сър.

– Нито наполовина от това, което ще стане по-късна – Мръднах към отрупаните с кристал рафтове, зад които можех да гледам към бара: – Не ми изглеждаш особено комфортно разположен.

– За бога, никак не съм! – Действително нямаше кой знае колко

място за боцмана, за да натъпче обема на тялото си между повдигнатата палуба и долната част на бара: коленете му бяха до брадичката, но поне оставаше напълно невидим за хората от другата страна на бара. – Дяволски съм се схванал, сър. Не ще мога да се раздвижа, като ми дойде времето.

– И ароматът на всички тези напитки те изкарва от кожата – му каза съчувствено аз. Не бях толкова студен, колкото прозвучах; трябваше непрестанно да си бърша дланите отстрани в куртката, но изглежда, че все пак не успях да ги държа достатъчно сухи. Пак отидох до бара: – Едно двойно уиски, Луи. Голямо двойно уиски.

Луи ми напълни чашата и ми я подаде, без да продума. Вдигнах я до устните си, смъкнах я под нивото на бара и една огромна ръка я грабна благодарствено, като склучи пръсти около нея. Казах тихо, като че говоря на Луи:

– Ако по-късно капитанът те подуши, кажи, че небрежният Луи те е залял. Аз ще се поразходя сега, Арчи. Ако всичко е наред, ще се върна след пет минути.

– Ами ако не? Ако грешите?

– Бог да ми е на помощ. Старецът ще ме хвърли на акулите.

Излязох от бара и се помъкнах бавно към вратата. Видях как Булен се опитва да улови погледа ми, но не му обърна внимание; той беше най-лошият актьор на света. Усмихнах се на Сюзън Биърсфорд и Тони Карерас, кимнах официално на стареца Сердан, поклоних се леко на двете сестри (забелязах, че мършавата се беше върнала към плетивото си, и ми се стори, че си плете нормално) и стигнах до вратата.

Щом се намерих отвън, заряхах всякаква престореност за размотаване – стигнах входа на пасажерските каюти в палуба „А“ за десет секунди. На половината път по централния коридор Уайт си седеше в кабинката. Бързо отидох там, вдигнах капака на бюрото му и взех четирите неща, които лежаха вътре: револвер колт, фенерче, отвертка и шперц. Натъпках колта в колана си, фенерчето в единия джоб и отвертката в другия. Погледнах Уайт, ала той не гледаше към мен. Взираше се в дъното на кабинката си, сякаш аз не съществувам. Беше стиснал ръцете плътно, като за молитва. Надявах се, че се моли за мен. Дори със склучени ръце не би могъл да ги спре да треперят неконтролируемо. Оставих го, без да продумам, и след десет секунди бях в апартамента на Сердан и сестрите, заключил вратата след себе си. Инстинктивно запалих фенерчето и пуснах лъча по ръбовете на вратата. От върха на касата, на

няколко сантиметра над горния край на вратата, беше провиснал един син конец. Скъсан бледосин конец: за хората, които го бяха поставили, безпогрешен признак, че са имали посетители. Не се обезпокоих от това, но се обезпокоих от факта, който показваше, че никой се съмнява, много, много се съмнява. Това наистина можеше твърде да обърка нещата. Може би трябваше да съобщим за смъртта на Декстер.

Пресеяхох каютата на сестрите и влязох през хола в каютата на Сердан. Пердетата бяха спуснати, но аз оставих светлината изгасена: тя би могла да пробие през пердетата и ако подозираха нещо, както предполагам, някой можеше да се учуди защо съм напуснал така внезапно и да се поразходи насам. Свих фенерчето, докато лъчът му стана тесен като молив и го задвижих по капачите. Отворът за хладен въздух действаше точно над леглото на Сердан. Дори не ми се наложи да използвам отвертката. Насочих фенерчето към отвора и видях вътре нещо с метален блясък. Бръкнах с два пръста и бавно измъкнах това метално нещо от отвора. Чифт слушалки! Пак се вгледах в отвора. Изводът на слушалките имаше контакт на края си и контактът бе мушнат в щепсел, който бе завит на горния край на отвора. А радиокабината беше точно отгоре. Измъкнах контакта, навих проводника около слушалките и загасих фенерчето.

Уайт седеше точно както го бях оставил, разтреперан като камертон. Отворих бюрото му, върнах ключа, отвертката и фенерчето. Слушалките запазих. И револвера.

Пиеха вече третия си коктейл, когато се върнах в салона. Не беше нужно да броя празните бутилки, за да разбере, че смехът, оживеният разговор и нарастването на децибелите са достатъчно доказателство. Капитан Булен продължаваше да бърби със Сердан. Мършавата сестра продължаваше да плете, а ниската държеше току-що напълнена чаша. Томи Уилсън беше при бара. Потърках си брадичката и той загаси цигарата, която държеше. Видях го да казва нещо на Мигел и Тони Карерас – на двайсет крачки сред онази навалица бе невъзможно да чуя дори една дума, – видях Тони Карерас полуучудено, полувъпросително да повдига вежди, после тримата се запътиха към бара.

Присъединих се към капитан Булен и Сердан. Дълги речи нямаше да ми помогнат и само глупак можеше да излага живота си на риск в разговор с такива хора.

– Добър вечер, мистър Сердан – казах аз. Издърпах лявата си ръка изпод куртката и хвърлих слушалките в загърнатия му с одеяло скют. – Познавате ли ги?

Сердан ококори очи, после той се метна напред и встрани, сякаш да се освободи от затрудняващия го стол-количка, обаче старият Булен очакваше това и беше по-бърз от него. Цапардоса Сердан с цялата сила от тревогата и гнева, натрупани през последните двацет и четири часа, и Сердан се строполи до стола си безмълвно на килима.

Не го видях, като пада. Само чух звука. Бях много зает внимателно да се оглеждам Сестрата с шерито в ръка, пъргава като котка, лисна съдържанието на чашата в лицето ми в същия миг, когато Булен удари Сердан. Скорих настрана да избегна заслепяването и при падането си видях високата, мършава сестра да захвърля плетивото си на една страна, а с дясната ръка да бърка дълбоко в торбата с плетката.

С дясната си ръка успях да измъкна колта от колана, преди да съм паднал, и натиснах два пъти спусъка. Точно при стрелбата дясното ми рамо докосна пода и аз не знаех къде точно са попаднали куршумите, тъй като сътресението от падането се предаде на болния ми врат и изпаднах в безсъзнание. После главата ми се избистри и видях, че дългата сестра е на крака. Не само на крака, но изправена на пръста, извила остро в дъга главата и рамото си, а побелелите и пръсти притискаха силно диафрагмата. После тя се олюля напред и със зловещо забавено движение се строполи върху падналия Сердан. Другата сестра не бе помръднала от мястото си; едва ли би посямля, след като колтът на капитан Булен стърчеше на петнайсет сантиметра от лицето и, а пръстът му се белеше на спусъка.

Екотът от моя тежък колт, болезнен и заглушаващ в това затворено пространство с метални стени, замря в гробовно мълчание, през което прозвуча мекият шотландски говор с нежна интонация:

– Мръдне ли някой от вас ще го убия.

Карерас Старши и Младши, които изглежда се бяха облегли на бара, сега се бяха полуизвърнали към него, вторачили поглед към пистолета в ръката на Макдоналд. Лицето на Мигел Карерас бе неузнаваемо. Изражението му на спокоен, изискан и преуспяващ бизнесмен се видоизмени в нещо наистина много грозно. При обръщането със дясната си ръка сграбчи една счупена стъклена гарафа на бара. Арчи Макдоналд не носеше тази нощ нито един от медалите си и Карерас нямаше откъде да узнае за дългото и опръскано с кръв доене, което боцманът имаше зад себе си, иначе никога не би се опитал да запокитя тази гарафа по главата на Макдоналд. Реакцията на Карерас беше толкова бърза, движението тъй неочаквано, че срещу всеки друг човек би сполучил; срещу Макдоналд той дори не успя да вдигне гарафата от тезгяха и частица от

секундата след това се вираше в раздробената кървава маса, каквато представляваше сега ръката му.

За втори път в течение на няколко секунди стромолясващият къртечен гръм, този път размесен с дрънченето на строшено и летящо стъкло, замря, за да се чуе пак почти жалният глас на Макдоналд:

– Би трябвало да ви убия, но обичам да чета за съдебните процеси за убийство. Опасяваме ви за бесилото, мистър Карерас.

Изправих се на крака, когато някой изпищя – остър, гаден писък, който разтърси салона. Поде го друга жена, продължителен писък като сирена на експрес, насочен към бариера, и сцената изглежда беше готова да прелее в масова истерия.

– Спрете тези проклетите писъци! – изревах аз. – Чувате ли? Спрете веднага! Всичко вече е свършено!

Писъците спряха. Пак тишина, странно неестествена тишина, почти толкова нетърпима, колкото глъчката до преди малко. После Биърсфорд пристъпи към мен, някак нестабилно, с устни, оформящи думи, които не се произнесоха, и с побеляло лице. Не можех да го виня, в неговия гладко управляван и подплатен с разкош свят предлаганите на гостите забавления не свършваха с проснати по пода тела.

– Вие я убихте, Картър – заяви най-сетне той. Гласът му беше рязък и напрегнат. – Убихте я. Видях го, видяхме го всички. Една... беззащитна жена. – Взря се в мен и ако пак възнамеряваше да ми направи предложение за работа, сега по лицето му не виждах и следа от такова намерение. – Убихте я!

– Жена, как не! – казах ожесточено аз. Наведох се издърпах шапката на сестрата и безмилостно отскубнах залепената перука, за да открия черната ниско подстригана коса. – Симпатична, нали? Последен парижки модел. И беззащитна! – Грабнах торбата, обърнах я, изпразних съдържанието и на килима, наведох се и се изправих с нещо, което първоначално е било ловджийска двуцевка; цевите бяха отрязани така, че да останат 15 см дълги, дървеният приклад бе махнат, за да се оформи един груб, но могъщ пистолет. – Виждали ли сте някога преди един от тези, мистър Биърсфорд. Производство на вашата страна, струва ми се. Наричат го „танкче“ или нещо подобно. Изстрелва оловни сачми и от мястото, където възнамеряваше да го използва нашата „сестра“, щеше да направи празна дупка сред всички ви. Беззащитна! – Обърнах се към Булен, който все още бе насочил пистолета си към другата „сестра“. – Това лице въръжено ли е, сър?

– Скоро ще разберем – каза мрачно Булен. – Носиш ли оръжие, приятелче?

„Сестрата“ го изруга с две типични англосаксонски думи с нисък, забъркан глас. Булен не го предупреди, размаха колта и стовари дръжката му върху лицето и слепоочието на мъжа. Той се олюля и залитна. Улових го, задържах го с едната ръка, докато с другата раздрах роклята отпред в измъкнах един автомат с отрязана цев от един филцов кобур под лявата му ръка, после го пуснах. Той пак се олюля, строполи се на кушетката, а после се търкулна на пода.

– Нима... нима това е необходимо? – Гласът на Биърсфорд бе все така дрезгав и напрегнат.

– Дръпнете се всички назад! – властно заповяда Булен. – Застанете до прозорците и далеч от тези двамата, нашите приятели Карерас. Те са страшно опасни и може да се опитат да ви използват за прикритие. Макдоналд, чудесно извършено! Но следващия път стреляй така, че да убиеш. Заповед! Поемам пълната отговорност. Доктор Марстън, донесете моля необходимото, за да се погрижите за ръката на Карерас. – Изчака Марстън да излезе, после се обърна към Биърсфорд с горчива усмивка. – Прощавайте, че ви развалих приема, мистър Биърсфорд. Но уверявам ви, всичко това бе крайно необходимо.

– Но... но насилието... стрелбата...

– Те убиха трима от хората ми през последните двайсет и четири часа.

– Те какво!

– Бенсън, Браунел и офицер Декстер. Убиха ги. Браунел беше удушен. Бенсън бе удушен или застрелян. Декстер лежи мъртъв в радиокабината с три куршума в стомаха и, бог знае, колцина още щяха да умрат, ако Старши офицер Картър не беше ги спипал.

Огледах белите, напрегнати и все още недоумяващи лица, които не можеха да проумеят думите на капитана, тъй като шокът, страхът и истерията бяха парализирали мисълта им, трябваше да си призная, че от всички тях старият Биърсфорд най-бързо схвана ситуацията и бързо проумя как да се оправи сред тази мъгла на лудо изумление.

– Но... искам да кажа, капитане, какъв дял може да има във всичко това един стар инвалид като мистър Сердан?

– Според мистър Картър Сердан изобщо не е никакъв старец... просто се е гримирал на такъв. И също така според мистър Картър, ако Сердан е инвалид, както се предполага парализиран от кръста надолу, то вие ще бъдете свидетел на едно съвременно чудо на оздравяване

веднага щом той дойде на себе си. Доколкото разбрахме, Сердан изглежда е водачът на тази шайка убийци. Не знаем още.

– Но какво, в името на бога, се крие зад всичко това? – запита Биърсфорд.

– След малко ще разберем – заяви твърдо Булен. После хвърли поглед към Карерас баща и син. – Елате тук вие двамата.

Те пристъпиха, последвани от Макдоналд и Томи Уилсън. Карерас Старши бе увил с носна кърпа ръката си в не съвсем успешен опит да спре кръвенето, а погледът му бе изпълнен с омраза. Тони Карерас, наопаки, изглеждаше спокойно безгрижен, дори леко учуден. Реших да го наблюдавам много внимателно. Имаше някакъв фалш в неговото спокойствие.

Спряха на няколко крачки. Булен каза:

– Мистър Уилсън!

– Сър?

– Това „танкче“ на нашия покоен приятел тук. Вдигни го!

Уилсън го вдигна.

– Мислиш ли, че можеш да го използваш? И не насочвай тази проклетия към мен – добави прибързано той.

– Мисля, че да, сър. – Сердан и така наречената му „сестра“. Зорко око по тях. Опитат ли нещо... – Булен остави мисълта си недовършена. – Мистър Картър, Карерас и синът му може да са въоръжени.

– Да сър. – Минах предпазливо зад Тони Карерас, за да се пазя настрана от огъня на Булен и Макдоналд, улових палтото му за яката и го дръпнах грубо надолу през раменете, докато стигна до лактите.

– Изглежда, че не го вършите за пръв път, мистър Картър – каза спокойно Тони Карерас. Хладнокръвен клиент беше, прекалено хладнокръвен, за да го харесвам.

– Телевизията – обясних му аз. Носеше револвер под лявата си мишница. Облякъл бе специално направена риза с подгънати ръбове през и зад лявата страна, така че гръдната лента на кобура се прикриваше от ризата. Тони Карерас е бил много грижлив в подготовката си.

Прерових дрехите му, но имаше само един пистолет. Изпълних същата процедура с Мигел Карерас, който далеч не беше така любезен като сина си, но може би ръката го болеше. Той нямаше оръжие. И може би това правеше Мигел Карерас шефа; може би не му беше нужно да носи оръжие, може би бе в положение да заповядва на други хора да убиват заради него.

– Благодаря – каза капитан Булен. – Мистър Карерас, след няколко часа ще бъдем в Насау. Полицията ще бъде на кораба в полунощ. Желаете ли да направите някакви показания сега, или ще ги дадете на полицията?

– Ръката ми е строшена. – Гласът на Мигел Карерас беше дрезгав шепот. – Показалецът е смазан, ще трябва да се ампутира. Някой ще плати за това.

– Приемам, че това е отговорът ви – каза спокойно Булен. – Много добре. Боцман, четири реда въжета, ако обичаш! Искам тези хора да бъдат овързани като пуйки.

– М-да, да, сър. – Боцманът направи крачка напред и се закова. През отворената врата долетя равното ускорено избухване на познат звук – невъзможното да се сбърка с друго тракане на картечница. Изглежда, че идваше право отгоре, откъм мостика. После всички светлини угаснаха.

Мисля, че съм се раздвижил пръв. Мисля, че бях и единствен. Направих една дълга крачка напред, сграбчих с лявата си ръка Тони Карерас за врата, опрях цевта на колта в гръбнака му и казах меко:

– Не си помисляй да предприемаш нещо, Карерас. После пак настъпи тишина. Сякаш продължаваше и продължаваше, а вероятно не трая повече от няколко секунди. Една жена изпищя, къс задавен писък, който замря в стенание, после пак настъпи тишина, прекъсната рязко от страховтно трошене, чупене и дрънчене, докато тежки метални предмети, действащи в почти идеален унисон, строшиха матираните прозорци, гледащи от палубата навън: в същия миг се чу острият, кънтящ сблъсък на метал с метал, като при това вратата се отвори разбита и се блъсна обратно в преградата.

– Хвърлете оръжията, всички! – извика Мигел Карерас с висок, ясен глас. – Хвърлете ги, веднага! Ако не искате да стане касапница!

Лампите светнаха.

Смътно очертани по четирите строшени прозореца на приемния салон, видях контурите на четири неопределени глави, рамене и ръце. За контурите не давах пет пари. Смути ме това, което държаха в ръцете си – отблъскващия вид на дулата и цилиндричните магазини на четири автомата. Пети човек, облечен в тропическо зелено и със зелена барета на главата, стоеше на прага със също такъв автомат в ръце.

Разбрах какво иска да каже Карерас с подканван ето си да хвърлим оръжията. На мен ми изглеждаше прекрасна идея: шансовете ни да

вземем надмощие бяха колкото на сладолед да остане неизяден сред група деца. Вече започнах да отпускам пръстите от револвера, когато видях капитан Булен най-безразсъдно да насочва своя колт към въоръжения мъж на вратата. Беше престъпно, самоубийствено безразсъдство – той или постъпваше така напълно инстинктивно, без да мисли, или горчивото разочарование, убийствената мъка, след като бе държал всички козове в ръцете си, са били премного за него. Трябваше да предположа, помислих си безумно за миг, че след това прекалено спокойствие и самообладание неминуемо ще настъпи пълен обрат в действията му.

Опитах се да му извикам предупредително, ала беше много късно, много, много късно. Блъснах яростно Тони Карерас встрани и се опитах да достигна Булен, да избия револвера от ръката му, ала закъснях, закъснях с цял един живот. Мощният колт изгърмя, дръпна ръката на Булен назад и мъжът на прага, на когото смешната мисъл за съпротива трябва да е била последната в главата, остави автомата да се плъзне бавно от безжизнените му ръце и се изгърколи назад.

Мъжът на прозореца най-близо до вратата бе насочил автомата си към капитана. В тази секунда Булен бе най-големият глупак на света, пощурял самоубиец, но дори и да беше така, не можех да го оставя да бъде застрелян намясто. Не зная къде отиде първият ми куршум, обаче изглежда, че вторият улучи автомата, видях го да отскача рязко, сякаш пернат от гигантска ръка, после долетя непрекъснатият бумтеж на заглушаващ звук, когато трети мъж натисна спусъка на автомата си и го задържа натиснат. Нещо с тежестта и силата на гмуркаща се сонетка ме удари по лявото бедро, отхвърляйки ме назад към бара. Главата ми се удари в месинговата шина в дъното на тезгяха, а барабанныят огън замря.

Миризма на носещ се кордит и гробовно мълчание. Преди да дойда напълно на себе си, дори преди да си отворя очите, осъзнах тази миризма на кордит и това гробовно мълчание. Бавно отворих очи, издърпах се треперещ нагоре, докато повече или по-малко се намерих седнал на бара, и разгърсих главата си. Ясно е защо бях забравил за скования си врат; рязката болка стори повече за избистряне на главата ми от всичко друго.

Първото нещо, което забелязах, бяха пасажерите. Всички бяха проснати На килима, затихнали в мълчание. За един миг си помислих, че всички са мъртви или умиращи, покосени от тракация автомат, после видях мистър Грийнстрийт, съпруга на мис Харбрайд, да поклаща леко

глава и да оглежда гостната с предпазливо и изплашено око. Видях само едно око. При всеки друг случай всичко това би било много, много смешно; обаче никога не ми е било по-малко до смях. Пасажерите може би от разум, но по-вероятно поради рефлексната реакция за инстинктивно самосъхранение, изглежда се бяха хвърлили на пода веднага с тракането на автомата и едва сега се осмеляваха да надигнат глави. Стигнах до заключението, че едва ли съм бил в безсъзнание за повече от няколко секунди.

Изместих очи надясно. Карерас и неговият син стояха точно където си бяха и преди, но сега Тони Карерас държеше револвер в ръката си. Моя револвер! Зад тях наблъскана група лежеше или стоеше на пода: Сердан, „сестрата“, която бях застрелял, и трима други.

Томи Уилсън, засменият и симпатичен веселяк Томи Уилсън, беше мъртъв. Нямаше вече защо да се тормози с математиката си.

Не беше нужно старият доктор Марстън и късогледото му виждане да ми кажат, че Уилсън е мъртъв. Той лежеше по гръб и ми се струваше като че ли целият му гръден кош е надупчен – изглежда, че беше поел главния удар на концентрираната стрелба от автоматите. А Томи дори не беше вдигнал оръжие.

Арчи Макдоналд се бе проснал настрана, близо до Уилсън. Стори ми се много, много укротен. Не можех да видя предната част на тялото му, защото беше с гръб към мен, и си помислих, че откосите на автомата са изтръгнали и от него живота така, както и от Томи Уилсън. Но видях кръвта цялото му лице и врата бавно да се стича към килима.

Капитан Булен беше единственият, който беше седнал и все още жив. Не беше мъртъв, обаче не бих заловил и смачкана пара за шансовете му да оживее. Беше в пълно съзнание, със сгърчена, разтеглена, неестествена усмивка и бяло, присвито от болка лице. От рамото, та чак до кръста дясната му страна бе напоена с кръв, така напоена, че не можех да видя къде са попаднали куршумите. Но можех да видя яркочервените мехурчета, които се очертаваха по извитите му устни, което означаваше, че е прострелян през белите дробове.

Още веднаж огледах тримата – Булен, Макдоналд и Уилсън. Едва ли можеха да се намерят трима по-добри мъже, трима по-добри другари по море! Невъзможно беше! Те не бяха желали нищо подобно, никакво кръвопролитие и смъртни случаи, искаха само да си вършат работата мирно и спокойно, доколкото могат. Трудолюбиви, общителни в безрайно почтени мъже, те не бяха търсили насилието, а сега лежах мъртви или умиращи. Макдоналд и Булен – с техните жени и семейства.

Томи Уилсън – със своята годеница в Англия и с момиче във всяко пристанище в Америка и Караибско море. Загледах ги и не изпитах горчивина или мъка, не изпитах злоба за това, че лежат мъртви или умиращи, просто се почувствувах студен и странно необвързан с всичко това. После загледах семейство Карерас и Сердан и си дадох едно обещание. Добре, че Карерас нито чуха обещанието ми, нито узнаха, че то е категорично и необратимо, тъй като те бяха умни, пресметливи мъже и биха ме застреляли, докато лежах.

Не чувствувах никаква болка, но си спомних за сонетката, която ми беше проболала гърба и ме бе захвърлила към бара. Погледнах си крака и от коляното надолу панталоните бяха така напоени с кръв, че не беше останала следа от бялото. Килимът около мен беше просмукан с кръв. Смътно си спомних, че този килим беше струвал повече от 10 000 лири и сигурно тази нощ беше страхотно обезценен. Лорд Декстер щеше да се вбеси. Пак си погледнах крака и опипах влажната материя. Три различни разкъсвания, което значеше, че по мене е стреляно три пъти. Допуснах, че болката ще дойде по-късно. Много кръв, премного кръв; чудех се дали не е разкъсана някоя артерия.

– Дами и господа – заговори Карерас и сякаш ръката му бе изтрила всички белези по лицето. Яростта, злобата, които бях видял преди малко, бяха само спомен: той си беше възвърнал увереността, пак беше общественик, разпореждащ се изцяло със ситуацията. – Извънредно съжалявам за всичко това. – Той размаха лявата си ръка към Булен и Уилсън, към Макдоналд и мен. – Съвсем ненужно, ужасно излишно нещо доведе капитан Булен и хората му до тези главоболия. – Повечето от пасажерите се изправиха на крака и забелязах Сюзън Биърсфорд до баща си, загледала в мен, като че ли не виждаше много добре, с ненормално огромни очи на бледото лице. – Съжалявам и за безпокойството, причинено на вас, мистър и мисис Биърсфорд, и моля да ме извините за нарушаването на тазвечерното тържество. Вашата любезност беше зле оценена.

– За бога, зарежете тези сладки приказки – прекъснах го аз. Гласът ми не прозвуча като моя – дрезгав, напрегнат грач като на жаба с ларингит. – Докарайте доктора за капитан Булен. Прострелян е в гърдите.

Той ме загледа замислено, после Булен, после пак мен.

– Истинска непоправима ваша черта, Картър – каза бавно той. Наведе се и огледа окървавения ми крак. – Прострелян с три куршума, кракът ви изглежда доста натрошен и все пак забелязвате една така малка подробност като петънцето кръв по устата на капитан Булен. Безсилен сте и това ме радва; ако капитанът, офицерите бяха като вас и екипажът

ви изключително от такива мъже като самия вас, никога не бих могъл да се доближа на хиляди мили до „Кампари“. Що се отнася до доктора, той скоро ще дойде. Сега се грижи за един човек на мостика.

– Нашия Трети офицер? Джемисън?

– На мистър Джемисън вече не може да се помогне – рязко заяви той. – Сигурно и той бе решил да се прави на герой като капитан Булен; и той като капитан Булен плати за глупостта си. Мъжът на кормилото бе улучен в ръката от случаен куршум – Той се обърна към пасажерите. – Няма какво повече да се безпокоите за личната си безопасност. Сега „Кампари“ е напълно в мои ръце и ще остане така. Обаче вие не влизате в моите планове и до два-три дни ще бъдете прехвърлени на друг кораб. Междувременно всички ще се храните, живеете и спите в този салон: не мога да отделя индивидуални пазачи за всяка кабина. Ще ви бъдат донесени дюшечи и одеяла. Ако ни съдействувате, можете да живеете сравнително удобно. Действително няма от какво повече да се страхувате.

– Какъв е смисълът на това дяволско насилие, Карерас? – Гласът на Биърсфорд леко трепереше. – Тези главорези, тези убийци. Какво ще кажете за тях? Кои са те? Откъде дойдоха, за бога? Какво възнамерявате да правите? Вие сте луд, луд, съвършено Луд. Надявате се да се измъкнете след всичко това?

– Можете да използвате тази мисъл за свое утешение. Ха, докторе, ето ви и вас. – Той протегна дясната си ръка, огъната в окървавената му носна кърпа. – Прегледайте това.

– Проклет да сте и вие, и ръката ви! – каза горчиво доктор Марстън. Старецът трепереше. Вероятно видът на мъртвите и умиращите го беше разстроил, но пък го беше и вбесил. – Тук има други с по-сериозни наранявания и аз трябва.

– Вие трябва да разберете, че отсега нататък аз и само аз издавам заповедите – прекъсна го Карерас. – Ръката ми. Веднага. А, Хуан! – обърна се той към един висок, слаб и мургав мъж, който току-що бе влязъл с навита под мишница карта. – Дай това ей там на мистър Картър. Ей го онзи, да! Мистър Картър, капитан Булен каза – и аз го долавам от доста часове, – че сме се насочили към Насау и ще бъдем там след малко от четири часа. Очертайте един курс, който ще ни отдалечи от Насау, на изток, някъде между островите Голям Албако и Елефтера и после приблизително север северозапад в Северния Атлантик. Боя се, че собствените ми познания по навигация са доста остарели. Отбележете приблизителните часове за смяна на курсовете.

Взех картата, молив, успоредни линеали и делители и я положих на

коляното си. Карерас каза предвидливо:

– Защо не казвате „сам си вършете гадната навигация“ или нещо подобно в този смисъл?

– Каква полза? – казах уморено аз. – Вие не бихте се поколебали да строите всички пасажери и да ги разстреляте един по един, ако откажа да ви сътруднича.

– Приятно е да се работи с човек, който вижда и приема невъзвратимото – усмихна се Карерас. – Но вие далеч надценявате моята жестокост. По-късно, мистър Картър, когато ви оправим, вие ще станете постоянна принадлежност към мостика. За нещастие, надявам се разбирате, че вие сте единственият останал палубен офицер?

– Ще трябва да си вземете някоя друга принадлежност към мостика – казах му горчиво аз. – Бедрената ми кост е раздробена.

– Какво? – той ме погледна изкъсо.

– Усещам я как стърже. – Стърчих лице да ме види как усещам стъргането. – Доктор Марстън скоро ще го потвърди.

– Все ще измислим нещо – каза спокойно Карерас. Присви очи, докато доктор Марстън преглеждаше ръката му. – Показалецът – ще трябва ли да се отстраня?

– Не мисля. Местна упойка, малка операция и се надявам да го спася. – Карерас не знаеше опасността, на която се подлага – оставеше ли старият Марстън да го лекува, можеше да си загуби цялата ръка. – Но това ще трябва да се направи в моята амбулатория.

– Може би е време да отидем всички в амбулаторията. Тони, провери машинното отделение, радарната кабина, всички дежурни. Погрижи се всички да са под наблюдение. После занеси тази карта на мостика и гледай кормчията да извърши необходимите изменения на курса в подходящо време. Човекът на радара да бъде под непрестанно наблюдение и да докладва и най-дребните обекти, забелязани на екрана. Мистър Картър е напълно способен да определи курс, който ще ни закара по средата на островите Елефтера. Двама души да отнесат мистър Сердан в каютата му. Доктор Марстън, можем ли да отнесем тези хора долу в амбулаторията ви, без да застрашим живота им?

– Не зная. – Марстън довърши временната превръзка на ръката на Карерас и отиде при Булен. – Как се чувствувате, капитане?

Булен го погледна със замъглени очи. Опита се да се усмихне, ала не се получи нищо повече от болезнена гримаса. Опита да заговори, но думи не се чува, само пресни мехурчета кръв на устните. Марстън измъкна ножици, сръза ризата на капитана, прегледа го набързо и каза:

– Можем да рискуваме. Двама от хората ви, мистър Карерас, двама силни мъже. Внимавайте да не се притиска гърдният му кош. – Остави Булен, наведе се над Макдоналд и се изправи почти веднага. – Този мъж спокойно може да бъде пренесен.

– Макдоналд – казах аз. – Боцманът. Той... не е мъртъв?

– Засегнат е в главата. Смачкан, може би сътресение, може дори да има счупване на черепа, но ще оживее. Изглежда, че е засегнат и в коляното – нищо сериозно.

Сякаш вдигнаха моста на Сидней от гърба ми. Боцманът ми беше приятел, мой добър приятел от много години насам: освен това с Арчи Макдоналд до мен всичко беше постижимо.

– А мистър Картър? – запита Карерас.

– Не ми докосвайте крака! – викнах аз. – Не давам, докато не получа упойка.

– Може би е прав – измънка Марстън. Погледна отблизо. – Сега няма много кръв, имали сте щастие, Джон. Ако е била засегната главната артерия... е, вече нямаше да ви има. – Погледна Карерас със замислено лице. – Може да се премести. Но мисля, че със счупена бедрена кост болката ще бъде непоносима.

– Мистър Картър е много жилав – каза равнодушно Карерас. Не беше неговата бедрена кост, той вече – се бе показал за една минута в ролята на милостивия самарянин и напрежението се бе оказало прекомерно за него. – Мистър Картър ще издържи.

VII

Сряда 8:30 вечерта – Четвъртък 1030 сутринта

Издържах и още как, ала не поради положените за мен грижи на път към амбулаторията. Тя беше от дясната страна, две палуби под приемния салон. На втората стълба един от хората, които ме носеха, се плъзна и падна и аз не усетих повече нищо, докато не се освестих в леглото.

Като всяко друго помещение на „Кампари“, лазаретът бе обзаведен, без да се мисли за разходите. Голямо помещение, шест на пет метра, то бе застлано от стена до стена с персийски килими, а стените му бяха декорирани с фрески, изобразяващи каране на водни ски, гмуркане, плуване и други подобни спортни дейности, символизиращи годност и добро здраве, умно целещи да ободрят и вдигнат на крака възможно най-бързо всеки пациент, имал нещастieto да бъде настанен на някое от трите легла. Самите легла, опренидо прозорците, откъм корабната страна, дразнеха в едно отношение: бяха стандартни железни болнични легла, като единствената разлика бе в това, че бяха боядисани в еднакъв цвят с преградите. В далечния ъгъл на стаята, далеч от вратата, беше кабинетът на доктор Марстън с два стола. По-нататък, покрай вътрешната преграда, до вратата, имаше плоска кушетка, която можеше да се повдига за прегледи, а при нужда на нея можеше да се извършват леки операции. Между кушетката и бюрото една врата водеше до две по-малки отделения – амбулатория и зъболекарски кабинет. Знаех го, понеже бях прекарал наскоро три четвърти час на зъболекарския стол, докато Марстън се занимаваше с един мой счупен зъб. Споменът за изживяното ще остане у мен до края на живота ми.

Трите легла бяха заети. Капитан Булен беше в най-близкото легло – до вратата, боцманът беше в следващото, а аз бях в ъгъла, срещу бюрото на Марстън. Всички лежахме върху гумени чаршафи, застлани върху леглата. Марстън беше приведен над средното легло – преглеждаше коляното на боцмана. До него, държейки поднос с купи, тампони, инструменти и шишенца, съдържащи разни течности, беше Сюзън Биърсфорд. Тя изглеждаше твърде бледа. Зачудих се смътно какво ли прави тук. На кушетката седеше някакъв младеж, страшно нуждаещ се от бръснене; носеше зелени панталони, зелена риза с пагони, напоена с пот, и зелена барета. Беше присвил очи срещу издигания се дим от цигарата,

затъкната в ъгъла на устата му, и държеше автоматична карабина в ръка. Чудех се колко ли мъже с карабини се намират на „Кампари“. За да отдели един човек като пазач на трима инвалиди като Макдоналд, Булен и мен, значеше, че Карерас разполага с доста хора или че е извънредно предпазлив. Или пък и двете.

– Какво правите тук, мис Биърсфорд?

Тя вдигна поглед сепната и инструментите затракаха по подноса в ръцете и.

– О, радвам се – каза тя. Звучеше твърде правдоподобно. – Мислех си, че... как се чувствувате?

– Точно както изглеждам. Защо сте тук?

– Защото се нуждаех от нея. – Доктор Марстън се изправи бавно и си разгърка гърба. – Да се оправяш с такива рани... е, нужен ми е помощник. Сестрите, Джон, обикновено са млади жени, а тази категория на „Кампари“ има само две: мис Биърсфорд и мис Харкърт.

– Не виждам следи от мис Харкърт. – Опитих се да си представя прочутата млада актриса в реалната роля на флорънс Найтингейл, ала въображението ми не беше в състояние да свързва подобни абсурдност. Не можех да я видя дори в подобна роля на сцената.

– Тя беше тук – отсече той. – Но припадна.

– Това разбирам. Как е боцманът?

– Трябва да ви помоля да не говорите, Джон – каза строго той. – Загубихте много кръв и сте твърде отпаднал. Моля пазете си силите.

– Как е боцманът? – повторих аз. Доктор Марстън въздъхна.

– Ще се оправи, т.е. не е в опасност. Ненормално дебел череп, бих казал – това го е спасило. Сътресение, да струва ми се, че счупване няма. Трудно е да се каже без рентгенова снимка. Дишане, пулс, температура, кръвно налягане – нито едно от тях не дава признак, че е засегнат мозъкът. Повече се страхувам за крака му.

– Крака му ли?

– Пателата. За вас – коляновата капачка. Напълно строшена, невъзможно е да се оправи. Сухожилията са срязани, пищялът е счупен, кракът е прерязан наполовина. Изглежда е улучен няколко пъти. Проклетите убийци!

– Ампутация? Не мислите...

– Не ампутация – поклати нервно глава той. – Извадих всички строшени късчета, които открих. Трябва или да се съединят костите и така да се скъси кракът, или метална плоча. Рано е да се каже. Но мога да кажа: никога вече не ще може да прегъне това коляно. – Казвате, че е

окуцал? За цял живот?

– Съжалявам. Зная, че бяхте приятели.

– Значи е свършил с морето?

– Съжалявам – повтори доктор Марстън. Да оставим медицинското му неумение, иначе беше почтен стар некадърник. – Сега е ваш ред, Джони.

– Да. – Не чаках моя ред. Обърнах се към пазача. – Хей, вие! Да, вие. Къде е Карерас?

– Сеньор Карерас. – Младежът изплю цигарата си на персийския килим и я смачка с пета. Лорд Декстер би откачил. – Не е моя работа да зная къде е сеньор Карерас.

Това ми изясни нещата. Говореше английски. Малко ме интересуваше в момента къде е Карерас. Марстън бе измъкнал големите си ножици и се готвеше да среже крачола на панталона ми.

– Капитан Булен? – попитах аз. – Какви са изгледите?

– Не зная. Сега е в безсъзнание. – Той се поколеба. Има две рани. Един куршум е минал под рамото, разкъсвайки гръдния мускул. Другият е влязъл в десния дроб, малко по-ниско, счупвайки едно ребро, после изглежда е засегнал върха на дроба. Куршумът е все още в тялото, почти сигурно до раменната плешка. Може по-късно да реша да го оперирам, за да го измъкна.

– Да оперирате. – Мисълта как старият Марстън се рови из несъзнаващия нищо Булен ме накара да се чувствавам по-блед, отколкото бях. – Да оперирате? Бихте поели голям риск, залагайки трупаната през цял живот професионална репутация...

– Касае се за човешки живот, Джон – каза тържествено той.

– Но може би ще трябва да проникнете през гръдния кош. Голяма операция, доктор Марстън. Без асистирани хирурзи, без опитни сестри, без компетентен анестезиолог, без рентгенография, а може и да размърдате куршума, който е запушил жизнен отвор в дроба или плеврата, или каквото там му казвате. Освен това куршумът може да се е отклонил някъде. – Поех си дълбоко дъх. – Доктор Марстън, не мога да кажа колко ценя и уважавам дори самата ви мисъл да оперирате при подобни невъзможни обстоятелства. Но няма да поемете риска. Докторе, докато капитанът е извън строя, аз съм командир на „Кампари“, поне при извънредните обстоятелства – добавих горчиво аз. – Абсолютно ви забранявам да се излагате на много тежка отговорност да оперирате при такива неблагоприятни обстоятелства. Мис Биърсфорд, вие сте свидетелка на това.

– Е, Джон, може би сте прав – тежко заяви старият Марстън.

Изведнаж стана сякаш пет години по-млад. – Може би наистина сте прав. Но чувството ми за дълг...

– Прави ви голяма чест, докторе. Но помислете за всички онези хора, които носят куршуми в гръдния си кош от времето на Първата световна война и все още са жизнеспособни.

– Точно така, разбира се, точно така. – Едва ли съм виждал човек толкова облекчен. – Ще дадем на природата един шанс, е?

– Капитан Булен е силен като кон. – На стареца му оставаше поне някаква възможност. Почувствах се, като че ли току-що съм спасил един живот. Казах уморено:

– Прав сте, докторе. Боя се, че съм говорил много. Може ли да получа малко вода, моля?

– Разбира се, момчето ми, разбира се. – Донесе ми вода, загледа ме как отпивам и каза: – По-добре ли се чувствувате?

– Благодаря. – Гласът ми беше съвсем слаб. Раздвижих устните си няколко пъти, сякаш говоря, ала думи не излязоха. Изплашен, Марстън сложи ухо до устата ми да улови какво се опитвам да кажа и аз му прошепнах бавно, но отчетливо: – Бедрената ми кост не е счупена, но се престорете, че е.

Той ококори изумено очи, отвори уста да заговори и пак я затвори. Не беше чак толкова несъобразителен тозистарец. Кимна ми леко и каза:

– Готов ли сте да започна?

Започна. Съюзън Биърсфорд му помагаше. Кракът ми беше целият в кръв, но изглеждаше по-зле, отколкото наистина беше. Един куршум бе минал право през крака, но другите два само бяха направили повърхностни разкъсвания отвътре и кръвта идваше главно от тях. През цялото време, докато работеше, доктор Марстън продължаваше да говори заради пазача за големината на раните ми и ако не знаех, че лъже безогледно, наистина щеше да ме накара да се чувствавам твърде болен. Изглежда, че успя да убеди пазача. Когато почисти и превърза раните, процес, който понесох стоически, просто защото не исках да се разохкам пред Съюзън Биърсфорд, той прикрепил някакви шини на крака ми и превърза и тях. Като стори това, подпря крака ми на купчина възглавници, влезе в диспансера и се върна с чифт навити макари, парче тел с тежест, прикрепена на единия му край, и кожен ремък. Ремъка закрепил към левия ми глезен.

– Това за какво служи? – го запитах аз.

– Не забравяйте, че лекарят съм аз – ми каза рязко той. Левият му

клепач се спусна за миг. Екстензия, мистър Картър. Не искате кракът ви да остане за цял живот по-къс, нали?

– Извинете – измънках аз. Може би недооценявах достатъчно стария Марстън. Нищо не бе в състояние да промени мнението ми за него като лекар, обаче иначе бе достатъчно хитър. Първият въпрос, който Карерас би задал, щеше да бъде защо човек със счупена кост не е сложил на екстензия. Марстън зави двете куки в тавана, прокара телта, постави тежестта на единия край и ремъка на другия. Не се почувствувах прекалено неудобно. После вдигна отрязания крачол, провери за миг дали пазачът наблюдава, плисна малко вода на него и след това го уви върху превръзките. Трябваше да си призная честно, че рядко съм виждал поубедителна гледка, по-плътна и грижливо прикован пациент. Приключи тъкмо навреме. Той и Сюзън Биърсфорд разчистваха, когато вратата се отвори и влезе Тони Карерас. Огледа Булен, Макдоналд и мен – бавно, преценяващо – и дойде до леглото ми.

– Добър вечер, Картър – каза любезно той. – Как се чувствувате?

– Къде е онзи убиец, баща ви? – запитах го аз.

– Баща ми убиец? Несправедлив сте към баща ми. Както изглежда, в момента спи. Ръката му доста го боля, след като Марстън я обработи. – Това не ме учуди. – Затова му даде сънотворна таблетка. Хубавият кораб „Кампари“ е приведен в порядък под дежурството на капитан Тони Карерас. Всички може да спите спокойно. Ще ви бъде интересно да узнаете, че току-що уловихме Насау на радарния екран – отвор 40, или някакъв подобен навигаторски термин, – така че в края на краищата не сте ни потопили някакъв номер с курса.

Изпъшках и извърнах глава. Карерас пристъпи към Марстън.

– Как са, докторе?

– Как очаквате да бъдат, след като вашите разбойници са ги натъпкали с куршуми? – запита горчиво Марстън. – Капитан Булен или ще оживее, или ще умре, не зная. Боцманът Макдоналд ще оживее, но за цял живот ще остане инвалид със сковани крака. Старшият офицер има пълна фрактура на фемура – бедрената кост. Напълно е раздробена. Ако не го закараме в болница до два дни, и той ще остане инвалид. Както се вижда, никога вече не ще може да ходи нормално.

– Искрено съжалявам – заяви Тони Карерас Звучеше действително искрено. – Да се убиват и осакатяват способни хора е непростима загуба. Е, почти непростима. Някои неща я оправдават.

– Чест ви прави вашата хуманност – озъбих му се аз от леглото.

– Ние сме хуманни хора – каза той. – Достатъчно го доказахте, –

Обърнах се да го погледна. – Но все още можете да обърнете внимание на един много болен човек.

– Така ли? – Беше факир в повдигането на веждите.

– Така. Ей онзи Даниел Бун. – Кимнах към часовия с карабината. – Позволявате на хората си да пушат по време на пост?

– Хосе? – Той се усмихна. – Хосе е страстен пушач. Лишете го от цигари, и ще вдигне стачка. Знаете ли, Картър, това не е гвардия от гре-надири. Защо изведнъж така сте се загрижили?

– Чухте какво каза доктор Марстън. Капитан Булен е в критично състояние, с продупчен бял дроб.

– А, мисля, че разбирам. Съгласен ли сте, докторе?

Сдържах дъха си. Вероятно старецът си нямаше и най-малка представа за какво говорим. Но ето че пак бях подценил неговата проникателност.

– За човек с продупчен дроб – заяви той – не може да има нещо по-лошо от напоена с дим атмосфера.

– Разбирам. Хосе! – Карерас заговори бързо на испански и пазачът, който се ухили любезно, се изправи и се насочи към вратата, вземайки по пътя си един стол. Вратата се затвори зад него.

– Няма дисциплина – въздъхна Тони Карерас. – Никой от тях не е като чевърстия караул, маршируващ пред Бъкингхамския дворец, мистър Картър. Боя се, че е от латинската ни кръв. Но ви предупреждавам, въпреки това, той е не по-малко ценен пазач. Не виждам нищо лошо, ако пази отвън, освен гдето може да скочи през някой от прозорците в морето долу. Не че вие сте в състояние да го сторите, изобщо не виждам с какво бихте могли да ни напакостите. – Млъкна и ме загледа замислено. – Вие сте учудващо нелюбопитен, мистър Картър. Далеч не отговаря на характера ви. Карате човек да се съмнява във вас, знаете.

– За какво да любопитствувам? – изръмжах аз. – Няма за какво. Колко въоръжени разбойника имате на бордана „Кампари“?

– Четиридесет. Не е лошо, нали? Всъщност, трийсет и осем годни. Булен уби един, а вие сериозно осакатихте ръката на друг. Къде сте се научили да стреляте така, Картър?

– Късмет. Сердан възстанови ли се?

– Да – отвърна късо той. Изглежда, не му се говореше за Сердан.

– Той ли уби Декстер? – настоях аз.

– Не. Вернер, сестрата – тази, която убихте. – За човек, претендиращ за хуманност, смъртта на един от колегите му престъпници странно не го вълнуваше. – Вашият главен стюард Уайт го видя два пъти и не се

усъмни. Не е приближавал на по-малко от двайсет метра до Уайт, естествено. Просто на Декстер не му провървя, когато видя този стюард да отваря вратата на радиокабината.

– Предполагам, че същият дяволски убиец е спипал и Браунел?

– И Бенсън. Бенсън го видял да излиза от радиокабината, след като приключил с Браунел, и бил застрелян. Вернер смятал да го метне през перилата, но точно отдолу имало хора от екипажа. Издърпал го на дясната страна. И там е имало хора отдолу. Затова опразнил шкафа със спасителните ризи и натъпкал Бенсън вътре. – Карерас се ухили. – Оттук и вашият лош късмет – да стоите точно до шкафа, когато изпратихме Вернер да се отърве от трупа тъкмо преди полунощ.

– Кой измисли плана да изпратите фалшивия агент на „Маркони“ в Кингстън за да направи отвор между радиокабината и отвора за свеж въздух в каютата на Сердан отдолу и да свърже слушалките с приемника в радиокабината? Сердан, вашият старец, или вие?

– Баща ми.

– И идеята на троянския кон? Пак на баща ви.

– Той е блестящ човек. Сега разбирам защо не любопитствувахте. Вие сте знаели. – Не беше трудно да го предположа – казах уморено аз. – Но беше вече много късно. Всъщност всичките ни неприятности започнаха от Карачио. И натоварихме онези огромни сандъци в Карачио. Сега зная защо докерите така се изплашиха, когато единият сандък едва не се изплъзна от клуповете. Сега зная защо вашият старец така настояваше да провери трюма – не да отдаде уважение на мъртвите в ковчезите им, а за да види как са разположени хората му, за да разчисти пътя им за излизане от касите. После те са ги разбили нощес и са изкъртили дюшемето на люка. Колко души в един сандък, Карерас?

– Двайсет. Малко неудобно натъпкани, клетниците. Мисля, че са изкарали тежки двайсет и четири часа.

Двайсет. Два сандъка. Ние натоварихме четири. Какво има в другите два?

– Машини, мистър Картър. Просто машини.

– Едно нещо наистина бих желал да зная. – Да?

– Какво се крие зад тази убийствена работа? Отвлечане? Откуп?

– Нямам правото да обсъждам тези работи с вас. – Той се ухили. Поне засега. Вие оставате ли тук, мис Биърсфорд, или искате да ви... хм... придружа до вашите родители в приемния салон?

– Моля ви, оставете младата дама – каза Марстън. – Искам да ми помага да бдим двайсет и четири часа над капитан Булен. Той може

всеки момент да изпадне в криза.

– Както желаете. – Той се поклони на Сюзън Биърсфорд. – Лека нощ на всички!

Вратата се затвори. Сюзън Биърсфорд каза:

– Така значи са дошли. За бога, откъде сте знаели?

– Откъде, за бога, съм знаел! Не сте мислили, предполагам, че са натъпкали четиридесет души в комините? Когато разбрахме, че са Карерас и Сердан, вече всичко ни беше ясно. Бяха се качили в Карачио. Също и огромните каси. Две и две, мис Биърсфорд, винаги правят четири. – Тя се изчерви и ми отправи един старомоден поглед, но аз не му обърнах внимание и продължих: – Виждате и двамата какво значи това, нали?

– Оставете го да ни каже, докторе – каза мис Биърсфорд кисело. – Тон просто умира да ни каже.

– Това значи, че има нещо много, много голямо зад всичко това – бавно изрекох аз. – Всички товари, освен тези в свободни пристанища и при известни експедиционни условия, които не важат тук, трябва да се проверяват от митниците. Онези сандъци минаха през митницата на Карачио, което ще рече, че митничарите знаят какво има вътре. Вероятно с това се обяснява и изнервеността на нашия агент в Карачио. Но митницата ги е оставила да минат. Защо? Защото е имала такава заповед. А кой им е заповядал? Правителството. Кой дава заповеди на правителството? Кой друг освен генералисимусът – в края на краищата, той е правителството. Генералисимусът – продължих аз – стои зад всичко това. И всички ние знаем страхотната му нужда от пари. Чудя се, чудя се.

– Какво се чудите? – попита Марстън.

– Не зная точно. Кажете ми, докторе, имате ли тук възможност да сварите чай или кафе?

– Не съм срещал диспансер, който да няма такива възможности, момчето ми.

– Каква чудесна идея! – Сюзън Биърсфорд скочи на крака. – Умирам за чаша чай.

– Кафе.

– Чай.

– Кафе. Развеселете един болен. Това ще бъде чудесен експеримент за мис Биърсфорд. Искам да кажа, сама да сваря кафе. Напълвате кафеничето с вода...

– Моля ви спрете дотук. – Прекоси до леглото ми и се загледа в мен с безизразно лице, напрегнато. – Имате къса памет, мистър Картър.

Миналата нощ ви казах, че съжалявам, много съжалявам. Помните ли?

- Помня – признах си аз. – Извинете, мис Биърсфорд.
- Сюзън. – Усмихна се. – Всъщност, ако искате кафето си.
- Шантажиране.

– О, за бога, наричайте я Сюзън, шом иска – възмутено се намеси доктор Марстън. – Какво толкова има?

– Лекарска заповед – казах примирено аз. – О кей, Сюзън, донесете на пациента кафето му. – обстоятелствата далеч не бяха нормални: по-късно можех отново пак да я наричам мис Биърсфорд.

Минаха пет минути, после тя донесе кафето. Погледнах подноса и казах:

Какво? Само три чаши? Трябва да бъдат четири.

– Четири?

– Четири. Три за нас и една за нашия приятел отвън.

– Нашия приятел... искате да кажете пазача?

– Кой друг?

– Полудели ли сте, мистър Картър?

– Не е честно – измърмори Марстън. – „Джон“ за вас.

Тя го погледна хладно, изгледа мен кръвнишки и каза ледено:

– Да не сте луд? Защо ще нося на този разбойник кафе? Няма да сторя нищо...

– Нашият старши офицер винаги има основание за постъпките си – рече Марстън в рязка и неочаквана подкрепа. – Моля, направете, каквото ви казва.

Тя сипа чаша кафе, изнесе я през външната врата и се върна след секунди.

– Взе ли я? – попитах аз.

– Как не. Изглежда, че през изтеклия ден не е имал нищо друго освен малко вода.

– Мога да го повярвам. Трябваше да допусна, че не са достатъчно добре снабдени в тези сандъци. – Взех предложената ми от нея чаша кафе, изгълтах го и оставих чашата. Вкусът му беше точно какъвто трябва да бъде за едно добро кафе.

– Как беше? – попита Сюзън.

– Идеално. Всякакъв направен от мен намек, че дори не знаете как се вари вода, оттеглям безрезервно.

Тя и Марстън се спогледаха, после Марстън каза:

– Няма какво повече да мислите и се тревожете тази нощ, Джон?

– Ни най-малко. Нужен ми е един здрав сън.

– Затова сложих доста силно приспивателно в кафето ви. – Той ме погледна замислено. – Кафето има забележително свойство да притъпява другите вкусове, нали?

Разбрах какво иска да каже, разбираше го и той. Казах:

– Доктор Марстън, мисля, че имам вина, за гдето значително съм ви подценявал.

– Мисля, че имате, Джон – каза добродушно той. – Наистина вярвам.

В унес долових, че левият крак ме боли, не много, но достатъчно, за да ме събуди. Някой го дърпаше, изтегляше го на всеки няколко секунди, пускаше го и после пак го дръпваше, като непрестанно бърбореше през това време. Искаше ми се този някой да спре – с дърпането и бърборенето. Не знаеше ли, че съм болен?

Отворих очи. Първото, което видях, беше часовникът на отсрещната преграда, Десет часа. Десет часа сутринта, защото ярка дневна светлина нахлуваше през незакритите прозорци. Доктор Марстън бе излязъл прав относно приспивателното: „силно“ беше съвсем точната дума за него.

Някой говореше. Всъщност, старият Булен бълнуваше несвързано в упоеното си и замаяно състояние, обаче никой не ми дърпаше крака. Дърпането идваше от окачената през тавана тежест. Въпреки своите стабилизатори „Кампари“ се плъзгаше по някаква дъга, което означаваше, че морето доста се е разиграло и има голямо вълнение. Щом корабът стигнеше до най-високата точка на издигане, окачената макара се дръпваше; на всеки няколко секунди ново дръпване. Сега, след като се бях разбудил напълно, болката беше още по – болезнена. Дори и действително да бях със счупен фемур, тази работа едва ли би ми помогнала с нещо. Огледах се за доктор Марстън да го помоля да я свали.

Обаче първото лице, на което попаднаха очите ми, не беше доктор Марстън, а Мигел Карерас. Той стоеше до леглото ми и може би той ме бе разтърсвал, за да ме разбуди. Беше гладко избръснат, изглеждаше отпочинал, с нова превръзка на ръката, под която носеше няколко карти. Усмихна ми се леко.

– Добро утро, мистър Картър. Как се чувствувате сега?

Не му обърнах внимание. Сюън Биърсфорд седеше зад бюрото на доктора. Изглеждаше силно уморена, а под зелените очи имаше тъмни сенки. Запитах я:

– Сюън, къде е доктор Марстън?

– Сюън? – измърмори Карерас. – Колко бързо близостта води до

ИНТИМНОСТ.

Пак не му обърнах внимание. Сюън каза:

– В диспансера, спи. Будува почти цяла нощ.

– Бихте ли го събудили? Кажете му да ми свали тази проклетата тежест. Тя просто ми разкъсва крака на две.

Тя влезе в диспансера, а Карерас каза:

– Малко внимание, ако обичате, мистър Картър.

– Когато ми махнат тази тежест – заявих кисело аз. – Не по-рано.

Появи се доктор Марстън, търкаш очите си, за да прогони съня, и се залови да сваля тежестта, без да продума. – Капитан Булен и боцманът? – попитах аз. – Как са?

– Капитанът се държи горе-долу. – Старецът изглеждаше крайно уморен. – Боцманът бързо се възстановява. И двамата се събудиха много рано сутринта; дадох им приспивателно. Колкото повече спят, толкова по-добре.

Кимнах, и чаках да ме изправи в седнало положение, наместих си крака и казах рязко: – Какво искате, Карерас?

Той разви една карта и я положи на коленете ми.

– Малко навигаторска помощ... да го наречем кръстосана проверка.

Ще ни помогнете ли?

– Ще ви помогна.

– Какво? – Сюън Биърсфорд притича откъм бюрото и се взря в мен. – Вие... вие ще помогнете на този човек?

– Чухте ме, нали? Какво искате от мен, да ставам герой? – Посочих си крака. – Вижте докъде ме докара геройството.

– Никога не бих го повярвала? – Цветни петна се появиха на бледите и бузи. – Вие. Каните се да помогнете на ... този звяр, този убиец?

– Не го ли сторя – казах аз, – той ще се залови с вас. Може би ще ви натроши пръстите един по един или ще ви измъкне зъбите пак един по един с клещите на доктор Марстън – и то без упойка. Не казвам, че ще го направи, но като нищо би могъл.

– Не се боя от мистър Карерас – заяви предизвикателно тя. Обаче бе по-бледа от когато и да било.

– Значи е време да се поуплашите – отрязах я аз. – Е, Карерас?

– Плавали ли сте из Северния Атлантик, мистър Картър? Искам да кажа, между Европа и Америка?

– Много пъти.

– Добре. – Той посочи картата. – Един кораб напуска Клайд и плава за Норфолк, Вирджиния. Искам да екипирате курса, който той би поел.

Всяка книга за справка, която бихте желали, ще ви бъде донесена.

– Не ми трябва нищо. – Взех молива му. – На север около Ирландия, така, леко изравнен огромен кръг по южния леден курс, така, до тази точка далеч на югоизток от Нюфаундленд. Кривата към север изглежда странна, но това е само поради изпъкналостта на картата. Това е най-краткият курс.

– Вярвам ви. И след това?

– Малко след като курсът се отклони от главната посока към Ню Йорк приблизително тук и се приближава към Норфолк малко или много откъм изток, североизток. – Извих си главата да опитам да погледна към вратата на лазарета. – Какъв е този шум? Откъде идва? Звучи ми като приковаващо оръжие или като пневматично длето.

– По-късно, по-късно – каза раздразнено той. Разви друга карта и нервността изчезна от лицето му. – Прекрасно, Картър, прекрасно. Вашата дияр съвпада почти напълно с информацията, която имаме тук.

– За какъв дявол ме питаете...

– Проверявам двойно всичко, мистър Картър. Този кораб ще трябва да пристигне в Норфолк точно в десет часа вечерта в събота, след два дни. Ни по-рано, ни по-късно: точно десет часа. Ако искам да пресрещна кораба при зори същия ден, къде ще стане пресичането?

Запазих въпроса за себе си.

– Утрото при тази дължина и по това време е пет часа. Разлика около пет минути. С каква скорост ще се движи този кораб?

– Разбира се. Глупаво от моя страна. Десет възли.

– Десет възли. Седемнайсет часа. Сто и седемдесет морски мили. Точката на пресичане е тук.

– Точно. – Той пак направи справка в картата си. – Точно. Съвсем задоволително. – Погледна листче хартия в ръката си. – Сегашното ни местоположение е 26.52 север, 76.33 запад, приблизително, разбира се. Колко време ни е нужно да стигнем до тази пресечна точка?

– Какво трополи отвън? – викнах аз. – Каква дяволия пак сте намислили, Карерас?

– Отговорете на въпроса ми! – рязко отсече той. Прибра картите.

– Каква е скоростта ни сега? – запитах го аз.

– Четиринайсет възли.

– Четиридесет и три часа – казах след минута. – Сигурно! – Четиридесет и три часа – рече бавно той. – Сега е четвъртък, десет часа сутринта, и аз трябва да осъществя своето рандеву в пет часа сутринта в събота. Господи, само четиридесет и три часа. – Първата сянка на тревога

падна върху лицето му. – Каква е максималната скорост на „Кампари“?

– Осемнадесет възли. – Долових погледа на Сюзън. Всичките и илюзии за Старши офицер Картър рухваха.

– Ха! Осемнадесет! – Лицето му се избистри. – И при осемнадесет възли?

– При осемнадесет възли можете да разбиее стабилизаторите и да пробиее „Кампари“ – му казах аз. Това не му хареса.

– Какво имате предвид? – запита ме той.

– Имам предвид, че ви предстоят неприятности, Карерас. Големи неприятности. – Погледнах прозореца. – Не мога да видя морето, но го чувствавам. Ненормално дълбоко мъртво вълнение. Попитайте който и да е рибар от Бахамите какво означава това точно по това време на годината и той ще ви каже. То може да означава само едно нещо, Карерас, тропическа буря и най-вероятно ураган. Вълнението идва от изток и именно там лежи ядрото на бурята. Може би още на двеста мили оттук, но е факт. И вълнението става все по-силно. Не сте ли забелязали? Става по-силно, понеже класическият път на тези урагани в района е запад-северозапад, при скорост десет до петнайсет мили в час, а ние се движим на север от изток. С други думи, ураганът и „Кампари“ са в курс на срещане. Време е да се вслушате в прогнозите за времето, Карерас.

– Колко ще трае при осемнайсет възли? – той настоя.

– Трийсет и три часа. Приблизително. При добро време.

– А курсът?

Нанесох го и го погледнах.

– Несъмнено същия, който имате на тази карта.

– Така е. Каква е дължината на вълната за съобщения за времето?

– Няма дължина на вълната – казах сухо аз. – Ако от Атлантика на запад се придвижва ураган, всяка радиостанция по източното крайбрежие фактически няма да предава нищо друго.

Той прескочи до телефона на Марстън, говори няколко минути с мостика и нареди да се пътува с максимална скорост и да се слушат съобщенията за времето. Когато свърши, аз казах:

– Осемнадесет възли. Добре, аз ви предупредих.

– Какво би сторил вашият капитан при подобни обстоятелства? Трябва да разполагам с колкото се може повече време. – Той загледа спящия Булен, който продължаваше да бълнува.

– Обърнете и плавайте във всяка възможна посока освен на север. Трябва да мислим и за пасажерите си. Те не искат морска болест.

– Боя се, че здравата ще се разболеят от нея, но целта оправдава

средствата.

– Да – казах бавно аз. Разбрах какво чука по палубата. – Уважителна причина. За патриот, какъвто сте вие, Карерас, каква по-добра причина може да има? Раклите на генералисимуса са изпразнени. Останал без стотинка, режимът му загива. Единственото, което би спасило човек от Карибите, е кръвопреливането. Всъщност, преливането на злато. Този кораб, който ще пресрещнем, Карерас... колко милиарда злато носи?

Марстън се намираше в амбулаторията, изскочи и ме загледаха със Съзън Биърсфорд, двамата после се спогледаха един-друг и Човек можеше да разчете в очите им диагнозата, поставена и от двамата: закъснелият шок ме беше направил полуумен. Разбрах, че и Карерас мисли нещо подобно: лицето и тялото му бяха замръзнали.

– Имате достъп до източник на информация, която е съвсем Непонятна за мен. Гласът му едва ли надвишаваше шепота. – Какъв е източникът, Картър? Бързо. – Няма източници, Карерас – ухилих му се аз. – Трябва ли да има?

– Никой не смее да си играе на котка и мишка с мен. – Беше тих и спокоен. – Източниците, Картър?

– Тук – посочих аз главата си. – Само тук. Този източник.

Той ме оглежда няколко секунди в хладно мълчание, после кимна леко. – Знаех го, откакто ви видях за първи път. Във вас има нещо. Боксовият шампион прилича на боксов шампион, дори и когато е в почивка. Опасният човек не може да изглежда другояче освен опасен, дори и в най-интимна ситуация, при най-невинни обстоятелства. Вие имате това качество. Тренирал съм се да откривам тези неща.

– Чувате ли? – казах аз на Съзън. – Никога не сте го допускали, а? Мислехте ме като всеки друг, нали?

– Вие сте по-хитър, отколкото ви смятах, мистър Картър – измънка Карерас.

– Наричате проникателност това, когато човек събира две и две и установи, че правят четири. В такъв случай сигурно съм проникателен, но тогава не бих лежал тук със строшен крак. – Безцелното припомняне за моята безпомощност не вредеше. – Че генералисимусът се нуждае от пари... отдавна трябваше да го предвидя.

– Да?

– Да. Да ви кажа ли защо нашият телеграфист Браунел бе убит?

– Би било интересно.

– Защото вие засякохте едно известие, изпратено от двете семейства – Харисън и Къртис, които бяха повикани с каблограми от Кингстън.

Това известие съобщаваше, че каблограмите са фалшиви, и ако ние научехме това, щяхме да проучим и проверим господата Карерас и Сердан много по-щателно, защото именно те заеха местата им. И работата е в това, че каблограмите, които получиха двете семейства, пристигнаха от вашата столица, което доказва мълчаливото съгласие на пощата, и оттам извода – със знанието на самото правителство. Правителството е собственик на пощата.

– Второ, във вашата страна има дълъг списък от чакащи за места в „Кампари“. Вие бяхте почти на края, но изведнъж мистериозно скочихте най-отпред, Казахте, че сте единствените, които могат да се възползват от незабавното предимство за двата внезапно оваканти апартамента. Глупост. Някой властоимащ – и го голяма власт – е казал: „Карерас и Сердан ще са първи“. И никой не е възразил. Питам се, защо ли?

– Трето, въпреки списъка от чакащи никой в него не е от вашата националност, Карерас. Защото на хората от вашата националност не се позволява да пътуват с чужда кораби. И да добавя още, че ги пращат в затвор, щом се установи, че разполагат с чужда валута. Но на вас ви се позволи да пътувате – и при това платихте в щатски долари. Все още следите мисълта ми, нали?

Той кимна:

– Трябваше да поемем риска да платим с щатски долари.

– Четвърто, митничарите си затвориха очите за сандъците с вашите хора – и другите с оръдията. Това показва...

– Оръдия? – прекъсна ме Марстън. Той изглеждаше съвсем изумен. – Оръдия?

– Шумът, който чувате навън – рече спокойно Карерас. – Мистър Картър последователно ще ви обясни всичко. Бих искал – продължи той с нотка на съжаление – да бяхме от една и съща страна на барикадата. Вие бихте ставали несравним лейтенант, мистър Картър. Сам можете да определите своята собствена цена.

– Горедолу същото, което ми каза мистър Биърсфорд вчера – съгласих се аз. – Тези дни всички ми предлагат работа. Изглежда, че ми е провървяло.

– Да не искате да ми кажете – рече Сюзън, че татко ви е предложил... – Не се паникьосвайте – успокоих я аз. – Той промени мнението си. Е, Карерас, какво имаме. Съучастие на правителството по всички линии. И какво иска правителството? Пари? Отчаяна нужда. Броени са 350 милиона долара на разни оръжейни доставчици през последните една-

две години за въоръжаване. Лошото беше, че на първо място генералисимусът никога не е разполагал с 350 милиона долара. Сега кой не купува захарта му, практически няма външна търговия, така че как би могъл един честен човек да се сдобие с пари? Лесно. Като ги открадне.

– Можем да минем без обидни намеци на лична почва.

– Както желаете. Може би въоръжен бандитизъм или пиратство в открито море звучи по-благородно от кражба. Не зная. Както и да е, какво краде той? Бонове, акции, дялове, разменна валута, чекове? В никакъв случай. Иска само нещо, което не може никога да се върне назад при него, и единственото, с което може да се сдобие в достатъчно количество, е златото. Вашият вожд, мистър Карерас – приключих разумно аз, – изглежда си има много широка шпионска мрежа в Британия и Америка.

– Ако някой е подготвен да вложи достатъчно капитал в подобна работа – каза равнодушно той, – широката шпионска мрежа не е нужна. Аз дори имам в кабината си пълните карти на товарите на кораба със златото. Всеки човек си има цената, мистър Картър.

– Би ми се искало и мен да ме пробва някой някой ден – казах аз. – Ето на. Американското правителство напоследък не скрива големия си успех да възвърне немалка част от златните си резерви, отишли в Европа през последните няколко години. Това злато трябва да се транспортира и част от него, залагам си ботушите, е в онзи кораб, който пресрещаме, фактът, че той ще пристигне в Норфолк доста след смрачаване, е сам по себе си твърде интересен. Но по-интересното е, че в този случай Норфолк положително означава флотската оперативна база Хямптън Роудс, където корабът може да се разтовари с максимална сигурност. АНорфолк, бих казал, е точката, която предлага най-късия път по суша до Форд Нокс, където ще бъде съхранявано златото. Колко злато, Карерас?

– Сто и петдесет милиона долара – каза спокойно той. – Пропуснали сте много малко. И нищо значително.

Сто и петдесет милиона долара. Разгледах наум сумата от няколко страни, ала не открих повод за коментар, затова казах:

– Защо се спряхте на „Кампари“?

– Предположих, че сте отгатнали и това. Фактически ние следяхме и други три кораба, всички кораби, които кръстосват по маршрута Ню Йорк–Карибите. Проучвахме известно време курсовете на всичките четири кораба. Вие бяхте най-подходящият.

– Добре сте преценили нещата, нали? Ако бяхте пристигнали два

дни по-късно в Карачио...

– Един военен съд, фрегата, дежуреше и беше готов да ви пресече пътя под някой мирен претекст веднага щом напуснете Савана. Аз бях на него. Но не стана нужда. – Това обясняваше кораба, който бяхме засекли на радарните си екрани през нощта след отплаването ни от Савана: не американски боен кораб, както си бихме помислили, а на генералисимуса. – Така беше много по-лесно, далеч по-задоволително.

– И разбира се – казах аз, – вие не бихте могли да използвате фрегатата за тази работа. Ако не беше кръстосващият рейс. Безнадеждно при лошо време. Без дериккранове за вдигане на тежки товари. И е подозрително, твърде много подозрително. Виж, „Кампари“... кой ще се загрижи за „Кампари“, ако се забави с няколко дни да пристигне на местоназначението си? Само централното управление и...

– За централното управление се погрижихме – каза Карерас. – Не мислите, че сме пренебрегнали очевидното, нали? Собствената ни радиостанция бе донесена на борда и вече е в действие. Мога да ви уверя, че се предава поток от съвършено задоволителни известия.

– Значи така сте го уредили. И „Кампари“ превъзхожда до скорост повечето товарни параходи; доста голям морски съд за всякакво време, има първокласен радар за откриване на други съдове и дериккранове за тежки товари. Имаме дори подсилени палуби за оръдейни платформи отпред и отзад. Повечето британски кораби от войната ги имат. Но предупреждавам ви, че трябва да бъдат подсилени отдолу със стоманени конзоли, въпрос на два дни работа. Без тях всяко нещо, което е повече от седем сантиметра, ще ги огъне и плочите ще хлътнат само след два изстрела.

– Два изстрела са ни предостатъчни.

Размислих върху тази последна забележка. Два изстрела. Изобщо нямаше никакъв смисъл. Какво възнамеряваше Карерас?

– За какво разговаряте вие двамата? – запита уморено Съюзън. – Усилени стоманени палуби, стоманени конзоли... за какво е всичко това?

– Елате с мен, мис Биърсфорд, и аз ще имам удоволствието лично да ви покажа за какво става дума – усмихна и се Карерас. – Освен това сигурен съм, че добрите ви родители се безпокоят за вас. Ще се видим по-късно, мистър Картър. Елате, мис Биърсфорд.

Тя ме погледна колебливо. Казах й:

– Можете да идете, Съюзън. Не знаете къде ще ви излезе късметът. Едно силно блъсване, когато е близо до перилата, и той може да изгуби

равновесие. Използвайте възможностите.

– Вашето англосаксонско чувство за хумор става твърде отегчително – каза спокойно Карерас. – Да се надяваме, че ще успеете да го запазите незасегнато в идните дни.

Излезе си с тази подходящо зловеща забележка и Марстън ме погледна, като загрижеността измести учудването в погледа му.

– Дали Карерас имаше предвид това, което си помисли?

– Да. Чухте чуването. Пневматичните чукове. Отпреди отзад на кораба има отвори за болтове в подсилените части на палубата с размери, които да поемат фундаментите на няколко вида британски оръдия. Вероятно оръдията на Карерас са с други размери и той трябва да пробие нови отвори.

– Той... всъщност, той ще поставя морски оръдия.

– Бяха в два от сандъците му. Най-вероятно разглобени на две, готови за бърз монтаж. Няма защо да е нещо много голямо, не може и да бъде. Но ще е достатъчно да спре въпросния кораб.

– Не го вярвам! – възрази Марстън. – Задържане и грабеж сред океана? Пиратство в наше време, в двадесети век? Смешно! Невъзможно!

– Кажете това на Карерас. Той не се съмнява нито за миг, че това е съвсем, съвсем възможно. Не се съмнявам и аз. Можете ли да ми кажете какво ще го спрем?

– Но ние трябва да го спрем, Джон. Трябва да го спрем!

– Защо?

– Милостиви боже! Защо ли? Пуснете един такъв човек да се измъкне с бог знае колко милиона фунта...

– За това ли се безпокоите?

– Естествено – отсече Марстън. – Като всеки друг на мое място.

– Прав сте, разбира се, докторе – съгласих се аз. – Днес не съм във форма. – Това, което бих му казал, беше, че ако се замислеше още малко, той би се обезпокоил десеторно повече, и то не заради парите. Почти наполовина разтревожен, отколкото всъщност бях аз. А пък аз бях разтревожен до смърт, и изплашен, страшно изплашен. Вярно, Карерас беше умен, но може би по-малко, отколкото се мислеше. Направи грешката да се увлече премного в разговор; а увлече ли се човек, когато трябва да крие нещо, той прави понататъшната грешка да говори премного или да говори недостатъчно. Карерас бе направил и двете грешки. Но защо да се тревожи дали е казал премного или недостатъчно? Той не можеше да загуби. Не сега. Пристигна закуската. Не ми се ядеше много, но все пак се нахраних. Бях загубил премного кръв и колкото малко сили да успеех

да възстановя, щях да се нуждая от тях тази нощ. Още по-малко ми се спеше, но помолих Марстън за приспивателно и той ми даде. Нужен ми беше и колкото се може повече сън. Идната нощ нямаше да го имам.

Последното усещане, когато се унасях, беше в устата ми – странно неестествена сухота, сухота, която обикновено идва с преодоляването на страха. Не е страх, повтарях си аз, всъщност не е страх. Просто въздействието на приспивателното. Така си казвах.

VIII

Четвъртък 4 ч. след обед – 10 ч. вечерта

Събудих се късно след обед, към четири часа. Оставах още четири часа до залез, но лампите в болничната кабина бяха запалени, а небето вън бе потъмняло. Пороен наклонен дъжд се изливаше обилно от черните облаци и дори през затворените врати дочувах пронизително тънкия звук – отчасти писък, отчасти свирене – на фучащия вятър, виещ през подпорите и изправения такелаж.

„Кампари“ бе изправен под обстрел. Все още се носеше бързо, много бързо за атмосферните условия и си пробиваше път през тежки връхлитачи вълни, стоварващи се върху дясната част на носа. Бях съвсем сигурен, че не са нито хълмообразни вълни, нито вълни с необикновен размер, характерни за тропическа буря. Факт беше, че „Кампари“ си пробиваше път при висока скорост през страхотно бушуващия океан, който сякаш се опитваше да го разреде на парчета. Напредваше със злокобно спираловидно, движение, което оказва максимално допустимо напрежение върху корпуса на един кораб. С повтарящо се тактуване на метроном „Кампари“ трещеше най-напред отдясно на носа и надигащите се води, навираше нос и се накланяше наляво, когато изкачваше вълната, поколебаваше се, после се втурваше яростно напред и се накланяше надясно, докато се спускаше по далечния гребен на изчезващата вълна, за да рухне със звук, наподобяващ тракане на зъби, в с дива ярост в гребена на следващата вълна – разтърсващо, раздиращо сблъскване, което караше „Кампари“ да вибрира секунди наред с всяка плоскост и болт по цялата си дължина Несъмнено, корабостроителницата в Клайд, която бе построила кораба, бе свършила добра работа, макар че не бяха го строили с предположението, че ще попадне в ръцете на безумни. Дори и стомана може да се разпадне.

– Доктор Марстън – казах аз, – опитайте се да се свържете по телефона с Карерас.

– Ха, събудихте ли се? – Той поклати глава. – Лично се свързах с него преди един час. Той е на мостика и казва, че ще остане там цяла нощ, ако се наложи И нямало повече да намалява скоростта; казва, че я е смъкнал до петнайсет възли.

– Този човек е луд. Да благодарим на бога за стабилизаторите. Ако не бяха те, щяхме да се премятамe през глава.

– Могат ли да издържат дълго време на това натоварване?
– Струва ми се съвсем невъзможно. Как са капитанът Я боцманът?
– Капитанът е още в унес и бълнува, но диша по-леко. Как е нашият приятел Макдоналд, можете сам да го попитате.

Извих се в леглото. Боцманът наистина беше буден и ми се усмихваше насреща. Марстън каза:

– Като ви гледам и двамата будни, имате ли нещо против, ако ида и си полегна в диспансера за един час? Ще ми дойде добре.

И на мен ми се стори така, изглеждаше блед и изтощен.

– Ще ви повикаме, ако се наложи. – Изчаках го да влезе отгътък, после казах на Макдоналд: – Добре си поспа, нали?

– Нормално, мистър Картър. – Той ми се усмихна. – Исках да стана, ама докторът не ми разреши.

– Изненадваш ли се? Знаеш, че колянната ти капачка е строшена и ще минат седмици, преди да проходиш пак. – Той никога вече нямаше да проходи, както трябва, отново.

– М-да, жива беда е. Доктор Марстън ми разказа за нашия приятел Карерас и проектите му. Този човек е откачен.

– Напълно. Но откачен или не, какво би го спряло?

– Времето, може би. Доста гадно е навън.

– Времето няма да го спре. Той има един от онези фантастични еднородни умове. Но аз може да направя един малък опит.

– Вие? – Макдоналд повиши глас, после го сниши до шепот. – Вие! Със строшена бедрена кост. Как, за...

– Не е строшена. – Казах му за измамата. – Мисля, че ще мога да се поразшета, ако не се наложи да се катеря много.

– Разбирам. И планът ви, сър?

Казах му го. Той сметна и мен за откачен като Карерас. Направи всичко по силите си да ме разубеди, но накрая прие неизбежното и даде собствените си допълнения. Все още разисквахме с приглушен шепот, когато вратата на лазарета се отвори и един пазач въведе Сюзън Биърсфорд вътре, излезе и затвори вратата. – Къде бяхте цял ден? – запитах я с укор аз.

– Видях оръдията. – Беше бледа и уморена и изглежда бе забравила, че ми е сърдита, за гдето помагах на Карерас.

– Монтирал е едно голямо на кърмата и едно по-малко на носа. Сега са покрити с брезент. Остатъка от деня прекарах с мама, татко и другите.

– Как са нашите пасажери? – полюбопитствувах аз.

– Реагират бурно, че са били отвлечени, или считат това за едно от развлеченията на „Кампари“ – едно интересно приключение без допълнителна такса, за което ще говорят до края на живота ся? Убеден съм, че повечето от тях са се успокоили, че Карерас няма да им иска откуп.

– Повечето не се интересуват нито от едното, нито от другото – ми каза тъжно тя. – Тъй ги е завладяла морската болест, че малко ги е грижа дали ще оживеят или ще умрат... Мога да ви кажа, че горе-долу и аз изпитвам същото.

– Ще свикнете – казах и грубо аз. – Всички ще свикнат. Искам да сторите нещо за мен.

– Да, Джон? – Покорният ромон на гласа и, в която действително се долавяше умора, както я употребата на малкото ми име, ме накараха да погледна бързо към боцмана, но тоя задълбочено се вглеждаше в тавана, по който нямаше абсолютно нищо за проучване.

– Поискайте разрешение, да отидете до каютата ся. Кажете, че отивате за одеяла, че снощи ви е бяло твърде студено тук. – Мушнете между одеялата вечерния костюм на баща ви. Не тропическия, черния. За бога, внимавайте да не ви забележат. Имате ля някакви рокли в тъмен цвят?

– Рокли в тъмен цвят? – Тя сбърчи чело. – Защо?

– Свети ми Петре! – изпъшках аз тихо и изнервено.

– Долових гласове отвън. – Отговорете ми!

– Една черна рокля за коктейл-приеми.

– Донесете и нея.

Тя ме загледа напрегнато.

– Да не искате да ми кажете... Вратата се отвори и влезе Тони Карерас, балансиращ леко по разлюляния под. Носеше под мишницата си опръскана от дъжда карта.

– Дъвечер на всички. – Говореше доста бодро, въпреки че имаше блед вид. – Картър, една малка работа от баща ми. Уточнете местоположението на „форт Тикондерога“ в осем часа сутринта, по обед и четири часа след обед днес. Нанесете ги и вижте дали „Тикондерога“ е все още на предполагаемия курс.

– „форт Тикондерога“ е името на кораба, който ще пресрещнем?

– Че какво друго?

– Но... позициите – казах глуповато аз. – Местоположението... откъде по дяволите, го знаете? Не ми казвайте, че всъщност „Тикондерога“ ви изпраща сигнали за позициите си? Нима радистите на този кораб...

– Моят баща мисли за всичко – спокойно заяви Тони Карерас. – Буквално за всичко. Казах ви, че той е изключителен мъж. Вие знаете, че се готвим да спрем „Тикондерога“ и да го разговорим. Мислите ли, че ще го оставим да изпрати сигнали SOS, когато отправим предупредителен изстрел над носа му? Преди корабът да напусне Англия, с телеграфистите му се случи дребен инцидент и те трябваше да бъдат заменени с... хм... по-подходящи хора.

– Дребен инцидент? – бавно изрече Сюзън. Било от морската болест, било от вълнението, лицето и имаше цвят на хартиен лист, но забелязах, че никак не е уплашена от Карерас. – Какъв инцидент?

– Нещо, което лесно може да се случи с всекиго от нас, мис Биърсфорд. – Тони Карерас продължаваше да се усмихва, ала вече някак не чаровно и по детски. Всъщност не виждах вече изражението на лицето му, виждах само странно плъзгащите се очи. Бях повече от всякога сигурен, че тази аномалия е не само в очите. Всички симптоми показвах, че се касае за аномалия, стигаща много по-далеч от очите. – Нищо сериозно, уверявам ви. – Което означаваше, че са убити, и то не с по един куршум. – Единият от заместниците е не само радист, но и експерт навигатор. Не виждахме причина да не се възползваме от този факт, за да бъдем осведомявани за точното местонахождение на „Тикондерога“ през всеки час.

– Баща ви не оставя нищо на случайността – съгласих се аз. – Освен дето разчита на мен като експерт навигатор на този кораб.

– Той не знаеше – не знаех и аз, – че всички други офицери на „Кампари“ ще бъдат... хм... тъй безразсъдни. Ние – баща ми и аз – не обичаме убийствата. – Пак непогрешимата нотка на искреност, но започвах да се чудя дали камбаната на гласа му не се е пропукала някъде. – Баща ми също е компетентен навигатор, но за беда в момента е премного зает. А е единственият професионален моряк, с когото разполагаме.

– Другите ви хора не са ли?

– Уви, не. Но са идеално подходящи, за да се погрижат професионалните моряци, вашите хора, да си вършат работата както трябва. – Сведението беше ободряващо. Ако Карерас постоянно беше да препуска „Кампари“ през бурята с такава скорост, практически всеки, който не е професионален моряк, щеше наистина да се почувствува много болен. Това можеше да облекчи задачата ми за нощес. Казах:

– Какво ще стане с нас, след като задигнете проклетия товар?

– Ще прехвърлим всички ви на „Тикондерога“ отвърна лениво той.

– Какво друго?

– Така ли? – иронизирах го аз. – За да можем веднага да уведомим всеки кораб, че „Кампари“ е бил...

– Уведомявайте когото си щете – рече спокойно той. – Да не ни смятате за луди? Ние ще напуснем „Кампари“ същата сутрин: друг платателен съд вече ни очаква. Мигел Карерас мисли за всичко.

Не казах нищо и насочих вниманието си върху картите, докато Съзън помоли да и се позволи да си донесе одеяла. Той и каза усмихнат, че ще я придружи, и двамата излязоха заедно. Когато се върнаха след пет минути, бях нанесъл позициите на курса по картата и установих, че „форт Тикондерога“ е действително в курса си. Подадох картата на Карерас с тази информация, той ми благодари и си излезе.

Вечерята дойде в осем часа. Не беше в традиционния стил на „Кампари“. Не можеше да се очаква Антоан да е в идеална форма, когато природните стихии бяха против него, но Все пак не беше и лоша. Съзън не хапна нищо. Подозирах, че е повръщала неведнъж, ала не го споменах. Милионерска щерка или не, тя явно не беше ревля и глезла, каквато би могло да се очаква да бъде дъщерята на Биърсфордови. Аз самият не бях гладен. В стомаха ми имаше някаква буца, нямаща нищо общо с люшканията на „Кампари“. Но пак заради принципа, че ще се нуждая от всеки грам сила, който можех да събера, се нахраних добре. Макдоналд яде тъй, сякаш не е виждал храна от седмица. Булен продължаваше да спи под упойка, неспокоен от крепящите го към леглото ремъци, дишаше мъчително и бълнуваше несвързано. В девет часа Марстън каза:

– Време ли е за кафето, Джон?

– Време е – съгласих се аз. Забелязах, че ръцете на Марстън не са съвсем спокойни. След дългогодишно изгълтване на почти цяла бутилка ром всяка нощ нервите му не бяха пригодени за такъв род неща.

Сюзън донесе пет чаши кафе, една по една – мятането на „Кампари“, разтърсващите удари, причинени от развилнелите се вълни, правеха носенето на повече от една невъзможно! Една за нея, една за Макдоналд, една за Марстън, една за мен и една за пазача, същия момък, който ни бе охранявал миналата нощ. За нас четиримата Сюзън донесе захар; за пазача навън – лъжичка бял прах от аптеката на Марстън. Сюзън му занесе чашата.

– Как е нашият приятел? – попитах я аз, като се върна.

– Позеленял почти колкото мен. – Тя направи опит да се усмихне, ала не излезе нищо. – Изглежда, че съм го зарадвала.

– Къде е?

– В коридора. Седи на пода, сгушен в един ъгъл, с автомата на коленете си.

– Кога ще задействува това нещо, докторе?

– Ако го изпие направо, може би след двацет минути. И не ме питайте колко ще продължи ефектът. Хората са толкова различни, че си нямам представа. Може би половин, може би три часа. Човек никога не може да бъде сигурен в тези неща.

– Сторихте всичко, каквото можете. Освен последното. Свалете външните превръзки и проклетите шини.

Той погледна към вратата неспокойно.

– Ако влезе някой...

– Вече минахме през това – казах нетърпеливо аз. – Дори и да загубим, няма да бъдем по-зле, отколкото сме били. Свалете ги.

Марстън придърпа един стол, за да се закрепил по-стабилно, седна, намести ножиците си под превръзките, които придържаха шините, и ги срязва с пет, шест бързи, чисти разрези. Превръзката падна, шините се разхлабиха и вратата се отвори. С няколко широки крачки Тони Карерас се намери до леглото ми, вглеждайки се замислен. Изглеждаше по-блед, отколкото при последната ни среща.

– Добрият чичо доктор на нощна смяна, е? Какво е закъсал пациентът ви, докторе?

– Закъсал? – изрекох дрезгаво аз. Бях извъртял полузатворените си очи, свил устни и стиснал здраво лежащите върху завивката юмуци. Картър агонизираше. Надявах се, че не съм преувеличил. – Луд ли е баща ви, Карерас? – Затворих напълно очи и задуших – почти – едно дълбоко изпъшкване, щом „Кампари“ се гмурна напред и надолу в една ненормално дълбока вълна с разтърсващ и друсаш трясък, който за малко не събори Карерас. Дори и през затворените врати, дори и през страхотния вой на вятъра и пляска на поройния дъжд звукът на тласъка беше като от оръдейна стрелба, и то от близко разстояние. – Да не би да иска да избие всички ни? Защо, в името на бога, не намали малко скоростта?

– Мистър Картър има страшни болки – каза тихо доктор Марстън. Каквито и да бяха недостатъците му като лекар, той загръвяше бързо, а погледнеше ли човек в прикованите, умни сини очи под величествената грива от бели коси, невъзможно беше да не му повярва. – По-точната – добави доктор Марстън – дума би била агония. Както знаете, той има пълно счупване на бедрената кост. – С деликатни пръсти той докосна напоените с кръв превръзки, които бяха скрити от шините, така че Карерас да може да види колко е сложно. – При всяко разлюляване на кораба

строшените краища на костта се трият един в друг. Можете да си представите какво става... не, съмнявам се дали можете. Опитвам се да оправя и затегна шините, за да обездвижи крака. Трудна работа за сам човек при тези условия. Бихте ли ми помогнали?

Само за секунда коригирах оценката си за съобразителността на Марстън. Несъмнено, той просто се опитваше да намали евентуалните съмнения на Карерас, обаче не би могъл да измисли по-лош начин. Не, ако Карерас си предложи услугите, защото забавеше ли се, имаше вероятност на излизане да открие заспалия пазач в коридора.

– Съжалявам. – Бетовен никога не ми е звучал толкова приятно, както музиката в тази единствена дума, изречена от Карерас. – Не мога да чакам. Капитан Карерас е на обиколка и така нататък. Впрочем мис Бийрсфорд затова е тук. Не сполучите ли, наблъскайте му повече морфин. – След пет секунди той беше вече вън.

Марстън повдигна вежди.

– По-малко любезен от всякога, бихте казали вие, Джон. Пълна липса на отзивчивост, каквато постоянно проповядва.

– Затормозен е – казах аз. – И може би е малко изплашен, слава на бога, доста повече от обикновената морска болест, но все пак живав. Съюзън, идете да вземете чашата от пазача и вижте дали нашият приятел Карерас наистина си е отишъл.

Тя се върна след петнайсет секунди.

– Няма го. Теренът е чист.

Метнах крака отстрани на леглото и се изправих. След миг се строполих тежко на пода и главата ми за малко не улучи железния крак на Макдоналдовото легло. Четири бяха причините за това: внезапното наклоняване на пода от пропадането на „Кампари“ в една вълна, сковаността на двата ми крака, мнимата парализа на левия ми крак и болката, която бе преминала по бедрото ми като пламък, още щом стъпалото ми докосна пода.

Сграбчвайки с ръце леглото на боцмана, издърпах се на крака и пак се опитах. Марстън ме държеше за дясната ръка и се нуждаех от всяка възможна подкрепа, която можех да получа. Стигнах до леглото си и се стоварих тежко на него. Лицето на Макдоналд беше безизразно. Съюзън бе на път да се разплаче. Поради някаква неясна причина това ме накара да се почувствувам по-добре. Опитах се да направя колеблива крачка, като се държах за рамката на моето легло, но безполезно.

Безполезно. Не бях направен от стомана. С люшкането на „Кампари“ можех да се оправя и първоначалната скованост започваше да

изчезва. Дори и тази отчайваща слабост в левия крак можех до известна степен да преодоляя. Винаги можех да подскоча на един крак. Но болката не можех да игнорирам. Не бях направен от стомана, имах нормална нервна система, като всеки друг човек, но в момента тя работеше на високи обороти. Струваше ми се, че и болката бих преодолял. Но всеки път, щом стъпех с крака на пода, пронизващата агония в лявото бедро ме замайваше и объркваше и изпадах почти в безсъзнание. Няколко стъпвания с този крак и щях изобщо да престана да съм на себе си. Смътно предположих, че вероятно се дължи на многото изгубена кръв. Пак седнах долу.

– Върнете се в леглото – ми изкомандува Марстън. – Това е лудост. Ще трябва да лежите по гръб поне и другата седмица.

– Добрият, славен Тони Карерас – казах аз. Наистина се чувствавах леко замаян. – Умният Тони! Той го измисли. Спринцовката, докторе. Болкоубиец за бедрото. Наблъскайте ме здраво. Знаете, както инжектират футболист с контузен крак преди мач.

– Никой футболист не е излизал някога на терена с три рани от куршум в крака си – мрачно заяви Марстън.

– Недейте, доктор Марстън – каза настойчиво Сюзън. – Моля ви, недейте. Той положително ще се убие.

– Боцмане? – запита Марстън.

– Инжектирайте го, сър – рече тихо боцманът. – Мистър Картър най-добре знае.

– Мистър Картър най-добре знае! – имитира го вбесена Сюзън. Пристъпи до боцмана и впери поглед в него. – Лесно ви е на вас да си лежите и да казвате, че той знаел най-добре. Няма вие да излезете и да се пребивате, да бъдете застрелян или да умрете от загуба на кръв.

– Не аз, мис – усмихна и се боцманът. – Мен не можете ме накара да рискувам така.

– Прощавайте, мистър Макдоналд. – Тя се отпусна уморено на леглото му. – Толкова ме е срам. Зная, че ако кракът ви не беше строшен... но вижте го него! Не може дори да седи изправен, камо ли да ходи. Ще се убие, казвам ви, ще се убие!

– Възможно е. Но тогава само ще избърза с около два дни, мис Биърсфорд – каза тихо Макдоналд. – Аз зная, мистър Картър знае. Двамата знаем, че никой на „Кампари“ няма да живее дълго... освен ако някой не направи нещо. Сигурно не мислите, мис Биърсфорд – продължи той натъртено, – че мистър Картър го прави ей тъй на, просто за удоволствие?

Марсън ме погледна с бавно присвиващо се лице. – Вие и боцманът сте разговаряли? Говорили сте за нещо, което аз не зная?

– Ще ви кажа, като се върна.

– Ако се върнете. – Той влезе в диспансера, върна се с една спринцовка и ми инжектира някаква бледа течност. – Правя го, против волята си. То ще притъпи болката, в това не се съмнявам, но същевременно ще допринесе да пресилите крака си и да го увредите за постоянно.

– Нищо не е така постоянно, както да си мъртъв. Щ Закуцуках към диспансера, измъкнах костюма на стария Биърсфорд от купа одеяла, донесени от Съюзън, и го облякох възможно най-бързо, възпрепятстван от болния крак и люшкането на „Кампари“. Тъкмо вдигах яката и забождах реверите един върху друг с безопасна игла, когато влезе Съюзън. Тя ми заяви с учудващо спокоен глас:

– Стои ви много добре. Само палтото ви е малко тясно.

– Дяволски по-добре, отколкото да марширувам по горната палуба посред нощ, облечен в бяла униформа. Къде е черната рокля, за която ставаше дума?

– Тук. – Съюзън я измъкна от най-долното одеяло.

– Благодаря. – Погледнах етикета. Баленсиага. Хубава маска щеше да стане. Улових подгъва на роклята с двете си ръце, погледнах я, видях кимването и се залових да разпарям – един бод, един долар. Разпрах един груб квадрат, сгънах го на триъгълник и го увих около лицето си, точно под нивото на очите. Ново разпорване и нов квадрат, с който увих главата и челото, докато останаха да се виждат само очите ми. Бледия проблясък на ръцете можех винаги да прикрия.

– Значи нищо няма да ви спре? – каза настойчиво тя. – Не бих казал това. – Отпуснах се малко повече на левия крак, използвавах въображението си и си казах, че вече почва да изтръпва. – Много неща могат да ме спрат. Всеки един от четиридесет и двамата, въоръжени с карабини и автомати, може да ме спре. Ако ме видят.

Тя се загледа в останките на Баленсиага.

– Отпорете тогава едно парче и за мен, щом сте се заловили.

– За вас? – Погледнах я. Беше силно пребледняла. – За какво?

– Идвам с вас. – Посочи дрехите си – тъмносин пуловер и джинси.

– Не беше трудно да се досетя, защо ви е костюмът на татко. Сигурно не мислите, че съм облякла тези дрехи просто ей така?

– Не мисля. – Отпорих още едно парче Ето ви го. – Добре – Застана с парчето в ръка. – Добре, просто така, е?

– Каквото поискахте, нали?

Тя ми отправи един старомоден поглед отдолу нагоре, поклатя глава и превърза парцала. Влязох с накуцване в лазарета, следван от Сюън.

– Къде отива мис Биърсфорд? – рязко ме запита Марстън. – Защо е сложила тази качулка?

– Идва с мен – казах аз. – Това е по нейно желание.

– Идва с вас? И вие и позволявате? – Той се беше ужасял. – Но тя ще загине!

– Съвсем възможно – съгласях се аз. Нещо, вероятно упойката, оказвате странен ефект на главата ми: чувствувах се крайно апатичен и много спокоен. – Но както казва боцманът, какво са два дни по-рано? Нуждая се от още един чифт очи, от човек, който може по-бързо и по-леко да разузнава, най-вече от бдителност. Дайте ни едно от фенерчетата ся, докторе.

– Възраждам. Силно протестирам срещу...

– Дайте му фенерчето! – прекъсна го Сюън.

Той се взря в нея, поколеба се, въздъхна и се обърна. Макдоналд ми махна.

– Съжалявам, че не мога да дойда с вас, сър, но това е, с което мога да помогна. – Мушна в ръката ми един моряшки нож, широко острие от едната страна, закачено за скоба за разплитане на въже от другата; краят на шилото беше като върха на игла. – Ако го използвате, мушкайте нагоре с шилото, а ножът да е под ръката ви, – Ще помня думите ти. – Вдигнах ножа и видях Сюън как го гледа с големите си зелени очи.

– Вие... вие ще използвате това нещо?

– Стойте назад, ако искате, фенерчето, доктор Марстън!

Мушнах фенерчето в джоба, стиснах ножа в ръка и минах през вратата на лазарета. Не я затворих след себе си, знаех, че Сюън ще ме последва. Сгущен в един тъгъл на коридора, пазачът спеше. Автоматът лежеше на коленете му. Беше страшно изкушение, но го преодолях. Заспалият часовой можеше да бъде обсипан с псувни и ритници, но заспал часовой без оръжието си би довел до основно претърсване на кораба.

Нужни ми бяха две минути, за да изкача двете стълбища на нивото на палуба „А“. Хубави, гладки и широки стълбища, но ги взех за две минути. Левият ми крак беше много скован, много слаб и не отговаряше на всички самовнушения, когато продължавах да си казвам, че след всяка минута ме боли все по-малко. Освен това сега „Кампари“ се тръскаше така отчаяно, че дори и за опитния човек представляваше трудност да се качи горе, без да бъде изхвърлен.

„Кампари“ се люлееше, но сега с още по-усилено спираловидно движение, огромни количества летяща вода се разбиваха в носа и се изхвърляха назад към надстройката. Намирахме се на няколко стотин мили от центъра на ураган. Не ми бяха нужни барометър или прогноза за времето, знаех какво е в открито море. Все по-разпростиращото се вълнение показваше посоката, където се намираше центърът на урагана; колкото повече се доближавахме, толкова по-страшно ставаше, и посоката на вятъра също определяше къде се намира центърът на урагана. Ние се движехме, грубо казано, 20° на изток откъм север и вятърът духаше от мъртвата точка пред нас. Това означаваше, че ураганът е точно на изток от нас, съвсем малко в юг и все още се движи с нас към северо-запад, малко по-северен курс от обикновено: „Кампари“ и ураганът бяха на път да се срещнат. Силата на вятъра пресмятах на осем или девет по старата скала на Бофорт. Това определяше центъра на бурята на по-малко от сто мили встрани. Ако Карерас поддържаше сегашния курс при сегашната скорост, скоро на бедите на всички (както на нашите, така и на неговите) щеше да се сложи край.

На върха на второто стълбище спрях за миг да се стабилизирам, улових ръката на Сюзън и се устремих напред в посока на приемния салон. Едва се устремих и спрях. Нещо не беше в ред.

Дори и в замаяното ми състояние скоро разбрах какво не е в ред. При нормална нощ сред морето „Кампари“ приличаше на обкичена със светлини коледна елха. Сега всички палубни светлини бяха изключени – друг пример за съобразителността на Карерас да не рискува, въпреки че този пример беше излишен и пресилен. Вярно, че не искаше никой да го види, но в един черен вихър като този никой не би го видял, дори и да имаше друг плаващ съд по същия курс, което бе почти невероятно, освен ако капитанът му си е изгубил разума. Но това ми допаднаше. Заклатушкахме се, без да полагаме усилия да пазим тишина. При воя на вятъра, при гръмотевичното трополене на поройния дъжд, при повтарящите се като пистолетна стрелба експлозии, когато напредващият нос на „Кампари“ се гмуркаше в мятаните се отпред вълни, никой не би могъл да ни чуе на повече от метър.

Строшените прозорци на приемния салон бяха грубо запушени с дъски. Внимавайки да не срежа някоя вратна вена или да си избода очите на някое от натрошените стъкла, притиснах лице към дъските и се взрях през една цепнатина.

Завесите бяха спуснати, но фучащият между процепите на дъските вятър духаше и ги развяваше почти непрекъснато. За една минута бях

видял всичко, което исках да видя, и то съвсем не ми помогна. Всички пасажери бяха наблъскани в един ъгъл на салона, повечето от тях сгущени на застланите един до друг дюшеци, неколцина стояха прави, облегли гърбове на стената. Никога през живота си не бях виждал попечална група болни от морска болест милионери. Видът им граничеше от зеленикав оттенък до мъртвобяла бледност. Ужасно се мъчеха. Видях в ъгъла неколцина стюарди, готвачи и механици, включително Макилрой и Къмингс до него. Като отделим моряците, изглежда, че всички свободни от екипажа бяха затворени с пасажерите. Карерас икономисваше хората си; можах да видя само двама от тях, загрубели, небръснати типове, всеки с автомат. За миг ми хрумна да блъсна вратата и се Хвърля отгоре им, но само за миг. Въръжен само с един нож и при най-висока скорост, равняваща се на забързана костенурка, какво ли можех да сторя?

След две минути бяхме при радиокабината. Никой не беше ни възпрепятствал, никой не беше ни видял – палубите бяха съвсем пусти.

Радиокабината беше потънала в мрак. Притиснах ухо до вратата, притиснах с ръка другото ухо, за да изолирам воя на бурята, и се заслушах напрегнато. Нищо! Поставих леко ръка на дръжката, завъртях и натиснах. Вратата не мръдна. Свалих си ръката от дръжката с вниманието на човек, вадещ диаманти от кошница със спящи кобри.

– Какво има? – запита Сюзън. – Дали...

Не можа да се доизкаже – ръката ми затвори не съвсем нежно устата и. Бяхме на пет метра от вратата, когато си свалих ръката.

– Какво има? Какво има? – Тихият и шепот пресекуваше, тя не знаеше дали да се бои или сърди, или пък и двете.

– Вратата беше заключена.

– Защо да не бъде? Защо да държат пост?

– Вратата беше заключена с катинар. От външната страна. Вчера сутринта сложихме нов. Няма го. Някой е заключил отвътре.

Не знаех колко от казаното достига до нея. Бученето на морето, барабаненето на дъжда, фучащият в мрака откъм север вятър, свирещ пискливата си погребална песен връз такелажа, сякаш поглъщаха и отнасяха думите ми още щом ги произнесях. Придърпах я до мизерното прикритие на един вентилатор и следващите и думи наистина показаха, че е чула и разбрала почти всичко от казаното.

– Оставили са пазач? Просто за в случай, че някой нахълта? Как би могъл човек да нахълта. Всички сме заключени и охранявани.

– Както Карерас Младши каза, неговият старец не оставя нищо на

случайността. – Поколебах се. После, не знаейки какво друго да кажа, продължих: – Нямам право да го сторя. Но трябва. Безразсъден съм. Искам да ви използвам за примамка – да ми помогнете да измъкнем онази личност оттам.

– Какво искате да сторя?

– Чудо момиче! – Стиснах и ръката. – Почукайте на вратата. Издърпайте си качулката и се покажете на прозореца. Той положително ще запали някоя лампа или ще светне с фенерче и като види, че е момиче... е, ще се учуди, но няма да се уплаши. Ще поиска да провери.

– И тогава вие... вие... – Да.

– Само с един сгъваем нож! – каза тя с треперещ глас. – Много сте уверен в себе си.

– Никак не съм уверен. Но ако не направим нещо или не сполучим, все едно, ще се наложи веднага да скочим през борда. Готова ли сте?

– Какво възнамерявате да правите, като влезете вътре? – Беше уплашена и го усукваше. И аз не бях кой знае какво цвете за мирисане.

– Ще изпратя сигнал SOS на честотата за бедствие. Ще предупредя всеки кораб в улавящия обхват, че „Кампари“ е завладян чрез сила и се кани да пресрещне кораб, носещ товар злато на това и това място. За няколко часа цяла Северна Америка ще знае местоположението и веднага ще задействува.

– Да. – Настъпи дълга пауза. – Ще задействува. Първата реакция ще бъде, че Карерас ще открие липсата на своя човек... и къде мислите да го скриете?

– В Атлантика. Тя потръпна леко, после заяви уклончиво:

– Струва ми се, че Карерас ви познава по-добре от мен... Пазача го няма. Ще знаят, че е виновен някой от екипажа. Скоро ще разберат, че единственият часовей, който не е бил буден докрай, е в момента в лазарета. – Тя замълча за миг, после продължи тъй тихо, че едва я чувах сред бурята. – Просто виждам как Карерас ви разкъсва превръзката на крака и открива, че бедрото ви не е счупено. Знаете ли какво ще стане тогава?

– Няма значение.

– За мен има! – изрече тя спокойно, деловито, сякаш думите и нямаха никакъв особен смисъл. – И нещо друго. Казахте, че за два часа всеки ще знае нашето положение. Двамата радисти, поставени от Карерас на „Тикондерога“, ще узнаят веднага и незабавно ще уведомят Карерас на „Кампари“.

– След като приключи в радиокабината, никой повече не ще може

да приема или предава оттам.

– Добре. Значи, ще строшите уредбата. Само това ще бъде достатъчно за Карерас да разбере какво сте сторили. А не можете да строшите всички радиоприемници на „Кампари“. Не можете, например, да се доберете до радиоприемника в салона за гости. Всички ще узнаят, казвате вие. Това значи, че генералисимусът и правителството му също ще узнаят; тогава всички радиостанции на острова не ще предават нищо друго освен непрекъснати съобщения. Карерас не може да не ги улови.

Не казах нищо. Смътно си помислих, че изглежда съм загубил много кръв. Нейният ум работеше десет пъти по-бързо и по-бистро от моя, но това с нищо не ни помагаше в създалата се ситуация. Тя продължи:

– Вие и боцманът изглеждате много уверени, че Карерас не ще ни остави – пасажерите и екипажа – живи. Може би защото си мислите, че не може да остави свидетели, та каквато и полза да има генералисимусът от тези пари, реакцията на цял свят ще бъде такава, че ще направи положението му критично, когато разбере какво е направил. Може би...

– Реакция! – казах аз. – Реакция! Британският и американският флот и въздушните сили ще бъдат на прага му на другата сутрин и това ще бъде неговият край. Дори и Русия няма да му подаде ръка за помощ, те не биха го сторили, както не биха изстреляли и ракета. Разбира се, че не може да си позволи някой да узнае. Иначе ще бъде свършен, фактически той не би си позволил дори някой да узнае, че е правен подобен опит. И щом Карерас разбере за изпратените от вас сигнали SOS, ще се избави от всички свидетели, ще отклони курса, ще се прехвърли на очакващия го друг кораб и толкова.

Стоях, без да кажа нищо. Чувствувах мозъка си притъпен, натежал и уморен, също и тялото. Опитвах да си внуша, че се дължи на инжектирания ми от Марстън наркотик, ала не беше това, знаех, че не е това, чувството на поражение е най-мощният опиат от всичко. Без да знам какво говоря, казах:

– Е, поне ще сме спасили златото.

– Златото! – трябваше човек да бъде дъщеря на мултимилionер, за да вложи цялото това презрение в гласа си при произнасянето на думата „злато“. – Кой ти дава пукнат грош за всичкото злато на света? Какво е златото в сравнение с вашия живот, моя живот, живота на мама и татко, живота на всеки един на „Кампари“? Колко пари каза Карерас, че носел „Тикондерога“?

– Чухте го. Сто и петдесет милиона долара.

– Сто и петдесет милиона! Татко може да събере за една седмица и

пак да му останат още толкова.

– Щастлив татко – измърморих аз. Явно се забърквах.

– Какво казахте?

– Нищо. Нищо. Когато аз и Макдоналд я обмисляхме, идеята ни се стори превъзходна, Съюзъ.

– Съжалявам. – Тя улови дясната ми ръка със своите две и я стисна.

– Наистина съжалявам, Джони.

– Откъде пък измислихте сега том „Джони“? – измъкнах аз.

– Харесва ми Коеето е добро за капитан Булен... ръцете ви са ледени! – възкликна тихо тя. – И треперите – Нежните и пръсти се вмъкнаха под качулката ми – И челото ви изгаря. Температура и треска. Не сте добре, о, не сте добре. Елате да се върнем в лазарета, Джони. Моля ви!

– Не.

– Моля ви!

– Стяга сте ми баяли, мис! – Дръпнах се уморено от вентилатора. – Елате!

– Къде отивате? – Веднага застана до мен с ръка в моята и ми беше приятно да се облегна на нея.

– Сердан. Нашият загадъчен приятел мистър Сердан. Съзнавате ли, че фактически ние не знаем нищо за мистър Сердан... освен че изглежда той стоя зад всичко я оставя другите да вършат работата? Карерас я Сердан изглежда са важни клечки и може би в крайна сметка не Карерас е главният. Но зная това: ако ще трябва да опра нож в гърлото или пистолет в гърба на който и да е от тези двамата, ще държа голям коз в ръката си.

– Хайде, Джони – замоли ме тя. – Елате да слезем долу.

– О... добре, толкова съм объркан. Но все пак е вярно. Ако мога да блъсна един от тези двамата в приемния салон пред себе си и да сплаша двамата пазачи със смъртта му. асо [???] вдигнат пушките, мисля, че ще го сторят. С два автомата и с помощта на всичките мъже там бих могъл да извърша много в една такава нощ. Не съм луд, Съюзъ. Само безразсъден, както казах.

– Едва ли ще издържите. – В гласа и се четеше нотка на отчаяние.

– Затова вие сте тук. Да ме подкрепяте. Карерас го изключваме. Той ще бъде на мостика, а мостикът ще е най-охраняваното място на кораба, защото е най-важното място. – Присвих очи и се дръпнах назад в един тъгъл, когато огромна синьобяла разклонена светкавица почти точно над главите ни проблесна и проби черната стена от кълбести облаци и проливен дъжд, осветявайки за миг всяка подробност по палубите на

„Кампари“ с ослепителния си блясък. Грохотът на светкавицата заглъхна, погълнат в зъбите на бурята.

– Това помага – промърморих аз. – Светкавиците, гръмотевиците, тропическият проливен дъжд и придвижването към сърцето на урагана. Крал Лир би трябвало да види този ад. Никога вече не би се оплакал от поразяваща пустош.

– „Макбет“ – каза тя. – Това е от „Макбет“.

– О, по дяволите – въздъхнах аз. И тя почваше да откача като мен. Взех и ръката или тя взе моята, забравих кой чия: – Елате, много сме открити тук.

След минута бяхме долу на палуба „А“, свити до една преграда. Казах й:

– Прекалената предпазливост няма да ни помогне. Отивам по централния коридор, право в каютата на Сердан. Ще си мушна ръката в джоба, преструвайки се, че имам револвер. Стойте при входа на коридора и ме предупредете, ако идва някой.

– Той не е вътре – каза тя. – Стояхме в десния преден край на апартаментите, точно пред спалната каюта на Сердан. – Не е вътре. Не свети.

– Навярно пердетата са спуснати – казах нетърпеливо аз. – Корабът е изцяло затъмнен. Обзалагам се, че Карерас е изгасил дори навигаторните светлини. – Залепихме се за преградата, когато друга светкавица блесна от мрачните облаци и сякаш затанцува по върха на мачтата на „Кампари“. – Няма да се бавя.

– Почакайте! – Тя ме задържа с две ръце. – Пердетата не са спуснати. Блясъкът... можах да видя всичко в каютата.

– Можахте ли да видите... – кой знае по каква причина снижих глас – ... някого вътре? – Не можах да видя всичко. Беше само за секунда.

Напрегнах се, плътно притиснах лице в стъклото и се възрях вътре. Мракът в каютата беше абсолютен – абсолютен, докато друга разклонена светкавица освети пак цялата горна част на „Кампари“. За миг видях собственото си покрито с качулка лице и виращите се очи, отразени на прозореца, после възкликнах инстинктивно, защото бях видял и нещо друго.

– Какво има? – попита дрезгаво Сюзън. – какво не е в ред?

– Това не е в ред. – Измъкнах фенерчето на Марстън, захрих го с ръка и го насочих надолу през стъклото.

Леглото беше срещу преградата, почти точно под прозореца. Сердан лежеше в леглото, облечен и буден, с широко отворени виращи се,

като че ли хипнотизирани от фенерчето очи. Бялата му коса не беше точно където би трябвало да бъде, а се беше плъзнала назад, разкривайки собствената му коса отдолу. Черна коса, гарвановочерна коса с изумително стоманеносив кичур точно в средата. Къде ли бях виждал човек с такава коса? Кога ли бях слушал за човек с такава коса? Изведнъж разбрах, че е „кога“, а не „къде“; знаех отговора. Загасих фенерчето.

– Сердан! – Имаше някакъв шок, някакво неверие и липса на проумяване в гласа на Сюзън. – Сердан! С вързани ръце и крака и завързан за леглото така, че да не може да мръдне нито на сантиметър. Сердан! Но... Не, не! Беше готова да се откаже. – О, Джони, какво значи всичко това?

– Зная какво. – Сега нямаше и капчица съмнение в това, че знаех какво всичко значи и много бих искал да не го зная. Преди само си бях внушавал, че съм изплашен, когато всъщност само съм се догаждал. Но времето на догадките беше минало, о, господи, бе минало. Сега знаех истината, а истината беше по-лоша, отколкото можех изобщо да предполагам. Насилих се да преодоля паниката и казах стегнато през засъхналите си устни:

– Ограбвали ли сте някога, гроб Сюзън? – Да съм... – Тя замълча и когато гласът и пак се върна, в него имаше сълзи. – И двамата сме изчерпани, Джон. Да се върнем долу. Искам да се прибера в лазарета.

– Имам вест за вас, Сюзън. Не съм луд. Но не се и шегувам. И се надявам на бога, че гробът не ще да е празен. – Улових ръката и да я поведя и като го сторих, светкавицата пак блесна: очите и бяха разширени и изпълнени със страх. Зачудих се как ли са изглеждали моите на нея.

IX

Четвъртък 10 ч. вечерта – полунощ

Било поради мрака или болния ми крак, поради непрекъснатите светкавици и лудото клатушките, подскачане и гмуркане на „Кампари“ и поради безкрайната нужда от изключителна предпазливост, трябваша ни цели петнайсет минути да се доберем до трюм №4, далеч отзад на бака. И дори когато стигнахме там, издърпахме брезента, разхлабихме чифт летви и се възряхме надолу в почти Стиксовите дълбини на трюма, съвсем не бях сигурен дали да се радвам, че бяхме дошли.

Заедно с няколко други инструмента по пътя си бях помъкнал един електрически фенер от склада на боцмана и макар че той не светеше кой знае колко, все пак бе достатъчно да видя, че товарът на Пода на трюма е в хаос. Бях ги укрепил след напускането на Карачио, ала не чак срещу Ураган по простата причина, че при лошо време „Кампари“ неизменно се накланяше в обратна посока.

Но сега Карерас ни бе повел в погрешна посока и или не се бе погрижил, или бе забравил да го укрепя срещу влошените атмосферни условия. Най-вероятно бе забравил, защото трюм №4 представляваше угроза, най-мекото казано, за живота на всички на борда, включително за Карерас и хората му. Поне една дузина тежки сандъци, тежестта на един-два от които можеше да се измерва в тонове, се бяха разхлабили и се плъзгаха и се носеха по пода на трюма с всеки спираловиден скок на „Кампари“, като последователно блъскаха укрепления товар отзад или преградата отпред. Предположих, че това не е добре за предната преграда и просто изменя движението на „Кампари“ от гмуркащо към завърт-ващо, особено с приближаване към центъра на урагана. Солидните инертни маси на тези плъзгачи се сандъци щяха да почнат да връхлитат върху стените на кораба. Деформирани плоскости, разкъсани нитове и пробойна, която би била непоправима – всичко това беше само въпрос на време.

И като че ли, за да влошат работите, хората на Карерас не бяха махнали натрошените стени на дървените каси, в които бяха натоварени самите те и оръдията. Сега те също се търкаляха по пода с всяко движение на кораба, непрестанно се удряха и ставаха все по-малки, докато се трошеха между плъзгачите се сандъци и преградите, колоните и укрепления товар. Не по-малко застрашителни бяха трясъкът, почти непрекъснатото

метално скърцане на пързалиящи се по стоманения под и обвити със стоманени ленти каси, пронизителният дращещ писък, от които сякаш се набиваше по върха на зъбите ви, писък, който неизменно спираше, очаквано и все пак ненадейно, с разтърсващ трясък, който раздрусваше целия трюм, когато касите се блъснаха в нещо стабилно. И всеки звук в този кънтящ, отразяващ, подобен на пещера трюм се усилваше десеторно. Общо взето, подът на този трюм не беше мястото, което бих избрал за следобедна дрямка.

Дадох електрическото фенерче на Сюзън, след като осветих една отвесна стоманена стълба, водеща към дълбините на трюма.

– Не слизайте прекалено надолу – казах и аз. – За бога, окачете го на онази стълба. В дъното има една преграда, висока около метър. Стойте зад нея. Там е безопасно.

Гледах я как се спуска бавно долу, наместих две от летвите над мен – трудна работа с една ръка – и ги оставих така. Можеха да се разместват, дори да паднат в трюма. Беше риск, който трябваше да поема, тъй като можеха да се закрепват само отгоре, както и предпазният брезент. Нищо не можех да направя с него. Ако някой бе достатъчно луд да се разхожда по палубата в такава нощ – особено след като Карерас не беше поставил предпазни въжета, – вероятността в тази ослепителна буря беше изобщо да не забележи подмятащия се ъгъл на брезента или ако го забележеше, просто да го подмине или най-много да го закрепи. Проявеше ли достатъчно любопитство да издърпа някоя и друга летва... е, нямаше смисъл да се тревожа за това.

Слязох долу бавно, тромаво, болезнено – Марстън имаше по-високо мнение за наркотика от мен – и се присъединих към Сюзън на пода зад преградата. На това ниво шумът се удвояваше, видът на тази висока колкото хипопотам грамада от носещи се из трюма сандъци ставаше още по-ужасяващ. Сюзън каза:

– Ковчезите. Къде са те?

Бях и казал само, че искам да проуча ковчезите; не посмях да и доверя какво можеше да открием в тях.

– Опаковани са. В дървени каси. От другата страна на трюма.

– Другата страна! – Тя изви глава, повдигна фенера и погледна плъзгащите се каси и натрошени останки по пода. – Другата страна! – Бихме... бихме загинали, преди да изминем и половината път. Твърде възможно, ала не виждам друг начин. Ще ме почакате ли една минута?

– Вие! С вашия крак! Не можете дори да куцате. О, не! – И преди да съм я спрял, тя прескочи преградата и с притичва не, люшкане из

трюма, препъване и залитане, когато корабът се накланяше и краката и стъпваха върху счупени отломки от дъски, но все пак винаги успявайки да запази равновесие, да спре внезапно или да се дръпне чевърсто, когато някой сандък се плъзнеше покрай нея. Трябва да си призная, пъргава беше, и бърза в краката, но беше изтощена от морската болест и напрежението от последните няколко часа на непрестанното яростно клатушкане на „Кампари“, то като че ли никога нямаше да престане, нямаше да успее и тя.

Обаче успя и я видях да размахва фенерчето от другата страна. Уважавах безстрашието я, но същевременно бях раздразнен от нейната необмислена постъпка. Какво щеше да прави тя с тези опаковани ковчежи, когато ги намереше: да ги донесе тук, по един под мишница?

Но те не бяха там, защото след като огледа навред, тя поклати глава. После тръгна назад и аз викнах да я предупредя, обаче викът се спря на гърлото ми и се превърна в шепот, който тя не можеше да чуе. Един полетял обърнат сандък, тласнат от внезапно, страхотно накланяне, когато „Кампари“ се гмурна напред под някаква изключителна вълна, я закачи за рамото и я събори на пода, като започна да я бутва пред масивната си тежест, сякаш беше обхванат от почти човешка – или нечовешка – злоба и жестокост, решен да прекърши живота в нея, като я смаже в предната преграда. И после, в сетната секунда преди да умре, „Кампари“ се изправи, сандъкът изскърца и спря на по-малко от метър до преградата и Сюзън остана да лежи неподвижна между сандъка и преградата. Трябва да съм бял на четири-пет метра от нея, обаче не помня как съм изминал разстоянието от прикритието до нея и после обратно, но трябва да съм го сторил, защото изведнъж се намерихме на безопасно място и тя се бе вкопчила в мен, сякаш аз бях последната и надежда в живота.

– Сюзън! – Гласът ми беше сипкав – глас, принадлежащ на някой съвсем друг човек. – Сюзън, ранена ли сте?

Тя се притисна още по-плътнo. По някакво чудо продължаваше да стиска фенерчето в дясната си ръка. То беше някъде около врата ми, но отразен в корабната стена, лъчът ми даваше достатъчно светлина да видя... маската и беше разкъсана, лицето издраскано и окървавено, косата и представляваше някаква наплескана каша, дрехите измокрени, а сърцето и пърхаше като пленена птичка. За един миг през ума ми мина едно неканено възпоминание за някаква много студена, много самоуверена, сладкозлюбна, псевдозагрижена млада дама, която ме кани на коктейл само преди два дни в Карачио, но видението изчезна тъй, както бе

дошло.

– Сюзън! – настоях аз. – Ран...

– Не съм! – Тя въздъхна дълбоко и болезнено. – По-скоро това беше стон, отколкото въздишка. – Бях много уплашена, за да се помръдна. – Отхлаби малко прегръдката, погледна ме със зелените си очи – огромни сред бледността на лицето и – и зарови лице в рамото ми. Помислих си, че ще ме задуши.

За щастие, това не трая дълго. Усетих как прегръдката бавно се отпуска, видях лъча на фенерчето да се измества и я чух да казва с ненормално делови глас:

– Ето ги.

Обърнах се и наистина ги съзрях на три метра от нас. Три ковчега – Карерас вече бе махнал касите, – здраво наместени между прикритието и преградата и обвити в брезент така, че да не се повредят. Както постоянно повтаряше Тони Карерас, неговият старец не пропускаше нищо. Тъмни, лъскави ковчези с въжета, с черни пискюли и месингови дръжки: първият от тях имаше табелка на капака, медна или месингова. Не можех да бъда сигурен.

– Това ми спестява много трудности. – Гласът ми почти се беше върнал към нормалния. Взех чука и длетото, които бях задигнал от склада на боцмана, и ги пуснах долу. – Отвертката ще ми свърши работа. Ще видим какво има в двата от тях. Дайте ми фенерчето и стойте там. Ще свърша бързо.

– Ще бъдете по-бърз, ако аз държа фенерчето. – Гласът и беше като моя, стабилен, пулсът на врата и тупкаше като механичен чук. – Бързо, моля!

Нямах намерение да споря. Издърпах най-близкия ковчег към себе си, за да освободя терен за работа. Мушнах ръка отдолу да го повдигна и ненадейно пръстът ми напипа един отвор. После втори, трети. Облицован в олово ковчег с пробити отвори отдолу. Беше любопитно, най-мекото казано.

Когато го издърпах достатъчно надалеч, залових се за винтовете. Те бяха месингови и много тежки, но и отвертката си я биваше. И някъде далеч в съзнанието ми беше мисълта, че ако приспивателните капки, които доктор Марстън бе дал на пазача, се окажеха неефикасни като упойката, която бе дал на мен, то пазачът можеше да се събуди всяка минута. Ако вече не се е събудил! За нула време отворих капака.

Под капака нямаше сатенен или копринен саван, както очаквах, а едно мръсно старо одеяло. Може би в страната на генералисимуса имаха

други обичаи с мъртвите. Издърпах одеялото и открих, че съм прав. Действително обичаите им бяха различни. Трупът в този случай представляваше блокчета от аматол – всеки блок ясно маркиран с думата, така че нямаше грешка в това – капсула, кутийка детонатори и компактна квадратна кутия с изведени от нея проводници, вероятно часовников механизъм.

Сюзън надзърна през рамото ми.

– Какво е това „аматол“?

– Силен експлозив. Достатъчно силен да пръсне „Кампари“ на парчета.

Тя не попити нищо повече. Сложих пак одеялото, завих капака и се залових за следващия ковчег. И той имаше отвори отдолу, вероятно с цел да запазят експлозива от овлажняване. Свалих капака, погледнах съдържанието и пак завих капака. №2 беше дубликат на №1. След това се залових за третия. Този с табелката. Сигурно беше той. Табелката имаше сърцевидна форма и внушителен надпис:

„РИЧАРД ХОСКИНС, СЕНАТОР“

Само толкова. Сенатор, когото не познавах. Но внушително. Достатъчно внушително, за да осигури благоговейното му транспортиране до Съединените щати. Свалих капака внимателно, с деликатност и почитание, благоговейки, все едно, че вътре се намираше Ричард Хоскинс, макар да знаех, че го няма. Това, което лежеше вътре, бе обвито с одеяло. Вдигнах одеялото внимателно. Сюзън приближи фенерчето. Там беше положен, завит в одеяла и памук, изолиран алуминиев цилиндър, дълъг 188 см, с диаметър 28 см, с безезникаво предна част от пирокерамика. Само както лежеше така, имаше нещо страшно в него, нещо неизразимо зловещо, но може би се дължеше на това, което беше в ума ми.

– Какво е това? – Гласът на Сюзън беше така притихнал, че трябваше тя да дойде по-наблизо и да повтори думите си. – О, Джони, какво, за бога, е това?

– Въртележката.

– Какво!

– Въртележката.

– О, господи! – Най-после разбра. – Това... това атомно устройство, което бе откраднато от Южна Каролина. Въртележката. – Тя се изправи нестабилно на краката си и се дръпна назад. – Въртележката!

– Няма да ви ухапе – казах и аз, макар че не бях много сигурен. –

Равностойна на пет хиляди тона тринитротолуол. Гарантира взривяването на кой да е кораб по света и превръщането му в прах, ако изобщо не го изпари. Точно това възнамерява да стори Карерас.

– Аз... не разбирам. – Разговорът ни непрестанно се прекъсваше от скърцането на метал и звуци от трошенето на дъски. – Вие... когато той вземе златото от „Тикондерога“ и се прехвърли на очакващия го кораб, ще взриви „Кампари“... с това?

– Няма чакащ кораб. Когато натовари златото на кораба, милосърдният Карерас ще освободи пасажерите и екипажа на „Кампари“ и ще ги остави да отплават с „форт Тикондерога“. Като по-нататъшен признак на неговата чувствителност и любезност той възнамерява сенаторът Хоскинс и двамата му знатни придружители да бъдат върнати, за да ги погребат в родната им земя. Капитанът на „Тикондерога“ няма и да помисли да откаже. В случай на отказ Карерас ще се погрижи да го преодолее. Виждате ли това? – Посочих и едно табло до опашката на Въртележката.

– Не го докосвайте! – изписка тя.

– Не бих го докоснал за всичкото злато на „Тикондерога“ – уверих я пламенно аз. – Страх ме е само като изгледам тази проклетия. Както и да е, изглежда, че това табло е часовников механизъм, който ще бъде навит преди прехвърлянето на ковчега. Плаваме си честито по пътя, настървени да стигнем до Норфолк, армията, флота и ФБР, но поставените от Карерас радисти на борда на „Тикондерога“ ще се погрижат за комуникационните му средства и не ще имаме начин да пратим известия. Половин час, един час след заминаването на „Кампари“ – мисля, че поне един час, защото даже Карерас не би желал да бъде на няколко мили от едно заредено атомно устройство – и... бум!

– Не може да го стори, не може – натъртено каза тя, но гласът и не беше никак убедителен. – Този човек трябва да е злодей.

– Първокласен – съгласих се аз. – И недейте бърбори, че няма да го направи. Защо, мислите, откраднах Въртележката и направиха необходимото, за да заблудят всички, че доктор Слингсби Керолайн е драснал с нея? От самото начало единствената им цел беше да пратят „форт Тикондерога“ в царството небесно. Така че да няма никаква възможност за връщане. Всичко са заложили на тоталното унищожаване на „Тикондерога“, включително на пасажерите и екипажа на „Кампари“. Може би двамата фалшиви радистина Карерас са вкарали тайно на борда експлозив, но той ще бъде съвсем недостатъчен да осигури цялостното му разрушаване. Стотици тонове силни експлозивни в складовете на

британските бойни кораби се взривиха през последната война и пак оцеляха. Не може да бъде потопен и с оръдейна стрелба. С два изстрела от среднокалибрено оръдие палубите на „Кампари“ ще се огънат, но дори и тогава не може да не оцелеят. Но при Въртележката няма никакви изгледи за оцеляване. Абсолютно никакви!

– Хората на Карерас – бавно рече тя. – Те са убили пазачите в атомния изследователски център.

– Кой друг? И след това са заставили доктор Керолайн да излезе през портала с тях и Въртележката в багажника. Вероятно Въртележката е била на път за техния остров още същия час по въздуха, но някой е закарал колата до Савана, преди да я изостави. Несъмнено, за да хвърлят подозрението върху „Кампари“, за който са знаели, че напуска Савана на сутринта. Не съм сигурен защо, но мога да предположа, че е така, защото Карерас е знаел, че ще плаваме в Карибско море, и е бил уверен, че ще бъдем претърсени на следващото пристанище, като му дадем възможност да качи на борда своя фалшив представител на „Маркони“.

Докато говорех, оглеждах двата кръгли циферблата, вградени в таблото на Въртележката. Загърнах пак одеялото на мястото му с любящата обич на баща, завиващ най-малкия си син, и почнах да завинтвам капака на ковчега. Известно време Съюзът ме наблюдава мълчаливо. После каза:

– Мистър Сердан. Доктор Керолайн. Същото лице Трябва да е същото лице. Сега си спомням. Когато Въртележката изчезна, се спомена, че само един-двама души досега са знаели как да заредят Въртележката.

– За проектите им той е бил не по-малко важен от Въртележката. Без него устройството е безполезно. Клетият стар доктор Керолайн! Тежко пътуване е изкарал, струва ми се. Не само отвлечен и заставен да върши каквото му наредят, но и нападнат от нас, единствените хора, които сме могли да го спасим. Под постоянната охрана на онези двама главорези, маскирани като медицински сестри. Изгони ме от каютата си първия път, когато го видях, само защото е знаел, че преданата му сестра, седнала до него със скъпата си торба плетиво в скута, крие автомат в нея.

– Но... но защо количката-стол? Необходимо ли е да вземат такива сложни...

– Разбира се. Не можеха да го оставят да се смесва с пасажерите, да общува с тях. Количката-стол им е помогнала и да скрият необичайно високия му ръст. И им е дала идеалното основание да следят непрекъснато постъпващите известия. На приема на баща ви дойде, защото му

беше наредено – ударът беше планиран за същата вечер и за Карерас беше необходимо да бъдат наблизно двете въоръжени сестри, за да помагат при превземането. Клетият стар Керолайн. Скокът, който се опита да направи от количката-стол, когато му показах слушалките, съвсем не беше с намерение да ми напакости. Опита се да се добере до сестрата с автомата, но капитан Булен не знаеше, затова го повали. – Затегнах последния винт и казах: – Не споменавайте нито дума за това горе в лазарета – старецът бълнува неспирно в съня си. Нито нейде другаде. Нито дори на родителите си. Хайде. Пазачът може да се събуди всяка минута.

– Вие... възнамерявате да оставите това нещо тук? – Тя ме загледа с неверие. – Трябва да го махнете, трябва!

– Как? Да го изнеса по тази отвесна стълба на рамо? Това нещо тежи 160 кг заедно с ковчега. И какво ще стане, ако го сторя? Карерас ще открие това за часове. Няма значение дали ще открие или ще предположи кой го е взел. Важното е друго: ще знае, че не може повече да разчита на Въртележката, за да се избави от всички неудобни свидетели на „Кампари“. И после? Предполагам, че никой от екипажа или пасажерите не ще живее повече от няколко часа. Ще трябва да ни избие – не може и дума да става за прехвърлянето ни на „Тикондерога“. Що се касае до „Тикондерога“, той ще го превземе с хората си, ще избие екипажа и ще отвори кингстоновите клапи. Това може да отнеме часове, може опасно да го застраши, може да разруши всичките му планове, но ще трябва да го стори. Работата е там, че изхвърлянето на Въртележката няма да спаси ничий живот, само би осигурило смъртта на всички ни.

– Тогава какво да правим? – Гласът и беше напрегнат и развълнуван, лицето и – бледо петно под отразената светлина, – О, Джони, какво да правим?

– Аз се връщам в леглото. – Бог ми е свидетел, че мечтаех за него, – После ще си пиляя времето в опити да измисля как да спасим доктор Керолайн.

– Доктор Керолайн? Не разбирам, защо доктор Керолайн?

– Защото той е Номер Едно в скока на височина, тъй както стоят нещата. Много преди всички нас Защото той е човекът, който ще зареди Въртележката – казах търпеливо аз – Мислите ли, че ще го прехвърлят на „Тикондерога“ и ще го оставят да запознае капитана с факта, че ковчегът, който превозва за Щатите, пренася не сенатор Хоскинс, а заредена и тиктакаща атомна бомба?

– Къде ще свърши всичко? – Имаше паника, паника граничеща с истерия в гласа и.

– Трогателна сцена, много трогателна сцена – каза един подигравателен глас близо зад мен. – Всичко свършва тук и сега!

Завъртях се, по-скоро се опитах да се завъртя, но не успях да го свърша както трябва. Пускането на Сюзън и клатушкането на кораба нарушиха напълно равновесието ми, залитнах и паднах върху корабната стена. Мощна светлина ме заля и заслепи. В черния силует срещу светлината видях отразената цев на един автоматичен револвер.

– Стани, изправи се, Картър! – Не можеше да се сбърка гласът му. Беше Тони Карерас, вече не вежлив и любезен, а хладен, твърд, злобен. Истинският Тони Карерас! – Искам да те видя как падаш, когато куршумът те повали. Премного умният Картър! Или ти си се мислел за такъв. Изправи се, казах! Или предпочиташ да приемеш куршума легнал? Твоя воля!

Оръжието се издигна леко. Карерас беше прям тип, не признаваше предисловия, не вярваше в празни прощални речи. Застрелвай ги и свършвай! Сега можех да повярвам, че е син на баща си. Лежах върху болния си крак и не можех да стана. Взрях се в светлинния лъч, в черната цев на оръжието. Спрях да дишам и се изпънах. Да се напрегнеш срещу калибър 38, изстрелян от разстояние метър и половина, помага доста, обаче в момента не се чувствавах особено логичен.

– Не стреляйте! – изкрещя Сюзън. – Не го убивайте, иначе всички ще загинем.

Светлинният лъч се разлюля, после пак се закова. Закова се върху мен. А оръжието не беше помръднало забележимо. Сюзън направи две крачки към него, но той я отстрани грубо.

– Махнете се от пътя ми, мадам. – Никога в живота си не бях чувал толкова силна злоба и жлъч. Явно бях недоценил младия Карерас. И думите и дори не беше в състояние да възприема, толкова непреклонно беше намерението му. Още бях без дъх и устата ми бе суха като фурна.

– Въртележката! – Гласът и беше настоятелен, убедителен, отчаян. – Той зареди Въртележката.

– Какво? Какво казвате? – Този път загрея. – – Въртележката? Заредена? – Гласът му беше все така злобен, но мисля, че долових нотки на страх.

– Да, Карерас, заредена! – Никога досега не съм съзнавал колко е важно смазването на гърлото и устата нач овешкия глас; грачът на орел мишелов нищо не представляваше пред моя грач, дори и ако имаше ларингит. – Заредена, Карерас, заредена! – Повторих думата не за да наблегна на нея. Не можех да измисля какво друго да кажа, как да

оползотворя няколко секунди, които Сюзън ми бе предоставила. Изместих ръката, която ме подпираше, тази в черната сянка зад мен, уж да се предпазя от люлеенето на „Кампари“. Пръстите ми се склучиха около дръжката на чука, който бях пуснал. Зачудих се отчаяно какво да прави с него. Фенерчето и оръжието бяха все така приковани в мен.

– Лъжеш, Картър. – Увереността на гласа му се върна. – – Господ знае как си я открил, обаче лъжеш: ти не знаеш как да я заредиш.

– Не зная. Но доктор Слингсби Керолайн знае. Това буквално го разтресе, фенерчето се разклати. Ала не достатъчно.

– Откъде знаеш за доктор Керолайн? – попита дрезгаво той. Гласът му наподобяваше крясък. – Откъде...

– Говорих с него тази вечер – казах спокойно аз.

– Говорил си с него! Но... за зареждането има ключ. Единствен ключ. И той е у баща ми.

– Доктор Керолайн има резервен. В кесията си за тютюн. Никога не сте се сетили да погледнете там, нали, Карерас? – присмях се аз.

– Лъжеш – повтори той механично. После, по-смело: – Казвам, че лъжеш, Картър. Видях ви тази нощ. Видях ви да напускате лазарета. Господи, толкова за глупав ли ме смяташ, че да не се усъмня, когато видях пазача да пие кафе, дадено му от „добросърдечния“ Картър? Укрих се, последвах ви до радиокабината, а после долу до каютата на Керолайн. Но ти не влезе вътре, Картър. Признавам си, там ви загубих за няколко минути. Но ти не си влизал вътре.

– Защо не ни спря по-рано?

– Защото исках да разбера намеренията ви. Открих ги.

– Значи той е лицето, което помислихме, че ни е видяло! – казах аз на Сюзън. Увереността в гласа ми удиви дори самия мен. – Клетите глупако, ние забелязахме някого в сянката и бързо побягнахме. Обаче се върнахме, Карерас. О, да, върнахме се. При доктор Керолайн. И не си губихме времето в празни приказки с него. Идеята ни беше далеч по-разумна. Мис Биърсфорд не беше съвсем точна. Аз не съм зареждал Въртележката. Зареди я доктор Керолайн. – Усмихнах се и изместих поглед от лъча на фенерчето към една точка отзад, надясно от Карерас. – Кажете му, докторе.

Карерас се полуизви, изруга злобно и се дръпна назад. Умът му беше бърз, реакциите по-бързи, едва ли бе се подлъгал на изтъркания номер. Позволи си да се разсее само секунда време и в този кратък миг аз дори не успях да хвана както трябва чука. А сега той щеше да ме убие.

Но не можа да насочи оръжието си. Сюзън бе изчакала внимателно

възможността; долови, че се опитвам да използвам шанса, хвърли фенерчето си и скочи напред, макар че Карерас бе започнал да се обръща и тя трябваше да направи само три стъпки. Сграбчи отчаяно въоръжената му ръка и с цялата си тежест я притисна към пода. Аз се завъртях конвулсивно напред, килограмовият чук се изви над рамото ми и полетя към лицето на Карерас с цялата си сила, цялата омраза и злоба, натрупана в мен.

Той го съгледа. Все още сграбчил фенерчето, лявата му ръка се издигна и се стовари върху открития тил на Сюзън. Заметна главата си встрани, изхвърли лявата си ръка в интуитивната реакция да се предпази; чукът го улучи по левия лакът с огромна сила, фенерът му литна във въздуха и трюмът потъна в пълен мрак. Къде отиде чукът, не зная: точно в този миг изскърца и се плъзна по пода един голям сандък. Изобщо не го чух да пада.

Сандъкът се спря. Във внезапната тишина долових шум на борба, на задъхано дишане. Изправих се бавно на крака, с почти безполезен ляв крак, но може би просто на мен ми се е сторило, че е бавно. Когато страхът е достатъчно голям, има странния ефект да забавя времето. А аз бях уплашен. Страхувах се за Сюзън. Освен като източник на угроза за нея, за мен Карерас не съществуваше в този миг. Мислех само за Сюзън. Карерас беше едър, силен мъж, можеше да и прекърши врата с едно извиване, да я убие с един-единствен удар.

Чух я да простенва с вик на болка или страх. Настъпи мигновена тишина, силно меко тупване на падащи тела, болезнен писък на Сюзън и пак тишина.

Когато стигнах до мястото, където се боричкаха, те не бяха там. За секунда останах притихнал и объркан в непроницаемия мрак, после ръката ми докосна върха на еднометровата преграда и разбрах: в борбата си в диво клатушкащата се палуба те се бяха спънали в преградата и бяха паднали на пода на трюма. Метнах се през преградата, преди да имам време да помисля и преди да разбера какво правя. Ножът на боцмана беше в ръката ми, с отворено шило и затворена блокираща скоба.

Залитнах, когато тежестта падна върху левия ми крак, паднах на колене, докоснах нечия глава и коса. Дълга коса. Сюзън! Изместих се и тъкмо се изправих пак на крака, той налетя върху мен. Не направи опит да се отдръпне от мен в мрака. Това означаваше, че си е изгубил оржието.

Паднахме заедно на пода, дращехме, удряхме и ритяхме. Веднъж, дважд, дузина пъти той ме улучи по гърдите, отстрани по тялото, с удари

като ковашки чук, застрашаващи да ми строшат ребрата. Но аз изобщо не ги усещах. Беше силен мъж, страхотно силен, но при цялата му огромна сила, дори и да не беше парализирана и безполезна лявата му ръка, за него нямаше спасение тази нощ.

Изпъшках, обзет от смразяващ шок, и Карерас изпищя в агония, когато острието на Макдоналдовия нож се заби докрай в гръдния му кош. Измъкнах ножа и пак го забих. И пак. И пак. След четвъртия път виковете престанаха.

Карерас умря трудно. Вече бе престанал да ме удря, дясната му ръка бе заключена около врата ми и с всеки нанесен от мен удар задушавашата прегръдка се усилваше. Цялата конвулсивна сила на един умиращ в агония човек се беше концентрирала точно на това място, където ме бяха ударили тежко с пясъчната торба. Болка, парализираща болка, огненочервени остри пики пробуждаха гърба и главата ми, помислих, че вратът ми се откъсва. Пак замахнах. После ножът падна от ръката ми.

Когато се съвзех, кръвта тупкаше замайващо в ушите ми, главата ми сякаш щеше да се пръсне, а дробовете ми се надигаха и задъхваха за въздух, който не идваше. Усещах, че се задушавам, че бавно и сигурно се задушавам.

После смътно осъзнах истината. Аз се задушавах, защото ръката на мъртвия поради някакво необикновено мускулно схващане все още бе заключена около врата ми. Не ще да съм бил в безсъзнание за дълго време, не повече от минута. Сграбчих с две ръце ръката му за китката и успях да я отстраня от врата си. Трийсет секунди, а може би и повече лежах проснат на пода на трюма с разтуптяно сърце и задъхан, заливан от вълни на слабост и замайване, докато нечий далечен, настойчив глас, толкова отчайващо настойчив, колкото беше и далечен, продължаваше да повтаря в това отдалечено кътче на разума ми: трябва да станеш, трябва да станеш!

Тогава разбрах. Лежах на пода на трюма, а огромните сандъци продължаваха да се търкалят и блъскаят с всяко разклащане и накланяне на „Кампари“. И Съюзън, И тя лежеше тук.

Издърпах се на колене, забърках из джобовете да намеря фенерчето на Марстън и светнах. Лъчът падна на Карерас и забелязах, че цялата му риза отпред е напоена с кръв. Неволно отклоних фенерчето, преди да съм повърнал от погнуса.

Сюзън лежеше до преградата, полуизвърнатата. Очите и бяха отворени, безчувствени и изцъклени от ужас и болка, но бяха отворени.

– Свърши се. – Едва разпознах собствения си глас. – Всичко е

свършено вече. – Тя кимна и направи опит да се усмихне.

– Не можете да останете там – продължих аз. – От другата страна на преградата, бързо.

Изправих се на крака, улових я под мишницата и я вдигнах. Тя се вдигна леко, после изпищя от болка и увисна безчувствено в ръцете ми. Задържах я, преди да падне, закрепих се на стълбата, вдигнах я над преградата и я положих внимателно от другата страна.

Тя лежеше с разперени ръце, под лъча на фенерчето ми. Лявата и ръка, между китката и лакътя, бе извита под невъзможен ъгъл. Несъмнено счупена! Вероятно при катурването с Карерас през преградата тя бе паднала отдолу и лявата и ръка бе поела удара на двете падащи тела и напрежението е било прекомерно. Ала нищо не можех да сторя. Най-малкото сега. Насочих вниманието си към Тони Карерас.

Не можех да го оставя тук. Знаех, че не мога да го оставя тук. Когато Мигел Карерас откриеше липсата на сина си, той щеше да претърси целия „Кампари“. Трябваше да се отърва от него, обаче не можех да го оставя в трюма. Имаше само едно място, където можех окончателно, напълно и без страх за откриването му да скрия тялото на Тони Карерас. В морето!

Изглежда, че Тони Карерас тежеше най-малко сто килограма – тясната отвесна стоманена стълба беше близо двайсет метра висока, аз бях отслабнал от загуба на кръв и от физическо изтощение и имах само един здрав крак, така че не преставах да мисля за всичко. Иначе изпълнението на предстоящата задача би ми се сторило невъзможно, още преди да съм започнал.

Довлякох го до стълбата, издърпах го до седящо положение мушнах ръце под раменете му и задърпах мъртвата му тежест сантиметър по сантиметър, докато раменете и клюмналата му глава се изравниха с моите, прегърбих се рязко, метнах го на гръб и започнах изкачването.

За пръв път тази над спираловидното напредване на „Кампари“ беше мой съюзник. Щом корабът се гмурнеше в някоя вълна, завъртайки се същевременно надясно, стълбището се накланяше настрани от мен до 15° и аз изкачвах набързо две стъпала, подпирайки се плътно, докато „Кампари“ се завърташе обратно и стълбището се извиваше над мен, изчаквах следващото накланяне и повтарях процеса. На два пъти Карерас едва не се изплъзна от рамото ми, на два пъти трябваше да слизам бързо надолу, за да осигуря опората си. Почти не използвах левия крак, цялото напрежение поемаха десният крак и двете ръце. Най-много напрежението падаше върху раменете и понякога ми се струваше като че ли

мускулите ще се скъсат, ала болката не беше по-силна от болката в левия крак, така че продължавах нагоре. Продължавах, докато стигнах върха. Ако имаше още половин дузина стъпала, сигурно щях да го остава да падне, тъй като едва ли бих могъл да издържа повече.

Метнах го през преградата на люка, последвах го, легнах на палубата и изчаках пулса ми да спадне под сто. След вонята на масло и задушността на трюма шибацият пороен дъжд ме освежи чудесно. Затулих фенерчето в шепата си (не че имаше вероятност някой да се мерне насам в този час и в това време) и претършувах джобовете му, докато намерих един ключ с табелка „лазарет“. След това го улових за яката и го повлякох към борда.

След минута бях пак на дъното на трюма. Намерих оръжието на Тони Карерас, мушнах го в джоба си и погледнах към Сюзън. Тя продължаваше да е в безсъзнание, което беше най-доброто за нея, ако трябваше да я изнасям нагоре по стълбата, а трябваше. Със счупена ръка тя не би могла да се изкачи сама, а ако я чаках да дойде на себе си, щеше да има страхотни болки. А не можеше да остане дълго в безсъзнание.

След като се бях справил с мъртвата тежест на Карерас, задачата да изнася Сюзън Биърсфорд горе ми се стори съвсем лека. Положих я внимателно на измитата от дъжд палуба, сложих летвите на мястото им и пак завързах брезента. Тъкмо завършвал, когато по-скоро я усетих, отколкото чух да се размърдва.

– Не се движете – казах и бързо. На горната палуба пак трябваше да извисявам глас чак до викане, за да бъде чуто сред грохота на бурята. – Ръката ви е счупена.

– Да! – деловито, премного деловито каза тя. – Тони Карерас? Оставихте ли...

– Това се свърши. Казах ви, че е свършено.

– Къде е той?

– През борда.

– Така ли?... – Гласът и пак се разтрепера и на мен ми се понрави много повече от ненормалното спокойствие. – Как е могъл...

– Намушках го кой знае колко пъти – казах уморено аз. – Вие да не мислите, че той сам е скочил, изкатерил стълбата и сам се е гмурнал... прощавайте, Сюзън. Не трябваше да ви... е, струва ми се, че и аз не съм съвсем на се бе си. Хайде, елате! Време е доктор Марстън да види тази ръка.

Накарах я да прихване счупената ръка с дясната, помогнах и да се изправи на крака и я улових за здравата ръка, за да я задържа стабилно

на олюляващата се палуба. Слепец, водещ слепеца!

Когато стигнахме предната пролука на палубата, накарах я да седне в едно сравнително закрито местенце там, а аз влязох в склада на боцмана. Нужни ми бяха само няколко секунди да намеря каквото търсех: две рула найлонови въжета, които натъпках в една брезентовата торба, и късо парче по-дебело конопено въже. Затворих вратата, оставих торбата до Съюзън, затътрих се по хлъзгавата коварна палуба към лявата страна и затегнах конопеното въже около една от подпорите на предпазните перяла. Смятах да го вържа на възел, после се отказах. Макдоналд, чиято идея беше това, бе уверен, че никой в това време не би забележал такова дребно нещо като един възел в основата на подпората. Дори някой да го забележеше, хората на Карерас не бяха изпечени моряци, за да го огледат и издърпат; но всеки, който се взираше през перилата и съгледваше възлите, би бил заинтригуван. Затегнах много здраво възела около подпората, тъй като от него щеше да зависи животът на човек, на когото особено държах – самия мен.

След десет минути се намерихме пак в лазарета. Нямах какво да се тревожа за пазача. Отпуснал глава върху гърдите си, той продължаваше да се намира в друг свят, далеч оттук, и не даваше признаци скоро да го напусне. Чудех се как ли ще се чувствава, като се събуди. Дали щеше да се усъмни, че е бил упоен, или всичко би отдал на комбинацията от изтощение и морска болест? Реших, че тревогите ми са напразни и че мога да бъда сигурен в едно: събуди ли се пазачът, няма да каже на никого, че е спал. Мигел Карерас ми се струваше човек, който не би се церемонил много със заспали пазачи.

Измъкнах ключа, който бях намерил у Тони Карерас, и отключих вратата. Марстън беше зад бюрото си, боцманът и Булен бяха седнали в леглата си. За пръв път виждах Булен в съзнание, след като бяха стреляли по него. Беше блед, измъчен и очевидно изпитваше силни болки, ала далеч нямаше вид на човек, който бере душа. Много трудно можеше да се убие човек като Булен.

Той ме изгледа продължително, едва ли не кръвнишки.

– Е, мистър, къде по дяволите си ходил? – Нормално тези думи биха се произнесли с ръмжене, ала белодробната му рана смекчаваше това ръмжене до дрезгав шепот. Ако имах сили да се ухилия, бих сторил точно това, ала ги няхах: все пак, имаше надежда за стареца.

– Един момент, сър, Доктор Марстън, мис Биърсфорд има...

– Виждам, виждам. Как, за бога, успяхте. – Като се приближи, той ме загледа с късогледите си очи. – Бих казал, Джон, че вие се нуждаете

по-спешно от помощ.

– Аз ли? Аз съм добре.

– О, добре сте значи, така ли? – Улови Сюзън за здравата ръка и я поведе към диспансера, като ми рече през рамо. – Поглеждали ли сте се скоро в огледало?

Погледнах се в огледалото. Разбрах мисълта му. Роклите на Бален-сиага не бяха кръвонепропускаеми. Цялата лява страна на главата ми, лицето и врата бяха в кръв, която се бе просмукала през качулката и маската, сплътсени в дебела маса тъмна кръв, която дори дъждът не бе успял да измие. Дори, дъждът и бе придал още по-зловещ вид. Вероятно всичко бе дошло от напоената с кръв риза на Тони Карерас, когато го бях носил по стълбата на трюм №4.

– Ще се измие – казах аз на Булен и боцмана. – Не е от мен. От Тони Карерас.

– Карерас ли? – Булен се ококори насреща ми, после погледна Макдоналд. Въпреки доказателството пред очите му можеше да се види, че ме смята за откачил. – Какво искаш да кажеш?

– Това, което казвам. Тони Карерас. – Строполих се на един стол и се загледах разсеяно в мокрите дрехи. Може би капитан Булен не беше на съвсем погрешен път: изпитвах диво желание да се изсмея. Знаех, че това е нарастваща истерия, породена от слабост, свръхизтощение, усиляваща се треска, разход на премного емоции за съвсем кратко време, и трябваше да положа огромни усилия да я заглуша. – Убих го тази нощ долу в трюм 4.

– Ти си луд – каза плавно Булен. – Не знаеш какво говориш.

– Така ли? – Погледнах го за миг, после пак се загледах встрани. – Питайте Сюзън Биърсфорд.

– Мистър Картър казва истината, сър – спокойно заяви Макдоналд. – Ножът ми, сър? Върнахте ли го?

Кимнах, надигнах се уморено, закусуках към леглото на Макдоналд и му връчих ножа. Нямах възможност да го почистя. Боцманът не каза нищо, само го подаде на Булен, който дълго гледа ножа смълчан.

– Прощавай, момчето ми – каза накрая той. Гласът му беше дрезгав. – Дяволски съжалявам, но бяхме се разтревожили до смърт. Усмивнах се вяло. Дори това ми струваше усилия.

– Аз също, сър, аз също.

– Дано всичко е за хубаво – каза насърчително Булен.

– Мисля, че мистър Картър ще ни разкаже всичко по-късно, сър – предложи Макдоналд. – Сега трябва да се измие, да свали тези мокри

дрехи и да се мушне в леглото. Ако влезе някой...

– Правилно, боцмане, правилно. – Виждаше се, че и най-малкият разговор го уморява. – По-добре побързай, момчето ми.

– Да. – Погледнах уморено към торбата, която бях донесъл със себе си. – Донесох въжетата, Арчи.

– Дайте ми ги, сър. – Той пое торбата, измъкна двете кълба въжета, извади възглавницата от долната калъфка, натъпка в нея въжетата и ги мушна под горната възглавница. – Не по-лошо място от всяко друго, сър. Почнат ли наистина да претърсват, тъй или иначе, ще ги открият. Сега, ако пуснете тази възглавница и торбата през прозореца...

Сторих го, съблякох се, изтрих се колкото можах, и се покатерих в леглото тъкмо когато Марстън влезе в помещението.

– Сюзън е добре, Джон. Лека фрактура. Увих я в нейните одеяла и след минута ще заспи. Сънотворно, знаете.

Кимнах му.

– Свършихте хубава работа тази нощ, докторе, момъкът отвън още спи и крака си почти не го усетих. – Не бях съвсем искрен, но не биваше да наскърбявам чувствата му. Погледнах си крака. – Шините...

– Веднага ще ги наместя.

Намести ги, като при това едва не ме уби, докато го вършеше. Разказах им за случилото се, по-скоро само част от него. Казах им, че срещата ми с Тони Карерас е била резултат от един опит да извади от строя оръдието на задната палуба; докато старият Булен бълнуваше неспирно насън, всяко споменаване на Въртележката би било крайно неразумно.

Накрая, след мъчителна тишина, Булен каза отчаяно: – Свършено е. Всичко е свършено. Всички усилия и мъчения са напразни. Всичко е напразно.

Не беше свършено, далеч не беше свършено. Не, докато не се свършеше или с Мигел Карерас, или с мен. Ако трябваше да се обзалагам, бих заложил и последния си цент за Карерас.

Това не им го казах. Казах им простия план, който си бях изработил, един фантастичен план, уж да завзема мостика с оръжие. Но той не беше и наполовина тъй безнадежден и отчаян, както действителният план, който имах наум. Този план щях да споделя с Арчи Макдоналд по-късно. Не можех да го споделя със стареца, защото имаше голяма вероятност да го издаде в бълнуванията си под влияние на приспивателното. Не ми се щеше дори да споменавам за Тони Карерас, но нали трябваше да им обясня кръвта по мен?

Когато свърших, Булен каза с дрезгавия си шепот:

– Все още аз съм капитан на този кораб. Не позволявам! Добри ми боже, мистър, виж времето, виж си състоянието. Няма да ти позволя да рискуваш необмислено живота си.

– Благодаря, сър. Зная за какво се тревожите. Но трябва да го позволите. Трябва, защото ако не...

– Ами ако някой влезе в лазарета, докато те няма? – рече безпомощно той. Беше приел неизбежното.

– Това. – Измъкнах пистолета и го хвърлих на боцмана. Беше на Тони Карерас. – В пълнителя му все още има седем патрона.

– Благодаря, сър – каза тихо Макдоналд. – Ще внимавам с изстрелите.

– Ами ти, човече? – настоя дрезгаво Булен. – Какво ще правиш ти?

– Дай ми пак ножа, Арчи – казах аз.

X

Петък, 9 ч. сутринта – събота, 1 ч. през нощта

Тази нощ спях, и то дълбоко, почти колкото Тони Карерас. Не бях взел нито упойка, нито сънотворни таблетки. Изтощението ми беше достатъчна упойка.

Пробуждането на сутринта беше дълго, като бавно изкачване от дълбините на бездънна яма. Катерех се в мрака, някакъв огромен звяр ме държеше в челюстите си и се опитваше да ми изтръгне живота. Тигър, но не обикновен тигър. Саблезъб тигър, със зъби като саби, какъвто бе изчезнал от лицето на земята преди милион години. Продължавах да се катеря в мрака, а саблезъбият тигър продължаваше да ме разтърсва както териер разтърсва хванат плъх, и знаех, че единствената ми надежда е да се добера до светлината горе, а не съзирах никаква светлина. После ненадейно светлината се появи, очите ми се отвориха. Мигел Карерас се беше надвесил над мен и разтърсваше рамото ми не съвсем деликатно. Винаги бих предпочел тигъра с извитите като саби зъби.

Марстън стоеше на другия край на леглото. Като видя, че съм се събудил, ме улови под мишниците и внимателно ме надигна до седнало положение. Постарах се да го улесня, ала не се престаравах, повече наблюдавах на прехапване на устните и забелване на очите, така че Карерас да не пропусне да види колко съм зле. Марстън протестираше:

– Не бива да се движи, мистър Карерас, наистина не бива. Измъчват го непрестанни болки и повтарям, че му е необходима хирургическа намеса колкото се може по-скоро. – Стори ми се, че се е получило около четиридесет години закъснение за откриване на артистичните заложби на Марстън. За мен не съществуваше вече никакво съмнение, че точно това е трябвало да стане от него. Ползата както за драмата, така и за медицината би била неоценима.

Разтърках очите си и се усмихнах вяло.

– Защо не го кажете направо, Докторе? Имате предвид ампутация.

Той ме изгледа строго и се дръпна, без да каже нищо. Погледнах към Булен и Макдоналд. И двамата бяха будни и внимаваха да не поглеждат към мен. Тогава загледах Карерас.

На пръв поглед той изглеждаше точно както преди няколко дни. Но само на пръв поглед. Второ и по-близко оглеждане издаваше разликата: лека бледнина под загара, зачервени очи и скованост на лицето, които

по-рано ги нямаше, носеше карта под лявата си мишница и къс хартия в лявата ръка.

– Е – подсмяхнах му се аз. – Как е големият дързък пиратски капитан тази сутрин?

Синът ми е мъртъв – каза апатично той. Не бях очаквал да се разкрие по този начин или толкова скоро, ала именно тази неочакваност ми помогна да реагирам правилно. Той може би очакваше от мен именно такава реакция. Загледах го с леко присвити очи и казах:

– Той... какво!

– Мъртъв. – Каквото и друго да му липсваше, Мигел Карерас имаше всички нормални инстинкти на родител, на баща. Не можеше да прикрие колко тежко е наранен. За миг искрено го съжалих. За съвсем кратък миг. После пред мен изникнаха образите на Уилсън и Джемисън, на Бенсън, Браунел и Декстер, лицата на всички онези мъртъвци, и престанах да го съжалявам.

– Мъртъв ли? – повторих аз. Потресено учудване, ала не прекалено. Това не можеше да се очаква от мен. – Вашият син? Мъртъв? Как може да е мъртъв? От какво е умрял? Щ Инстинктивно ръката ми се насочи към съгваемия нож под възглавницата. Не че имаше значение дали ще го види – пет минути в стерилизатора на диспансера бяха премахнали и последните следи от кръв по него.

– Не зная. – Той поклати глава и духът ми се ободри: нямаше следи от подозрение на лицето му. – Не зная.

– Доктор Марстън – – казах аз. – Сигурно вие...

– Не можахме да го открием. Изчезнал е!

– Изчезнал? – капитан Булен реши да даде своя принос и гласът му прозвуча малко по-силен, малко по-дрезгав от предишната нощ. – Изчезнал? Един мъж не може просто така да изчезне от кораб като този, мистър Карерас.

– Търсихме го повече от два часа из кораба. Синът ми не е на борда на „Кампари“. Кога го видяхте за последен път, мистър Картър?

Не се увлякох да правя виновни гримаси, резки погледи нагоре или нещо баламско от този сорт. Чудех се каква ли би била реакцията му, ако му кажех: „Когато го хвърлих през борда на «Кампари» снощи.“ Вместо това свих устни и казах:

– Снощи след вечеря, когато дойде тук. Не се бави. Каза нещо като „Капитан Карерас прави своята обиколка“ и си излезе.

– Правилно. Бях го пратил на проверка. Как изглеждаше?

– Не съвсем като обикновено. Позеленял. Морска болест.

– Синът ми беше слаб моряк – съгласи се Карерас. – Възможно е...

– Казвате, че сте го пратили на проверка – Прекъснах го аз. – По целия кораб ли? По палуби и тъй нататък?

– Именно. – Опънали ли сте предпазни въжета на предната и задната палуба?

– Не, Не сметнах за необходимо.

– Е – казах намръщен аз, – може би тук е верният отговор. Без предпазни въжета, да няма къде човек да се улови! Прилошало му е, изтичал встрани, внезапно накланяне... – не довърших мисълта си.

– Възможно е, но нетипично. Той имаше изключително чувство за равновесие.

– Равновесието не помага много, ако се подхлъзнете по мокра палуба.

– Правилно. Не изключвам и вероятността за нечестна игра.

– Нечестна игра? – Взрях се в него, безкрайно благодарен, че телепатичната дарба все още е толкова ограничена. – След като целият екипаж и пасажерите се пазят под ключ, как би била възможна нечестна игра? Освен – добавих замислен аз, – ако в собствената ви сбирщина няма някоя гнида.

– Още не съм приключил с издирванията си. – Гласът му беше студен, темата приключена и мистър Карерас пак се залови за работа. Смъртната загуба не можеше да съкруши този човек. Колкото и много да жалеше за своя син, това не би го отклонило ни най-малко от безмилостното му решение да осъществи плановете си. Това, например, никак не променяше решението му да ни изпрати в орбита на следващия ден. Признаци на човечност можеше и да има, но през прекалената му външна изисканост прозираше непоколебимият му фанатизъм да изпълни задачата си докрай, което беше още по-опасно.

– Картата, Картър. – Подаде ми я със списък на изчисления. – Да видим дали „Форд Тикондерога“ е в курс. И дали се движи навреме. По-късно можем да изчислим времето на срещата, ако и когато той определи местоположението си тази сутрин.

– Ще го определите – рече му старецът Булен. – Казват, че дяволът е добър към близките си, Карерас, и той ще бъде добър към вас. Измъквате се от урагана и след обед ще имате чисти късове небе. Дъжд по-късно вечерта, обаче най-напред разчистване.

– Сигурен ли сте, капитан Булен? Сигурен ли сте, че се измъкваме от урагана?

– Сигурен съм. Или по-точно, ураганът бяга от нас. – Старецът

Булен беше специалист по ураганите и можеше с часове да изнася лекции на тази тема като навит дори на Карерас, даже и когато можеше да говори не с глас, а само с дрезгав шепот. – Нито вятърът, нито океанът са се укротили много – положително не са, – но от значение е най-вече посоката на вятъра. Сега той е от северозапад, което значи, че ураганът лежи на североизток от нас. През нощта той премина към изток, от дясната ни страна, движейки се на север, много често, когато ураганът достигне северните ширини и ако бъде уловен от западните ветрове, той може да остане неподвижен от двадесет до двадесет и четири часа, което би означавало, че трябва да плавате през него. Но вие имавте щастие: той зави и се измести на изток почти без да спре. – Булен се облегна назад изтощен. Дори и това беше много за него.

– Можете да кажете всичко това само като си лежите там в леглото? – го запита Карерас.

Булен му отправи комодорския поглед, който би отправил на всеки кадет, осмелил се да постави под въпрос познанията му, и го заряза.

– Времето ще стихне, нали? – настоя Карерас.

– Това е очевидно, нали?

Карерас кимна бавно. Да осъществи рандевото си навреме и да успее да прехвърли златото бяха двете му основни грижи; ето че и за двете вече имаше голяма надежда. Той се обърна рязко и излезе от лазарета.

Булен си прочисти гърлото и заяви най-официално със задавен шепот:

– Моите поздравления, мистър Картър. Ти си най-спокойният лъжец, когото съм срещал. Макдоналд просто се ухили.

Предиобедът и следобедът дойдоха и си отидоха. Слънцето съответно се появи, а после пак изчезна точно според предсказанието на Булен. Океанът затихна, макар И не достатъчно, струва ми се, за да облекчи страданието на нашите пасажери, а вятърът остана както си беше, далеч на северозапад. Под влиянието на приспивателното Булен спа почти целия ден, пак блънувайки, за щастие, без да спомене за Тони Карерас, докато аз и Макдоналд разговаряхме или спяхме. Обаче не заспахме, преди да му разкажа какво смятам да свърша през нощта, когато – и ако – успееш да се измъкна на горната палуба.

През този ден почти не видях Сюзън. Тя се появи след закуска с шинирана в гипс ръка. Нямаше опасност това да породи някакво съмнение дори и в глава като на Карерас: историята беше, че е заспала в едно кресло, била изхвърлена от него по време на бурята и си навехнала ръката. Такива случки бяха толкова обикновени в лошо време, че никой

дори не би си помръднал и веждата да се усъмни. Към десет часа тя по-моли да и се позволи да иде при родителите си в приемния салон и оста-на там през целия ден.

Петнадесет минути след пладне Карерас пак се появи. Ако издирва-нията му относно нечестна игра, свързана със смъртта на сина му, бяха напреднали, той не спомена нищо, дори не заговори вече за изчезването. Носеше неизменната карта – този път даже две – със себе си и местопо-ложението по обяд на „Кампари“. Изглежда, че беше успял добре да се ориентира по слънцето.

– Нашето положение и скорост, тяхното местоположение и скорост и съответния ни курс. На това място ли ще се пресрещнем, което е обоз-начено с „X“?

– Предполагам, че вече сам сте го пресметнали? – Да.

– Няма да се пресрещнем – казах аз след няколко минути. – При се-гашната ни скорост ние ще пристигнем на мястото на вашето рандеву между единайсет и единайсет и половина часа. Кажете го полунощ. Пет часа преди графика.

– Благодаря ви, мистър Картър. Точно като моето заключение. Пет-часовото очакване на „Тикондерога“ няма да ни се стори дълго.

Изпитах странно усещане в стомаха. Изразът „на човек сърцето му подскача“ може да не е психологически точен, но описва съвсем точно усещането. Това би разрушило всичко, напълно унищожаваше и малки-те изгледи за успех на моя план. Но успях да запазя спокойствие и хла-ден израз на лицето си.

– Възнамерявате да пристигнете там в полунощ и да висите, докато мухата попадне в паяжината ви? – Свих рамене. – Е, вие вземате решенията.

– Какво искате да кажете с това? – рязко ме запита той.

– Нищо особено – казах с безразличие аз. – Само си мислех, че ще ви се иска хората ви да бъдат в максимално годно състояние за прехвър-ляне на златото, когато пресрещнем „Форд Тикондерога“.

– Е?

– Океанът ще се вълнува поне още дванадесет часа. Когато спрем на мястото на срещата, „Кампари“, ако употребим модния елегантен из-раз, ще си избъхва вътрешностите. Не зная колцина от тази ваша сбир-щина хора, никога преди невидели море, са си изпатили от морската бо-лест снощи, но се обзалагам, че тази нощ ще бъдат два пъти повече. И не мислете, че стабилизаторите ще ви спасят – ефектът им зависи от фактора скорост на кораба.

– Разумно становище – съгласи се той спокойно. – Ще намаля скоростта, с цел да бъдем там към четири часа сутринта. – Изгледа ме внимателно замислен. – Необикновено съдействие, пълно с полезни предложения. Странно за оценката, която си оформих за вашия характер.

– Което само може да покаже колко неправилно сте ме оценили, приятелю. Здравият разум и интересът го обясняват. Искам да вляза в подходяща болница колкото се може по-скоро – перспективата цял живот да бъда с един крак не ми се нрави. Колкото по-скоро видя пасажерите, екипажа и себе си прехвърлени на „Тикондерога“, толкова по-щастлив ще бъда. Само един глупак рита срещу ръжен: зная свършения факт, когато го видя. Вие ще ни прехвърлите на „Тикондерога“, нали, Карерас?

– Повече няма да имам полза от който и да е член на екипажа на „Кампари“, да не говорим за пасажерите. – Той се усмихна тънко. – Капитаните Тийч и Блекбърд не са моите идеали, мистър Картър. Иска ми се да бъда запомнен като хуманен пират. Имате думата ми, че всички ще бъдете прехвърлени безопасно и незасегнати. – Последният израз прозвуча вярно и искрено, тъй като беше верен и искрен. Това беше истината, но не цялата, разбира се: щеше да ни остави да бъдем взривени в небитието половин час по-късно.

Към седем часа вечерта Сюзън Биърсфорд се върна и Марстън излезе под охрана да раздаде таблетки и успокои пасажерите в приемния салон, много от които след двадесет и четири часа непрекъснато бурно време, естествено, не се чувстваха особено разположени.

Сюзън изглеждаше уморена и бледа; несъмнено емоционалните и физическите страдания от предната нощ, заедно с болката от счупената и ръка, бяха причина за това, но трябваше за пръв път непринудено да си признае, че изглеждаше извънредно мил, никога преди не бях съзнавал, че кестенявата коса и зелените очи са несравнима комбинация, но вероятно беше така, защото никога преди не бях срещал момиче с кестенява коса и зелени очи.

Беше напрегната, нервна и неспокойна като котка. За разлика от доктор Марстън и мен, не беше се учила в методистко училище.

Дойде за кратко до леглото ми – Булен продължаваше да е под упойка, а Макдоналд или спеше, или дремеше – и седна на един стол. Попитах я как е и как са пасажерите. И тя ме запита как съм. Аз и казах, но тя не ми повярва я внезапно рече:

– Джони, ако всичко се оправи, ще работите ли на друг кораб?

– Не загарявам.

– Добре – каза тя нетърпеливо, – ако „Кампари“ бъде взривен и ние се измъкнем или се спасим по някакъв друг начин, ще се...

– Разбрах. Предполагам, че да. „Блу Мейл“ има много кораби и се предполага, че аз ще съм главният старши офицер.

– Ще ви хареса ли? Пак да тръгнете по моретата? Беше безсмислен разговор, но тя само си подсвиркваше в мрака. Казах й:

– Струва ми се, че едва ли ще се върна вече по моретата.

– Предаване?

– Отказване. Съвсем различно нещо. Не искам да прекарам остатък от живота си да угаждам на капризите на богати пасажери. Не включвам семейство Биърсфорд – бащата, майката... или дъщерята.

Тя се усмихна. Тази усмивка и мекотата в зелените и очи ме накараха да изпитам доста странно усещане, което би оказало благотворно въздействие върху болния ми организъм. Затова извърнах глава и продължих: – Доста добър механик съм и имам малко спестени пари. Долу в Кент има един много хубав процъфтяващ гараж, който мога да поема винаги щом пожелая. И Арчи Макдоналд е изключителен механик. Бихме съставили чудесен екип, струва ми се.

– Питайте ли го вече?

– Каква възможност съм имал? – казах отегчено аз. – Само си мислех за това.

– Вие сте доста добри приятели, нали?

– Доста добри? Какво общо има това?

– Нищо, просто нищо. Само е смешно. Ето го боцмана, той никога вече няма да проходи както подобава, никой няма да го нека по море, вероятно няма никаква подходяща професия за сушата – особено с този крак – и изведнъж Старши офицер Картър се уморява от морето и решава...

– Съвсем не е така – прекъснах я аз. – Разбрали сте ме погрешно.

– Може би, може би. Аз не съм много умна, но няма какво да се безпокоите за него, все пак. Днес след обед татко ми каза, че имал добра работа за него.

– О? – Рискувах и пак я погледнах в очите. – Каква работа?

– Магазинер.

– Магазинер? – Разбрах, че не съм успял да скрия разочарованието си, но тъй като не всичко ми изглеждаше сериозно, казах: – Е, много мило от негова страна. Няма нищо лошо да си магазинер, но просто не виждам Арчи Макдоналд като такъв. Особено в Америка.

– Ще ме изслушате ли? – ме запита нежно тя. Мис Биърсфорд и

половина!

– Слушам.

– Чухте, че татко строи голяма рафинерия в Западна Шотландия? Бункери, собствени пристанища за приемане на бог знае колко танкери?

– Чух.

– Е, това е мястото. Нефтени складове за пристанището и рафинерията – складове за милиони и милиони долари, казва татко, с бог знае колко хора да се грижат за тях. А вашият приятел отговорник, с къща мечта на разположение.

– Това е съвсем различно предложение. Мисля, че звучи прекрасно, Съюзън, просто вълшебно. Страшно мило от ваша страна.

– Не аз! – възрази тя. Татко.

– Погледнете ме. Кажете го, без да се изчервите.

Погледна ме. Изчерви се. При тези зелени очи въздействието беше поразяващо. Пак помислих за организма си и сведох очи, а после я чух да казва: Л – Татко иска вие да станете началник на новото нефтено пристанище. Така вие и боцманът ще работите пак заедно в крайна сметка. Нали?

Обърнах се и се възрях в нея. Казах бавно:

– Това ли беше работата, която имаше предвид той, когато ми предлагаше да работя при него?

– Разбира се. Но вие дори не му дадохте възможност да ви каже. Мислите, че той се е отказал... ами че той дори не е започнал. Не познават баща ми. И не можете да твърдите, че аз имам нещо общо с това.

Не и повярявах. Казах:

– Не мога да ви изразя колко... добре, колко съм ви благодарен. Зная и признавам, че това е страхотна възможност. Ако видите пак баща си тази вечер, благодарете му от мое име.

Очите и грееха. Никога преди не съм виждал очите на момиче да греят за мен. Не по този начин.

– Тогава вие ще... вие ще...

– И му кажете... не. – И да му кажа...

– Може би е глупаво да имаш честолюбие. Но все още ми е останало малко. – Не исках гласът ми да прозвучи тъй рязко, просто излезе така. – С каквата работа се заловя, това ще бъде работа, която ще си намеря сам, не купена ми от едно момиче.

Тя ме погледна със замръзнало лице.

– О, Джони – промълви тя с приглушен глас, обърна се и зарови лице във възглавницата, раменете и заподскачаха и захълца така, сякаш

сърцето и ще се пръсне.

Почувствах се доста зле. Можех да мина през желязна порта, без да я отворя. Пресегнах, докоснах главата и непохватно и казах:

– Страшно съжалявам, Сюзън. Но само за това, че отхвърлям...

– Не е това, не е това. – Тя поклати глава на възглавницата с глас по-глух от когато и да било. Всичко беше преструвки. Не, не е това, казаното от мен е вярно, но само за няколко минути ние... е, не бяхме тук. Бяхме... бяхме далеч от „Кампари“, беше нещо, което нямаше нищо общо с „Кампари“. Вие... разбирате ме. Помилвах косата и.

– Да, Сюзън, разбирам. – Не знаех за какво ми говори.

– Беше като сън. – Не виждах къде се сбъдва сънят. – В бъдещето. Далеч... далеч от този страшен кораб. После вие разкъсахте съня и се върнахте на този страшен кораб, на „Кампари“. И никой не знае какъв ще бъде краят, освен ние. Мама, татко, всички други Карерас ги е уверил, че животът им ще бъде спасен. – Тя пак се разхълца, после каза между хълцанията: – О, скъпи. Ние само се залъгваме. Всичко е свършено. Всичко! Четиридесет въоръжени мъже дебнат из кораба. Видях ги. Удвоена стража навред – пред вратата са двама. И всяка врата заключена. Няма надежда, няма надежда. Мама, татко, вие и аз, всички – утре всичко ще бъде свършено. Чудеса не стават вече.

– Не всичко е свършено, Сюзън. – От мен никога няма да стане моряк, помислих си уморено аз. Срещна ли човек, умиращ от жажда в Сахара, не бих могъл да го убедя, че водата е полезна за него. – Никога не е свършено. – Ала това не прозвуча по-добре от първия ми опит.

Чух скърцането на пружината и видях Макдоналд облегал на лакът, повдигнал в почуда и загриженост черните си вежди. Изглежда, че нейният плач го беше събудил.

– Всичко е наред, Арчи – му казах аз. – Малко е разстроена.

– Прощавайте. – Тя се изправи и обърна обляното си в сълзи лице към боцмана. Дишането и преливаше в бързото, прекъснато хълцане, идващо след плача. – Страшно съжалявам. Събудих ви. Но няма надежда, нали, мистър Макдоналд?

– Може и Арчи – каза сериозно боцманът.

– Добре, Арчи. – Тя се опита да му се усмихне през сълзите си. – Аз съм една ужасил страхливка.

– Не прекарвахте ли цял ден при родителите си, без да им споменете за това, което знаете? Що за стряхливост наричате това, мис? – и рече Арчи укорително.

– Не ми отговорихте – каза тя с жаловит укор.

– Аз съм шотландски планинец, мис Биърсфорд – бавно изрече Макдоналд. – Имам дарбата на моите предци, понякога мрачна дарба, и затова искам да бъда без нея от време на време, но си я имам. Мога да видя какво идва утре, или понякога в други ден, не често, но понякога мога. На можете да накарате ясновидството да дойде насила, то си идва само. Много пъти през последните няколко години съм виждал бъдещето и мистър Картър ще ви каже, че никога не съм се излъгал. – За пръв път чувах това, той беше не по-малко красноречив лъжец от мен. – Всичко ще се оправи.

– Така ли мислите, наистина ля мислите така? – Имаше надежда в гласа и в очите и – тази бавна, отмерена реч на Макдоналд, стабилната като скала увереност в тъмните очи, на обруленото от слънцето лице излъчваха доверие, сигурност, непоколебима вяра, която беше най-внушителна. Ето, казах си аз, ето мъж, от когото би станал голям моряк.

– Не мисля, мис Биърсфорд – пак внушителна усмивка. – Зная. Нашите неприятности са към своя край. Направете като мен – заложете последния си цент на мистър Картър.

Беше убедил дори и мен. И аз повярвах, че всичко ще се оправи, докато не се сетих на кого разчита той. На мен. Дадох на Сюзън носната си кърпа и казах:

– Идете и разкажете на Арчи за онази работа.

– Няма да заложите живота си за онова нещо? – Ужас бе изписан по лицето на Сюзън, паника в гласа и, докато ме наблюдаваше как превързвам едно въже на кръста си. – О, но то е не по-дебело от кутрето ми. – Не можех да я виня: тънкото тринишково въже, не по-дебело от обикновен канап, едва ли можеше да вдъхва доверие у някого. Дори и у мен, макар че знаех качествата му.

– Това е найлон, мис – и обясни успокояващо Макдоналд. – Самите алпинисти в Хималаите го използват – а не мислете, че те биха поверили живота си на нещо, в което не са дяволски сигурни! Можете да закачите един голям автомобил на края му и то пак няма да се скъса. – Сюзън му отправи поглед, който казваше: „Лесно ви е да говорите така, след като не вашият живот е зависим от него“, но прехапа устни и не каза нищо. Беше точно полунощ. Ако бях разчел правилно деленията по часовниковия циферблат на Въртележката, шест часа беше максималният интервал за забавено действие, който можеше да се настрои. Ако приемем, че Карерас осъществяваше рандевото точно навреме, в пет часа сутринта, щеше да разполага само с един час да се измъкне: така че Въртележката трябваше да се зареди чак след полунощ.

Всичко беше готово. Вратата на лазарета беше внимателно заключена отвътре с ключа, който бях взел от Тони Карерас, така че никой от двамата пазачи не можеше да нахълта неочаквано. Но дори ако се усъмнях в нещо и изкъртеха вратата, Макдоналд имаше оръжие.

Самият Макдоналд сега седеше на края на леглото ми, до прозореца. Марстън и аз почти го бяхме пренесли от леглото му. Левият му крак беше съвсем безпомощен – и на него, и на мен доктор Марстън бе поставил инжекция да умъртви болката, като моята беше двойно по-силна от предишната нощ, – но Макдоналд нямаше да бъде принуден да използва крака си тази нощ, само ръцете и раменете, а те бяха в ред. И бяха най-силните ръце на „Кампари“. Имах чувството, че щях да се нуждая от цялата им здравина. Само Макдоналд знаеше намеренията ми за тази нощ. Само Макдоналд знаеше, че възнамерявам да се върна по същия път. Другите вярваха в самоубийствения ми проект да нападнат мостика, вярваха, че ако успея, ще се върна през вратата на лазарета. Всъщност изобщо не вярваха, че ще се върна. Атмосферата съвсем не беше празнична.

Булен се беше събудил и лежеше по гръб с мрачно лице.

Бях облечен в същия вечерен костюм, който носех предишната нощ. Той беше все още влажен, с петна от кръв. Нямах обувки. Стъгаемият нож беше в единия ми джоб, увитото в мушама фенерче в другия, маската на лицето, качулката на главата. Кракът ме болеше, чувствах се като човек след продължително боледуване от грип и треската още изгаряше кръвта ми, но бях подготвен както следва.

– Светлината – казах на Марстън.

Щракна ключ и лазаретът потъна в пълен мрак. Дръпнах пердетата, смъкнах прозореца и го закрепих на резето. Показах глава навън.

Валеше непрекъснато. Силен, студен проливен дъжд откъм северо-запад, който биеше по прозореца право в леглото. Небето беше черно и беззвездно. „Кампари“ продължаваше да се люлее и върти, но това бе нищо в сравнение с миналата нощ. Вземаше около дванайсет възли. Извих врат и се взрях напред и нагоре. Никой. Показах се колкото можах и огледах напред и назад. Ако тази нощ на „Кампари“ светеше някаква лампа, не можах да я съгледам.

Влязох вътре, наведох се, вдигнах едно кълбо найлоново въже, проверих дали то е същото, което бе вързано за желязното легло, и го хвърлих в дъжда и мрака. Проверих за последен път вързаното на кръста ми въже – това, което боцманът държеше в ръцете си – и казах:

– Тръгвам. – Като прошална реч, може би бих могъл да импровизирам и по-добре, но само това можах да измисля в момента.

– На добър час, момчето ми! – каза капитан Булен. Би изрекъл много повече, ако знаеше точно какво съм си наумил. Марстън каза нещо, което не чух. Съюзът не каза абсолютно нищо. Закуцуках към прозореца, старайки се да пазя ранения крак, после се измъкнах навън и увиснах с лакти на рамката. По-скоро усещах, отколкото виждах боцмана на прозореца, готов да отпусне въжето, вързано около кръста ми.

– Арчи – казах му тихо аз, – изиграй ми пак онзи номер. – Как всичко щяло да се оправи.

– Ще се върнете, преди да сме разбрали, че ви няма. Само гледайте да ми върнете ножа.

Опипах за привързаното въже. Улових го с две ръце, отпуснах лакти от рамката и се пуснах бързо на ръце. След пет секунди бях във водата.

Водата беше тъмна и студена и дъхът ми спря. За миг неволно изтървах въжето, паникьосах се от случилото се, замятах се отчаяно и пак го улових.

Но студът не беше най-лошото. Със студът може да се свикне, това с което не можете да свикнете, е принудителното гълтане на огромни глътки солена вода на всеки няколко секунди. Знаех, че да бъдеш теглен от кораб, не е особено приятно, ала никога не бях мислил, че е толкова ужасно. Факторът с който не се бях съобразил, бяха вълните. В един миг бях издърпван нагоре, като плувах по ръба на вълната; в следващия, когато вълните минаваха под мен, почти изцяло излизах от водата, после падах напред и надолу, за да се гмурна в следващата. Беше като че ли ми вкарваха през гърлото маркуч с вода под налягане.

Цапах, подскачах, извивах се и се мятах като уловена риба, издърпана на повърхността на вълната от бърза моторница. Бавно но сигурно се давех.

Бих победен, преди да съм започнал. Знаех, че трябва да се върна, и то веднага, задъхан се давех с морска вода, ноздрите ми пламтяха от нея, стомахът ми беше пълен с нея, гърлото ми изгаряше и знаех, че по-част от нея е навлязла в дробовете ми.

Бяхме установили система от сигнали и аз започнах да дърпам отчаяно въжето на кръста си, увиснал на другото въже с лявата си ръка. Дръпнах пет-шест пъти бавно, най-напред по един и същ начин и след като не дойде отговор, задърпах френетично, отчаяно. Нищо не стана. Подскачах нагоре-надолу тъй постоянно, че едва ли Макдоналд

усещаше нещо друго освен непрестанни и нередовни поредици от дърпания и отпускания на въжето; той нямате начин да разграничи едно дърпане от друго.

Опитах се да се издърпам на собственото си въже, но срещу връхлитания напор на водата, докато „Кампари“ пореше бурния океан, това бе абсолютно невъзможно. Когато изопването на въжето около кръста ми отслабнаше, нуждаех се от цялата сила на двете си ръце просто да се задържа на въжето, без да бъда завлечен. С всичката сила и отчаяние, събрани у мен, се опитах да се изтегля два-три сантиметра напред. Но не можах. И знаех, че не ще издържа още дълго.

Спасението дойде най-случайно: без да се дължи на мен. Едва особено голяма вълна ме бе завъртяла по гръб и в това положение паднах на следващата вълна, по гръб и рамене. Последва неизбежното издишване на въздуха от дробовете ми и същевременно неизбежното вдишване на въздух – и този път установих, че мога да дишам. Въздух нахлу в дробовете ми, не вода. Можех да дишам! Полегнах така на гръб, полуиздигнат над водата от дърпането на въжето, и с глава, приведена напред почти до гърдите, между вдигнатите ми нагоре ръце. Лицето ми оставаше над водата и можех да дишам. Не губих време, а се закатерих по въжето бързо, докато Макдоналд отпускате въжето около кръста ми. Още поглъщах вода, ала този път не толкова, че да е от значение.

След около петнайсет секунди махнах лявата си ръка от въжето и почнах да драскам по стената на кораба, опипвайки за въжето, което бях поставил да виси под задната палуба миналата нощ. Сега въжето се плъзгаше по дясната ми ръка и макар че беше мокро, изгаряше кожата на дланта ми. Но слабо го усещах. Трябваше да намеря въжето, което бях завързал за перилата, не го ли намерех, край. Не само се слагаше край на надеждите за осъществяване плана ми, но и на мен. Макдоналд и аз трябваше да действаме въз основа на предположението, че въжето е там и че няма да прави опит да ме издърпа назад, докато не получеше ясни предварително уговорен сигнал, че е време да започне да прави точно това. А бях открил, че е невъзможно да се подаде такъв ясен сигнал във водата. Нямах ли го въжето, щях да бъда подхвърлян по вълните, докато се удавех. Нито пък това щеше да трае дълго. Солената вода, която поглъщах, страхотното блъскане на вълните, ударите, които получих поне два пъти от блъскане в железните стени на „Кампари“, загубата на кръв и раненият крак – всички те се бяха съюзили да ми отнемат последната капка сила. Нямах да издържа дълго.

Лявата ми ръка напипа въжето. Сграбчих го – удавник, улавящ се

за последната сламка в безбрежния океан!

Като затыкнах тънкото въже през другото около кръста си, с последни сили се изкатерих по дебелилото въже, докато се намерих над водата, усуках здравия си крак на въжето и увиснах там, задъхан като преуморено куче, разтреперан, после заповръщах отчаяно, докато изкарах всичката морска вода, събрана в стомаха ми. След това се почувствах по-добре, но по-слаб от когато и да било. Почнах да се катеря.

Нямах много за изкачване – шест метра и щях да бъда горе. Ала едва бях изминал и шейсет сантиметра, когато почнах да съжалявам горчиво, че предната нощ не бях направил възли по въжето. То беше разкиснато и хлъзгаво, трябваше да го стискам с все сила, за да мога да напредвам. А в китките бе останало съвсем малко сила, мускулите на ръцете ми бяха болезнено изтощени от дългото и отчаяно висене на тънкото въже. Раменете ми сякаш ги нямаше. Дори когато напреднех малко, даже когато отслабналите ръце не се плъзнаха надолу, въпреки цялата ми тежест, можех да се изкача с не повече от пет-шест сантиметра. Не повече: толкова можех да постигна с един път.

Разум, инстинкт, логика, благоразумие ми казваха, че не ще мога да се справя, но успях. Последните един-два метра катерене бяха нещо като черен кошмар – издърпвах се пет сантиметра, плъзгах се надолу два, пак продължавах нагоре и все повече приближавах върха. На метър от върха спрях. Знаех, че съм съвсем близо до безопасността, но да се катеря повече по това въже беше нещо, което не можех да направя. С разтреперани от напрежението като от малария ръце, с пламтящи в агония рамене издигнах тялото си до нивото на сграбчилите въжето ръце, докато очите ми се изравниха с тях. Дори в този гробовен мрак видях слабо бледия отблясък на кокал четат а на пръстите ми. За секунда останах така, после отчаяно заметнах дясната си ръка нагоре. Пропуснех ли защитната преграда на отвора за изтичане... ала не я пропуснах. Нямах вече сили, никога не бих вече повторил подобно усилие.

Не я пропуснах. Върхът на средния ми пръст се закачи на преградата и се залепи там, после другата ми ръка беше до него. Задрасках отчаяно за най-ниския прът на перилата, трябваше да се добера до него, иначе щях да падна пак в морето. Напипах го, улових го с две ръце, издърпах конвулсивно с двете ръце тялото си надясно, докато десният ми крак улови преградата, достигнах втория прът, достигнах тиковия парапет, полуиздърпах – полуплъзнах тялото си отгоре и се строполих тежко на палубата от другата страна.

Колко време лежах там силно разтреперан с всеки изтощен мускул

на тялото си, покашляйки дрезгаво, за да поема дъха, който измъчените ми дробове очакваха, не зная. Може би са били две минути, може да са били десет. Съвсем бавно болката поспадна, дишането ми се поуспокои. Но треперенето все още не спираше. Добре че по палубата не мина някое тригодишно хлапе: можеше да ме изрита през борда, без дори да си вади ръцете от джобовете.

Развързах въжетата от кръста си. Дръпнах найлоновото въже, докато почти го изопнах, после направих три резки, отсечени дръпвания. Минаха две секунди, след което улових три ясно очертани ответни дръпвания. Сега знаеха, че съм пристигнал.

Седях там, поне пет още пет минути, докато ми се възвърнаха част от силите, изправих се и се заклатушках по палубата към трюм №4. Брезентът на десния преден ъгъл си седеше закрепен.

Това означаваше, че долу няма никой.

Изпънах се, огледах се наоколо и се заковах. На четири-пет метра от мен, бях забелязал едно червено огънче. Минаха десет секунди, после то пак се появи. Някой пушеше цигара, нямаше и съмнение.

Плъзнах се в посока към светлината. Все още треперех, но треперенето е безшумно. Умът ми едва ли изобщо работеше, иначе не бих се осмелил, да го сторя. Обаче никой не светна фенерче. Червеният блясък пак се появи и сега можах да установя, че пушачът не стои под дъжда. Беше в конусовидния вход на един брезентов навес, голям брезент, прострян върху някакво огромно тяло. Оръдието, разбира се, оръдието, което Карерас бе монтирал на задната палуба, като брезентът изпълняваше двойна задача – да го пази от дъжда и да го скрива от друг кораб, който евентуално биха срещнали през деня.

Чух шепот. Не пушачът, а други двама бяха приклекли под прикритието на брезента. Това означаваше трима души. Трима пазачи на оръдието. Карерас явно не рискуваше тук. Но защо чак трима, трима не му бяха нужни? После се досетих. Карерас не бе говорил случайно, когато бе споменал за вероятността от нечестна игра във връзка със смъртта на сина му. Той я подозираше, но хладната му логика му бе казала, че нито екипажът, нито пасажерите на „Кампари“ са отговорни. Ако синът му бе срещнал смъртта насилствено, то тя е могла да дойде само от собствените му хора. Предателят, убил сина му, можеше да нападне пак, можеше да се опита да провали проектите му. И затова трима души на пост заедно. Можеха да се дебнат един-друг!

Оставих ги, заобиколих люка и тръгнах към склада на боцмана. Заопипвах в мрака и намерих каквото търсех: едно тежко шило за

разплитане. С него в ръка и ножа на Макдоналд в другата продължих нататък.

Каютата на доктор Керолайн беше в мрак. Бях напълно сигурен, че няма пердета на прозореца, но оставих фенерчето където си беше. Сюзън бе казала, че хората на Карерас сноват тази вечер по палубата; рискът не си заслужаваше. И ако доктор Керолайн не беше вече в трюм N 4, вероятно би могъл да се намира само на едно друго място – в леглото си, със завързани ръце и крака.

Изкачих се на следващата палуба и се олюлях край радиокабината. Дъхът и пулсът ми се бяха вече нормализирали, треперенето бе затихнало и чувствах как силите бавно прииждат пак към ръцете и раменете ми. Освен постоянната тъпа болка във врата, където специалистът с пясъчната торба и Тони Карерас ме бяха обработили, единствената болка, която изпитвах, беше едно остро пламтене в лявото бедро, където солената вода бе попаднала в откритите рани. Без упойката като нищо щях да заиграя индиански боен танц. На един крак, разбира се.

Радиокабината беше в мрак. Доближих се до вратата, напрягайки се да чуя и най-лекия шум отвътре. Тъкмо пресегнах леко с ръка към дръжката и едва не получих сърдечен удар. Телефонът бе иззвънял с рязък металически звук на не повече от петнадесет сантиметра от ухото, което бях долепил плътно до вратата. Това ме разтърси за цели пет секунди, после бързо притичах с босите си крака под прикритието на една от спасителните лодки.

Долових смътното мънкане на някого по телефона, видях радиокабината да светва, вратата се отвори и един мъж излезе навън. Преди да загаси светлината, забелязах две неща: видях го да изважда ключ от джоба на панталона си и го видях кой е – артистът с автоматата, който бе убил Тони Уилсън и бе покосил останалите от нас. Ако трябваше да разчистя още някоя сметка тази вечер, мрачно се надявах да бъде именно с този човек.

Той затвори вратата, заключи я и слезе по стълбата долу по палуба „А“. Последвах го до горния край на стълбата и останах там. На долния край стоеше друг човек със запален фенер, точно пред каютата на доктор Керолайн и в светлинното отражение на каютната преграда. Видях кой е. Самият Карерас. Наблизо имаше и други двама души, ала не разпознах никого от тях. Бях абсолютно сигурен, че единият е доктор Керолайн. Радистът се присъедини към тях и четиримата тръгнаха назад. Дори не си помислих да вървя след тях. Знаех къде отиват.

Десет минути. Това беше подробността, която бяха споменали в

известията след изчезването на Въртележката. Имаше само двама души, които можеха да заредят Въртележката и това не можеше да стане за по-малко от десет минути. Смътно се зачудих дали Керолайн знае, че му остават само десет минути живот. Толкова беше и времето ми да свърша това, което трябваше. Не беше много.

Слязох по стълбата, докато светлината от фенера на Карерас още се виждаше. На три четвърти от пътя, три стъпала по-долу, замръзнах неподвижно. Двама души – в проливния дъжд черните им разлати сенки едва се различаваха, но знаех, че са двама поради заглушения им говор – приближаваха подножието на стълбата. Въоръжени мъже, трябваше да са въоръжени, почти сигурно с Познатите автомати, които изглежда бяха стандартното въоръжение сред доверениците на генералисимуса.

Бяха в подножието на стълбата, чувствах болката в ръцете си от напрежението да стискам шилото и отворения нож, после те внезапно завиха надясно покрай стълбата. Можех само с едно протягане на ръката да докосна и двамата. Сега ги виждах почти съвсем ясно, достатъчно ясно, за да установя, че и двамата са с бради. Ако не носех черната качулка и маска, не можеше да не видят белия отблясък на лицето ми. Как не забелязаха фигурата ми, застанала на третото стъпало, така и не можах да си обясня: единствената причина, която можах да измисля, беше, че и Двамата бяха с наведени глави срещу леещия се дъжд.

След секунда бях в централния коридор на апартаментите „А“. Не показах главата си предварително през външната врата, за да видя дали теренът е чист – след последното отървяване чувствах, че всичко е без значение, просто влязох вътре. Коридорът беше празен.

Първата врата вдясно, срещу тази на Керолайн, беше входът за апартамента на Карерас. Опитах вратата. Беше заключена. Тръгнах по коридора към каютата на мъртвия стюард Бенсън, надявайки се, че луксозният килим под краката ми ще попие леещата се от мен вода. Уайт, наследникът на Бенсън, би припаднал, ако видеше какви поразии върша.

Резервният ключ от пасажерските апартаменти беше на скритото си място. Смъкнах го, върнах се ори каютата на Карерас отключих вратата и влязох вътре, като я заключих отвътре.

Апартаментът бе осветлен. Вероятно Карерас не се тормозеше да загасва лампите на излизане, нали не плащаше за електричеството. Обходих каютите, отваряйки всяка врата с петата си. Нищо? Съвсем нищо. Преживях един страшен миг, когато влязох в спалната каюта на Карерас и видях една отчаяна закачулена фигура, приведена напред, от която се лееше вода, вкопчила ръце в оръжията си, с диво ококорени очи и

капеща кръв под лявото око. Това бях самият аз пред огледалото. Виждах съм и по-приятни гледки. Не бях усетил, че съм се порязъл, допуснах, че се е получило при някой от многобройните сблъсъци в стената на „Кампари“, което е отворило раната на главата.

Карерас се беше похвалил, че има в каютата си да дробен план за товара на „Тикондерога“. Оставаха ми девет минути, може би по-малко. Къде, в името на бога, го държеше той? Прерових тоалетната масичка, гардероба, шкафовете, всичко. Нищо. Нищо. Седем минути.

Къде, къде ли го криеше? Мисли, Картър, мисли, за бога. Може би Керолайн зареждаше Въртележката по-бързо, отколкото другите предполагаха. Как можеше някой да знае, както бяха предали, че се зарежда точно за десет минути? Щом Въртележката беше такава тайна – а докато де и бяха откраднали, тя беше толкова строго поверителна тайна, че никой от масите не знаеше за нейното съществуване, – как можеше някой да знае, че се зарежда точно за десет минути? Откъде да знае? Може би се нуждаеше само от едно завъртане тук, друго там. Може би бяха приключили вече. Може би...

Отхвърлих тези мисли, прогоних ги от главата си, смачках ги безмилостно. Там лежах паниката и поражението. Направих се и се насилих да мисля спокойно, хладнокръвно. Бях огледал всички явни места. Но там ли трябваше да търся? В края на краищата бях претърсвал тази каюта веднъж преди – да търся радио; бях я огледал много внимателно и не бях открил нищо. Трябва да го е скрил, сигурно го е скрил. Не би рискувал някой да го намери, като например стюарда, чието всекидневно задължение беше да разтребва каютата, преди неговите хора да бяха превзели кораба. Сега, разбира се, не дежуреха стюарди, но той вероятно не се бе занимавал да го премества след превземането. Къде би могъл да се скрие така, че стюардът да не попадне на него?

Това изключваше цялата мебелировка, всички места, които бях губил време да претърсвам. Изключваше леглото, завивките, дюшеците – но не и килима! Идеалното скривалище за лист хартия!

Нахвърлих се на килима в спалната каюта. Килимите в помещенията на „Кампари“ бяха закрепени с копчета, за да се улесни бързото им преместване. Улових ъгъла на килима при вратата, откопчах дузина копчета, и ето ти верния път, намерих го на двайсет сантиметра от ръба. Голям лист кеневирена хартия, сгънат на четири, с отпечатък в единия ъгъл:

„ТРАНСПОРТЕН КОРАБ «ФОРД ТИКОНДЕРОГА»,
СТРОГО СЕКРЕТНО“

Пет минути за проучване.

Взирах се в листа, докато запомних точното му положение под килима, взех го и го разгърнах. Диаграми на „Тикондерога“ с всички планове за поддръждане на товара. Но мен ме интересуваше само палубния товар. Планът показваше сандъци, подредени на предната и задната палуба, а двайсет от тях на предната палуба бяха маркирани с голям червен кръст – червен да маркира златото.

Със ситен, гризлив почерк Карерас бе написал отстрани:

„Всички товарни сандъци на палубата еднакви по размер. Златото във водонепроницаеми заварени стоманени каси, напълнени с пух, за да могат да плават в случай на повреда или потъване. Всяка каса с жълто водно петно.“

Предположих, че се касае за химикал, който при влизане в контакт със солена вода оцветява морето на голяма площ наоколо. Продължих да лета:

„Касите със злато неразличими от другите. Всички каси маркирани «Хармсуърт и Холден електрикъл енджинериинг къмпани». Посочено съдържание, генератори и турбини. Товарът на предната палуба предназначен за Нашвил, Тенеси, изключително турбини, товарът на задната палуба – за Ок Ридж. Тенеси, изключително генератори. Така маркирано. Предните двайсет каси на предната палуба – златото.“

Не бързах. Времето беше отчайващо кратко, но не бързах. Проучих плана, конто отговаряше точно на бележките на Карерас, проучих и самите бележки, докато реших, че няма да забравя нито дума от тях. Станах и поставих плана точно там, където го бях открил, закопчах пак килима, огледах набързо каютата за последен път, да не би да съм оставил следи от влизането си: всичко беше наред. Заклучих вратата и излязох.

Студеният пороен дъжд се лееше още по-силно, биеше по лявата страна и барабанеше по преградите на помещенията, подскачайки до глезените по излъсканата палуба. По теорията на вероятностите прецених, че хората на Карерас може би патрулират по дясната страна на помещенията, и затова поех по откритата лява към задния край: както бях бос и в черно, никой не би ме видял или чул на разстояние повече от метър-два. Никой не ме видя, нито чу, аз самият не видях, нито чух някого. Не правех опит да гледам, да слушам или да се пазя. Стигнах до трюм N 4 след две минути.

Нямаше защо да бързам. Карерас не бе направил опит да намести брезента след издърпването му, за да свали преградните летви, и аз можах да погледна право долу в дъното на трюма. Бяха четири души: двама, крепящи мощни електрически фенери, Карерас с револвер в ръка и – дългата, приведена фигура на доктор Слингсби Керолайн, все още с килната смешна бяла перука на главата, приклеknал над Въртележката. Не можех да го видя какво прави.

Беше като гравюра на крадци на гробове от 19 век. Подобните на гроб дълбини на трюма, ковчезите, фенерите, чувството за страх, бързина и съсредоточено концентриране придаваха зловещо заговорнически вид на сцената – всички елементи бяха налице. И особено елементът на напрежение, напрежение наситено с електричество, което човек може почти да долови как пулсира през мрака на нощта. Но напрежението идваше не от страха да бъдеш открит, а от вероятността всеки миг нещо да се обърка окончателно и катастрофално безвъзвратно. Ако бяха необходими десет минути за зареждането на Въртележката, а очевидно това ставаше за по-дълго време, то изглежда, че се касаеше за много ловка и сложна процедура. Можеше да се предположи, че умът на доктор Керолайн не е в състояние да се справя с ловки и сложни процедури. Той беше нервен и изглежда страшно изплашен. Ръцете му пипаха несигурно, работеше вероятно с неподходящи инструменти, върху нестабилна платформа, под светлината на клатещи се фенери и въпреки че, може би, не беше достатъчно отчаян или достатъчно глупав да го направи съзнателно, но на мен, както очевидно и на другите долу, ни се струваше, че има голяма вероятност ръката му да се плъзне. Инстинктивно се отдръпнах назад две крачки, докато преградата на люка попадна между мен и сцената долу. Не виждах вече Въртележката, така че бях в безопасност, ако тя избухнеше. Станах и направих две обиколки на люка: първата отблизо, втората по-надалеч. Но Карерас нямаше патрули тук, с изключение на охраната при оръдието, изглежда, че задната палуба бе съвсем пуста. Върнах се до предния ляв ъгъл на люка и седнах да чакам.

надеявах се, че няма да се наложи да чакам дълго, Морската вода бе студена, проливният дъжд беше студен, вятърът беше студен, аз бях мокър до кости и бях непрестанно и все по-интензивно подлаган на силни пристъпи от треперене, което не можех да контролирам. Треската изгаряше кръта ми. Може би мисълта за евентуално плъзгащата се ръка на доктор Керолайн имаше нещо общо с тръпките; каквато и да беше причината, щях да бъда щастлив, ако се измъкнех само с една пневмония.

Нови пет минути и за втори път погледнах в трюма. Пак същото.

Станах, протегнах се и закрачих тихо нагоре-надолу да прогоня сковаността и парализата от тялото си, особено от краката. Ако нещата се развиеха според надеждите ми, не можех да си позволя никаква скованост.

Ако се развиеха, както се надявах. Взрях се за трети път в трюма и този път останах неподвижен в това наведено положение. Доктор Керолайн бе приключил. Следен от наблюдателното око и оръжието на радиста, той завиваше оловния капак с месингово покритие на ковчега, докато Карерас и другият мъж бяха вече свалили капака на втория ковчег и се бяха навели над него. Вероятно зареждаха обикновения експлозив вътре; той изглежда служеше за резервен вариант в случай на неизправност във Въртележката или по-вероятно в случай на повреда на часовниковия механизъм във Въртележката той трябваше да я задейства чрез собствения си взрив. Не знаех, само предполагах, и в момента ни най-малко не се тревожех. Настъпил бе решителният миг.

Решителният миг за доктор Керолайн. Знаех – както трябваше да знае и той, – че не можеха да си позволят да го оставят жив. Той бе извършил всичко, което се изискваше от него. Вече не им беше нужен. Всеки миг можеше да умре. Ако решеха да опрат револвера в главата му и да го застрелят на място, нищо не бих могъл да сторя, нищо не бих се и опитал. Просто трябваше да си стоя мълчаливо и да го гледам как умира. Защото оставех ли доктор Керолайн да умре, без да се опитам да го спася, щеше да умре само той. Но ако бих се опитал да го спася и не сполучех (и то само с едно шило и един нож срещу два автомата и пистолети, при което шансовете на несполука бяха 100%), то не само Керолайн, но и всички пасажери заедно с екипажа на „Кампари“ щяха да умрат. Дали щяха да го застрелят долу или на горната палуба?

Логиката казваше, че ще го сторят на горната палуба. Карерас трябваше да използва „Кампари“ още няколко дни, нему трябваше един мъртвец долу в трюма и нямаше смисъл да го застрелва долу, а после да го измъква горе, когато той можеше сам да се качи. Така бих разсъждавал на мястото на Карерас.

Така разсъди и той. Керолайн затегна последния винт, остави отвертката и се изправи. Мярна ми се лицето му – бяло, изопнато, с присвито око. Радистът каза: – Сеньор Карерас?

Карерас се изправи, обърна се, погледна първо него, после Керолайн и кимна.

– Отведи го в каютата му, Карлос. После докладвай тук.

Бързо се дръпнах назад, когато един фенер светна право на горе от

трюма, Карлос вече се катереше по стълбата. Господи, не бих си помислил за такава явна възможност! За миг се паникьосах, мислите и действията ми се парализираха. Изведнъж и аз не разбрах как изградих в ума си картината как да се справя с назначения палач на Керолайн, без да породя съмнение. Ако на радиста Карлос бяха наредили да повали неподозиращия Керолайн по пътя им напред и после да го отнесе в радиокабината, то аз можех да го ликвидирам и можеха да минат часове, преди Карерас да се усъмни. Но това, което беше казал сега, всъщност означаваше: „Изведи го горе, блъсни го през борда и ми докладвай веднага, щом свършиш!“

Видях как бие наклонен дъжд пред клатушкащия се фенер, когато Карлос се покатери бързо по стълбата. Като стигна върха, аз бях от другата страна на люковата преграда, легнал на палубата.

Внимателно надзърнах с едно око над преградата. Карлос се беше изправил на палубата, насочил лъча на фенера към трюма. Видях да се появява бялата глава на доктор Керолайн, видях Карлос да се дръпва на няколко крачки, после Керолайн се изкачи горе – висока прегърбена фигура, загръщаща яката си срещу студения порив на вятъра. Чух, ала не успях да разбера, бърза, рязка заповед, после тръгнаха по диагонал, доктор Керолайн напред и Карлос, с фенера отзад, по посока на стълбата за палуба „В“.

Изправих се на крака и застанах неподвижен. В крайна сметка, дали пак в каютата го отвеждаше Карлос? Стрешил ли бях? Да не би...

Не завърших мисълта си. Затичах подир тях колкото се може по-бързо и колкото по-тихо позволяваше скованият ми крак. Разбира се, Карлос го водеше към стълбището, ако беше тръгнал направо към перилата, Керолайн веднага би разбрал какво го очаква, би се обърнал и хвърлил към Карлос с цялата фанатична свирепост на човек, който знае, че ще умре.

Пет секунди, само пет секунди изтекоха, откак се бях затичал, докато ги настигнах. Пет секунди, съвсем малко, за да размисля върху самоубийствената опасност, пред която се възправах, съвсем малко, за да помисля какво би станало, ако Карлос завъртеше фенера си, ако някой от тримата пазачи би съгледал тази малка процесия, ако Карерас или неговият помощник в трюма би надникнал от преградата на трюма да види как се изпълнява задачата по ликвидирането, съвсем малко време да пресметна какво да правя, когато се изравних с Карлос.

И неми се даде време да пресмятам. Бях само на около метър встрани, когато на фона на светлината от фенера видях Карлос как с хватката

си взе автомата, улови го за цевта и го вдигна високо над главата си. Беше стигнал до най-високата точка и тъкмо потегляше надолу, когато върхът на тежкото шило го улучи в тила с целия ми гняв и сила зад него. Чух нещо да изпуква, улових автомата от вече безчувствената му ръка, преди да падне на палубата, и посегнах за фенера. Не успях, фенерът падна на палубата с приглушен трясък, претърколи се няколко пъти и спря с насочен през борда на кораба лъч. Самият Карлос се строполи тежко напред, бутна доктор Керолайн, двамата паднаха срещу най-долното стъпало на стълбата.

– Тихо! – прошепнах му настоятелно аз. – Тихо, ако искате да живеете. – Хвърлих се към фенера, заопипвах отчаяно за ключа, не можах да го намеря, залепих лупата на палтото си да скрия лъча, накрая намерих ключа и изгасих фенера.

– Какво, за бога...

– Тихо! – намерих спусъка на автомата и застанах прикован, загледан назад в мрака, в посока на трюма и оръдието, напрягайки се да пробия мрака, заслушан, сякаш животът ми зависеше от това. Което беше вярно. Изчаках десет секунди. Нищо! Трябваше да се раздвижа, не можех да си позволя още десет секунди чакане. Трийсет секунди бяха повече от достатъчни за Карлос да ликвидира доктор Керолайн; няколко секунди след това Карерас щеше да започне да се чуди какво ли е станало с това негово вярно куче.

Бутнах оръжието и фенера към Керолайн. Напипах му ръцете в мрака.

– Дръжте това – му казах тихо.

– Какво... какво е то? – Изтерзан шепот в мрака.

– Канеше се да ви смачка главата. Сега мълчете. Още можете да умрете. Аз съм Картър, Старшият офицер. – Издърпах Карлос от стълбището, където бе притиснал на Керолайн краката, и претърсих джобовете му, колкото се може по-бързо в мрака. Ключът. Ключът от радиокабината. Бях видял да го изважда от десния си джоб, ала вече го нямаше там. Левият! И там го нямаше. Секундите бързо летяха. Отчаяно дръпнах джобовете на военната му блуза и го намерих във втория. Но бях загубил поне двайсет секунди.

– Той... мъртъв ли е? – промълви доктор Керолайн.

– Тревожи ли ви това? Стойте тук. Бутнах ключа на сигурно в един вътрешен джоб, улових бандита за яката и го задърпах по мократа палуба. Беше по-малко от три метра до перилата. Пуснах го, намерих окачената част на тиковия парапет, опипах зацепването, извих парапета на

180° и го върнах в отворено положение. Улових радиста за раменете, отпуснах горната Част на тялото му върху втората преграда и му вдигнах краката. Плясъкът не можеше да се чуе на повече от десет метра. Положително никой в трюма или под брезента, на оръдието не би могъл да чуе нещо.

Изтичах назад при седналия на долните стъпала доктор Керолайн. Може би той просто се подчиняваше на дадената му от мен заповед, но по-вероятно беше премного замаян, за да се движи.

– Бързо – казах му аз. – Дайте ми перуката си.

– Какво? Какво? – Първото ми предположение беше вярна Той беше замаян.

– Перуката ви! – Не е лесно да крещиш шепнешком, но го сторих.

– Моята перука? Но... тя е залепена.

Наведох се напред, захих пръсти в перуката и дръпнах. Вярно, залепена беше! Болезненото му изпъшкване и съпротивата, оказана на ръката ми, показаха, че не лъже; сякаш перуката бе занитена за черепа. Не беше време за полумерки. Запуших с лявата си ръка устата му и дръпнах яростно с дясната. Мида с размера на супник не би могла да окаже по-голяма съпротива, но все пак сполучих. Не зная колко болезнено беше за него, но на мен това ми струваше много: зъбите му едва не се срещнаха през дланта ми.

Автоматът беше още в ръката му. Сграбчих го, завъртях се и се спрях неподвижен. За втори път в една минута съгледах дъжда да пада безелникак през вертикалния лъч на един фенер. Това означаваше само едно: някой се изкачваше по стълбата от дъното на трюма.

С три дълги крачки стигнах борда на кораба, поставих перуката при отворите за отича не, сложих автомата върху вея, изтичах назад до стълбището, изправих доктор Керолайн на крака и го издърпах в склада на боцмана на по-малко от три метра навътре от стълбището. Вратата беше полузатворена, когато Карерас се появи на преградата на трюма, но фенерът му не бе насочен към нас. Притворих тихо вратата, докато остана само една цепнатина.

Карерас бе следван отблизо от друг мъж, също с фенер. И двамата се отправиха веднага към борда на кораба. Видях изведнъж лъча от фенера на Карерас да се заковава на отворения парапет, после чух рязкото възклицание, когато той се наведе напред и се взря в оточните отвори. След миг пак се изправи, оглеждайки оръжието и перуката в ръцете си. Чух го да казва нещо късо и отсечено, повторено няколко пъти. После заговори бързо на своя придружител, ала на испански, така че не го

разбрах. След това огледа вътрешността на перуката, посочи нещо с лъча на фенера, поклати глава с нещо като съжаление или по-скоро ожесточена ярост, хвърли перуката през борда и се върна в трюма, отнасяйки автоматата със себе си.

– Нашият приятел не изглежда особено щастлив – измърморих аз.

– Той е дявол, дявол! – Гласът на доктор Керолайн трепереше, едва сега той започваше да съзнава как се е спасил на косъм, колко близо се е разминал със смъртта. – Чухте го. Един от собствените му хора мъртъв, а той можа да го нарече само откачен глупак и просто се изсмя, когато другият предложи да върнат кораба и го потърсят.

– Вие разбирате испански?

– Много добре. Той каза нещо като „Само от садизъм принудил доктор Керолайн да отвори парапета, за да види какво го чака“. Мисли, че аз съм се хвърлил върху пазача, грабнал съм оръжието му и в борбата, преди да паднем в морето, перуката ми се е отлепила. Казва, че отвътре имало залепен кичур моя коса.

– Съжалявам за това, доктор Керолайн.

– Милостиви боже, съжалявате! Вие спасихте живота и на двама ни. Във всеки случай, моя. Съжалявате! – Помислих си, че доктор Керолайн е човек със здрави нерви, бързо се възстановяваше от шока. Надявах се, че нервите му са наистина много здрави, щеше да се нуждае от тях, за да изживее изпитанията през следващите няколко часа. – Всъщност, този кичур коса го убеди. Не казах нищо и той продължи: – Моля ви, кажете ми какво точно става?

През следващите пет минути, докато наблюдавах през цепнатината на вратата, доктор Керолайн ме обсипа с въпроси, на които отговарях колкото се може по-бързо и по-сбито. Той имаше високо интелигентен, проникателен ум, което сега проумях. Било е глупаво от моя страна да го подценявам: човек не избира един дръвник за ръководител по усъвършенстването на ново атомно оръжие. Предположих, че комично звучащото му име и краткият поглед, който му бях хвърлил миналата нощ – човек със завързани крака и ръце за леглото и загледан в един светлинен лъч с широко взиращи се очи, не може да бъде в най-добрия си вид, – несъзнателно ми бяха изградили най-погрешното впечатление за него. В края на петте минути той знаеше последните събития точно колкото мен: не знаеше само какво ще стане по-нататък, защото няхах сърце да му го кажа. Казваше ми някои подробности за отвличането му, когато Карерас и придружителят му се появиха.

Те наместиха летвите, завързаха брезента и без да се бавят, се

запътиха напред. Това означаваше, предполагам, че подготовката за взривяването на спомагателните бомби в другите два ковчега е завършено. Извадих фенерчето от мушамената обвивка, огледах склада, взех няколко инструмента и изгасих фенерчето.

– Готово! – казах аз на Керолайн. – Елате!

– Къде? – Не беше склонен да ходи никъде и не можех да го упрекам след това, което беше преживял.

– Обратно в трюма. Бързо. Може да не ни стигне времето.

Две минути по-късно, след като наместихме колкото се може по-добре летвите и брезента зад нас, бяхме на пода в трюма. Нямаше нужда да нося инструментите, Карерас бе оставил неговите пръснати нехайно наоколо. Ясно защо не се беше погрижил да ги прибира: никога вече нямаше да му потрябват.

Дадох на Керолайн да държи фенерчето, избрах една отвертка и се залових за капака на облицования с месинг ковчег.

– Какво възнамерявате да правите? – ме попита нервно Керолайн.

– Виждате какво правя.

– За бога, внимавайте! Оръжието е заредено!

– Зная. Но след колко часа ще експлодира?

– Седем часа. Но е твърде несигурно, твърде опасно. Дяволски нестабилно. Милостиви боже, Картър, аз зная. Зная! – Треперещата му ръка улови моята, а лицето му бе изкривено от тревога. – Усвършенстването на тази ракета не бе приключило, когато я откраднах. Механизмът за взривяване беше едва в неизпробван експериментален стадий и изпитанията му показваха, че задържащата пружина на прекъсвача е доста по-слаба. Нормално Въртележката е съвсем безопасна, но веднъж щом се зареди, прекъсвачът се включва във веригата.

– И?

– Едно тръскане, един удар, най-лекото падане – всичко може да освободи опъването на пружината и да направи късо съединение на възпламенителя. Петнайсет секунди след това бомбата избухва.

Досега не бях забелязал, но долу в трюма беше много по-топло, отколкото на палубата. Вдигнах мокрия си ръкав в полусъзнателен опит да избърша потта от челото си.

– Казахте ли това на Карерас? – Топлината влияеше и на гласа ми, превръщайки го в напрегнат дрезгав грач.

– Казах му. Не ми обърна внимание. Мисля... мисля, че Карерас не е съвсем нормален. И то не малко. Напълно е готов на рискове. Но е опаковал Въртележката плътно в памук и одеяла, за да избегне

вероятността от тръскането и.

Изгледах го продължително, всъщност без да го виждам, после се залових за следващия винт. Той изглеждаше много по-затегнат от последния, но може би аз не натисках колкото преди. Тъй или иначе, развих всички винтове за три Минути. Дръпвах внимателно капака, сложих го на една страна, бавно развих две одеяла и ето ти я Въртележката. Наглеждаше по-зловеща от всякога.

Изправих се, взех фенерчето от Керолайн и казах: – Заредена е, на-пи? – Естествено.

– Ето ви инструментите. Обезвредете тази дяволия. Той се взря в мен безизразно.

– За това ли дойдохме?

– За какво друго? Не беше ли ясно? Залавяйте се!

– Не може да се направи.

– Не може да се направи ли? – Улових го за ръката не съвсем любезно. – Слушайте, приятелю, вие заредихте тази проклетия. Просто извършете обратния процес, и толкова.

– Невъзможно. – Категоричност в гласа. – Щом се зареди, механизмът блокира на място. С ключ. Ключът е в джоба на Карерас.

XI

Събота 1 ч. – 2:15 ч. през нощта

Слабостта в левия ми крак, почти парализиращата слабост, ме поразаваше изведнъж и трябваше да седна на преградата и да се хвана за стълбата за опора. Загледах Въртележката. Дълго време я гледах с нажалени очи: после се размърдах и погледнах доктор Керолайн.

– Бихте ли ми го повторили? Той повтори.

– Страшно съжалявам, Картър, но това е. Въртележката не може да се обезвреди без ключа. А ключът е у Карерас. Помислих за всички възможни решения и веднага разбрах, че са невъзможни. Знаех какво трябва да се направи сега, единственото нещо, което можеше да се направи. Казах уморено:

– Знаете ли, доктор Керолайн, че току-що обрекохте четиридесет души на сигурна смърт?

– Аз ли съм го сторил?

– Добре де, Карерас. Като слага този ключ в джоба си, той обрича себе си и всички свои хора на смърт тъй сигурно, както човек, който дърпа шалтера на електрическия стол. Но какво ли съм се разтревожил? Смъртта е единственото сигурно и трайно лечение за пасмина като Карерас и съдружниците му. Колкото до лорд Декстер, той плува в пари. Винаги може да си купи друг „Кампари“.

– За какво говорите, мистър Картър? – Имаше опасение по лицето му, докато ме гледаше, повече от опасение – страх. – Добре ли се чувствате, мистър Картър?

– Разбира се, че съм добре – казах сприхаво аз. – Всеки задава все този глупав въпрос. – Наведох се, вдигнах въжения клуп и ръчната лебедка, които бях взел от склада на боцмана, после се изправих уморено на крака. – Елате, докторе, помогнете ми с това.

– С кое да ви помогна? – Знаеше дяволски добре какво имам предвид, но страхът в ума му не му позволяваше да го повярва.

– Въртележката, разбира се – казах нетърпеливо аз.

– Искам да я пренесем от лявата страна и да я скрием в брезентите зад преградата.

– Луд ли сте? – промълви той. – Съвсем ли сте полудели? Чухте ли ме какво ви казах? Ще я дигнете от ковчега с какво? Едно малко подхлъзване, най-лекото сътресение...

– Ще ми помогнете ли?

Той поклати глава, потръпна и се обърна. Закачих лебедката за едно стъпало над главата си, издърпах долини блок, докато увисна точно над Въртележката, вдигнах клупа и минах към опашката на ракетата. Навеждах се, когато чух бързи стъпки зад мен и две ръце се склочиха около тялото ми, ръце, изпълнени с цялата сила на страха и отчаянието. Направих бърз опит да се освободя, но беше невъзможно. Опитвах да му стъпя на краката, но успях само да Си натъртя петата; забравих, че съм без обувки.

– Пуснете ме! – казах яростно аз. – Какво мислите, че правите, дявол ви взел?

– Няма да ви позволя! Няма да ви позволя! – Задъхваше се, гласът му беше дрезгав и отчаян. – Няма да позволя да ни избие.

Има хора, с които при известни ситуации не може да се спори. Случаят беше такъв, Керолайн беше от тези хора. Извих се, тласнах се назад с цялата си сила на здравия си крак и го чух да изпъшква, когато гърбът му се удари силно в страната на кораба. Моментално разхлабване на прегръдката, дръпване и се освободих. Вдигнах огромното шило и му го показах на светлината на фенерчето.

– Не искам да използвам това – му казах спокойно. – Но следващия път ще го сторя. Обещавам. Не можете ли да престанете с треперенето и да разберете, че се опитвам да спася всички ни от гибел? Не съзнавате ли, че всеки миг някой би могъл да мине горе, да види отвързания брезент и да реши да провери?

Той стоеше притиснат към металната стена, загледан в пода. Не каза нищо. Обърнах се, взех фенерчето в зъбите си, поставих клупа на ръба на ковчега и се наведох да вдигна опашката на Въртележката. Или поне се опитах да я вдигна. Тежеше цял тон. Поне тъй ми се стори. Успях да я повдигна десетина сантиметра и не виждах как ще я задържа, макар и две секунди, когато чух стъпки и някакво стенание зад мен. Изпънах се, подготвих се за следващото нападение, после бавно се отпуснах, когато доктор Керолайн застана до мен, наведе се и плъзна клупа около опашката на Въртележката. Заедно успяхме да преместим клупа почти до средата на ракетата. Никой от нас не проговори. Въртях макарата, докато се изпъна. Доктор Керолайн каза дрезгаво:

– Няма да се вдигне. Това тънко въже...

– Изпитано е с петстотин килограма. – Дръпнах още малко и опашката почна да се вдига. Клупът не беше в средата. Пак отпуснах, регулирах клупа и следващия път Въртележката се вдигна по цялата си

дължина. Като се вдигна десетина сантиметра над ватата и одеялата, блокирах макарата. Пак си избърсах челото. В този трюм беше по-задушно от когато и да било.

– Как ще я пренесем на другата страна? – Гласът на Керолайн се гувеше в тръпки, беше равен и без модулации, глас на човек, покорен от мрачната невъзвратимост на един кошмар.

– Ще я пренесем. Двамата ще се справим.

– Да я пренесем? Но тя тежи сто и трийсет килограма.

– Зная колко тежи – казах раздразнено аз.

– Вие сте с ранен крак. – Не ме бе чул. – Аз не съм добре със сърцето. Корабът се клатушка, виждате, че този излъскан алуминий е хлъзгав като стъкло. Някой от нас ще залитне и ще я изгърве. А може би и двамата. И тя ще падне.

– Чакайте тук – казах аз. Взех фенерчето, прекосих до лявата страна, взех парчета брезент иззад преградата и ги завлачих по пода. – Ще я сложим на тези и ще я влачим.

– Да я влачим по пода? Да я тръскаме по пода? – Не беше толкова покорен от кошмара, колкото го мислех. Погледна към мен, после към Въртележката, после пак към мен и каза с непоколебима убеденост: – Вие сте луд.

– О, за бога, не можете ли да измислите и кажете нещо друго? – Сграбчих макарата, деблокирах, дръпнах и продължих да дърпам. Керолайн сграбчи с две ръце Въртележката, щом тя излезе от ковчега, и придържайки я от двете страни на клупа, внимателно следеше главата на ракетата да не се блъсне в преградата.

– Прескочете преградата и я задръжте във вас – му казах аз. – Облегнете се на стълбата, като се обърнете. Той кимна мълчаливо с напрегнато лице, насочено срещу бледата светлина на фенерчето. Облегна гръб на стълбата, сграбчи здраво Въртележката, вдигна крак да прескочи оградата и залитна, когато внезапно разклащане на кораба запрати тежестта на ракетата към него. Кракът му закачи преградата, комбинирани сили на Въртележката и клатушкането на кораба изместиха центъра на тежестта му, той извика и се претърколи тежко през преградата на пода на трюма.

Видях я да идва – или по – точно видях последната секунда на това, което ставаше. Замахнах сяпко с ръка, праснах автоматичната блокировка и скочих към завъртялата се ракета, изпусвайки фенерчето, когато пресегнах с две ръце да предпазя удара на бойната част в стълбата. Във внезапния непрогледен мрак пропуснах Въртележката – но тя не ме

пропускат. Удари ме точно под гърдната кост със сила, която ми изкара въздуха, после обвих двете си ръце около излъсканата алуминиева обвивка, като че ли се канех да я прекърша на две.

– фенерът! – викнах аз. В този миг изобщо не мислех да съдържам гласа си. – Вземете фенера!

– Глезенът ми...

– Да върви по дяволите! Намерете фенера! Чух го да изпъшква, после усетих как ръцете му опипват стоманения под. После тишина.

– Намерихте ли го? – „Кампари“ бе започнал обратното си поклащане и аз се мъчех да запазя равновесие.

– Намерих го.

– Тогава го запалете, глупак такъв!

– Не мога. – Пауза. – счупен е. Голяма помощ. Бързо му казах:

– Хванете края на тази проклетия. Пързала се. Той го стори и напрежението отслабна. После каза:

– Имате ли кибрит?

– Кибрит! – В това страхотно напрежение Картър би се разсмял, ако не беше Въртележката. – Кибрит! След като съм бил подхвърлян във водата пет минути край „Кампари“?

– Не бях помислил за това – каза сериозно той. Няколко мига мълчание, после предложи:

– Имам запалка.

– Боже, пази Америка – казах разпалено аз. – Ако всички учени... Запалете я, човече, запалете я!

Зъбно колелце драсна камъче и трепкаща бледожълта светлина мизерно освети това малко кътче на тъмния трюм.

– Макарата. Бързо. – Почаках да стигне до нея. – Прехвърлете напрегането на свободния край, деблокирайте и бавно отпуснете. Аз ще я насочвам към брезента.

Изместих се на половин стъпка от преградата, поемайки голяма част от тежестта на ракетата. Бях на половин метър от брезента, когато чух шракането на автоматичната блокировка да престава и изведнъж сякаш гърбът ми се прекърши. Макарата се бе разхлабила и всичките сто и трийсет килограма на Въртележката бяха в ръцете ми, „Кампари“ се накланяше встрани от мен, не можех да я задържа, знаех, че не мога, гърбът ми се прекършваше. Залитнах и полетях напред, а Въртележката, с мен отгоре и все още увиснала отчаяно, се сгромоляса тежко върху брезента с трясък, който сякаш разтърси целия под на трюма.

Освободих ръцете си и се изправих разтреперан на крака. Доктор

Керолайн, държащ трепкащото пламъче точно на нивото на очите си, се беше втренчил в блестящата ракета като човек, държан във вериги; лицето му беше замръзнала маска, на всички известни ужасни усещания. После магията се разкъса.

– Петнайсет секунди! – извика той дрезгаво. – Петнайсет секунди ще минат! – Хвърли се към стълбата, ала не стигна по-далеч от второто стъпало, когато аз склочих ръце около него и стълбата. Той се бореше страшно, диво, но за кратко, после се отпусна.

– Докъде мислите, че ще стигнете за петнайсет секунди? – му казах аз. Не зная защо го казах, просто съзнавах, че съм го казал, очите и умът ми бяха само в лежачата ракета, а лицето ми вероятно изразяваше всички вълнения, отразени в същото време и върху лицето на доктор Керолайн. И той се вираше. Това беше безумие, но в момента и двамата си бяхме изгубили разума. Да се вираш във Въртележката, за да видиш какво ще стане, като че ли можеше да се види нещо; нито очите, нито ушите, нито умът биха имали и най-малката възможност на света да регистрират нещо, преди ослепителния ядрен пламък да ни затрие, да ни изпари, да взриви „Кампари“ в небитието.

Десет секунди минаха. Дванайсет. Петнайсет. Двайсет. Половин минута. Отпуснах измъчените си дробове – не бях поемал дъх през цялото това време – освободих Керолайн и стълбата.

– Е – казах аз, – докъде щяхте да стигнете? Доктор Керолайн се свлече бавно по двете стъпала към трюма, откъсна погледа си от ракетата, изгледа ме продължително с несъзнаващи очи и се усмихна.

– Знаете ли, мистър Картър, изобщо не ми мина през ума. – Гласът му се стабилизира и усмивката не беше на луд човек. Доктор Керолайн е знаел, че ще умре, а не беше умрял и нищо вече не можеше да бъде толкова лошо. Той бе открил, че долината на страха не се спуска вечно все по-надолу; все някъде има дъно и тогава пак започваш да се изкачваш.

– Първо сграбчихте макарата, след това автоматичната блокировка – му казах укорително аз. Кой можеше да ме упрекне, че съм лекомислен? – Сега обратното. Трябва да запомните.

Има неща, за които е невъзможно да се извинявате, затова той не се и опита. Каза разкайно:

– Боя се, че от мен никога няма да стане моряк. Но сега поне знаем, че блокиращата пружина на прекъсвача не е чак толкова слаба, колкото се страхувахме, че е. – Усмихна се уморено. – Мистър Картър, мисля, че бих изпусил една цигара.

– Аз също – казах. След това беше лесно – е, сравнително лесно. Продължавахме да се отнасяме към Въртележката с най-голямо уважение – удареше ли се в някой друг ъгъл, можеше наистина да избухне, – но не с преувеличено уважение чак до степен на ужас. Изтеглихме я върху брезентите в другия край на трюма, пренесохме макарата при съответната стълба в лявата страна, подредихме две парчета брезент и одеялата от ковчега за легло на Въртележката между преградата и паракходната стена, вдигнахме с макарата ракетата над преградата без акробациите, придружили първото прехвърляне, и я покрихме напълно с брезентите, върху които я бяхме влачили по пода.

– На сигурно ли е тук? – попита доктор Керолайн. Изглежда си бе възвърнал състоянието, което бих сметнал за нормално, с изключение на ускореното дишане и студената пот по веждите и лицето му.

– Никога няма да я видят. Никога няма дори да помислят да погледнат тук. Пък и защо ли?

– Какво възнамерявате да правите сега?

– Възможно най-бързо да се махна оттук. Достатъчно съм си играл с щастието. Но първо ковчега – трябва да тежи, за да компенсира липсата на Въртележката и пак да се завие капакът.

– И после къде ще вървим?

– Вие няма да ходите никъде. Оставате тук. Обясних му защо трябва да остане, ала съвсем не му се хареса. Обясних му по-подробно, изтъкнах му внимателно, така че да ме разбере, че единственият му шанс да оцелее е да остане тук, и той го разбра. И в крайна сметка страхът от сигурна смърт успя да спре съвсем разбираемата и почти истерична паника, която моето предложение бе предизвикала. А след онези петнайсет секунди, когато очаквахме избухването на Въртележката, нищо вече не можеше да изглежда тъй ужасяващо.

Пет минути по-късно затегнах капака на ковчега за последен път, мушнах отвертката в джоба си и напуснах трюма.

Стори ми се, че вятърът е стихнал малко; дъждът междуременно несъмнено се бе усилил, дори в гробния мрак на нощта можех да видя белотата на обувите ми в чорапи крака, когато тежките, гонени от вятра капки се удържаха в желязната палуба и отскачаха до глезените.

Използвах времето да осигуря пътя си напред. Нямахме вече прибързаност и след като най-лошото бе вече отминало, не възнамерявах да унищожа всичко и всички ни с необмислена припряност. Бях една черна сянка в една от най-тъмните нощи и никой призрак не би могъл да бъде и наполовина толкова тих. Веднъж една патрулна двойка мина покрай

мен на път към задния край, веднъж аз минах покрай друга, сгушена безславно на завет в палуба „А“, за да се скрие поне за малко от студения дъжд. Някоя двойка не ме видя, нито дори заподозря присъствието ми, както и би трябвало да бъде. Кучето никога не хваща заека, защото самото нахранване е по-малко важно от живота.

Нямах начин да узная времето, но бяха минали поне двацет минути, преди да се намеря за втори път пред радиокабината. Всяко съществено събитие през последните три дни, още от самото начало, по един или друг начин бе започвало от радиокабината; изглеждаше съвсем уместно тя да бъде сцена за изиграване на последния коз в ръката ми.

Катинарът висеше на скобата и беше заключен. Това означаваше, че вътре няма никой. Оттеглих се под прикритието на най-близката лодка и зачаках, фактът, че вътре нямаше никой, не означаваше, че скоро няма да дойде някой. Тони Карерас бе споменал, че подставените му хора на „Тикондерога“ съобщавали всеки час курса и местоположението. Карлос, мъжът, когото бях убил, сигурно е очаквал такова известие и ако то следваше да дойде, Карерас сигурно щеше да прати своя оператор да го приеме. В този предпоследен стадий на играта той не би оставил нищо на случайността. Нито пък аз на този същия етап: радистът, който нахълтва и ме залавя седнал до предавателя му, бе последното нещо, което бих си позволил да се случи.

Дъждът барабанеше безмилостно по приведения ми гръб. Не можех да стана по-мокър, отколкото бях, но можех съвсем да замръзна. Мръзних, наистина много мръзних и след петнайсет минути вече не можех да спра треперенето. На два пъти тихо преминаха часове – Карерас явно не рискуваше тази нощ – и на два пъти бях уверен, че ще ме спипат, така яростно се тресях, че трябваше да напъхам ръкава между зъбите си, за да не ме издаде тракането на зъбите. Но и в двата случая стражите ме отминаха разсеяно. Треперенето се усилваше. Нямаше ли да дойде най-после този проклет радист? Или бях надхитрил себе си, бях се измамил в предположенията си? Може би радистът нямаше да дойде.

Бях седнал на едно въже за спасителна лодка, навито на скрипец, и се надигнах нерешително на крака. Колко дълго трябваше да чакам там, преди да се убедя, че той няма да дойде? Или щеше да го стори след час или повече? Къде се криеше голямата опасност – като рискувам и вляза в радиокабината сега, с постоянната вероятност да бъда открит и заловен там, или да чакам един час, може би два, преди да направя своя ход, по което време най-вероятно щеше да бъде вече късно? По-добре да рискувам, помислих си аз, отколкото да разчитам на вероятностите, пък

и сега, след като бях напуснал трюм N 4, единственият живот, който би бил жертвуван заради грешките ми, би бил моят собствен. Сега, помислих си аз, ще го сторя сега. Направих три тихи стъпки, не повече. Радистът пристигаше. Аз направих три крачки назад.

Щракането на ключа в катинара, слабото скърцане на вратата, металическият звук на заключването и, блед проблясък на светлина зад спуснатите пердета. Нашият приятел се готви да приема, помислих си аз. Няма да остане дълго, ясно беше. Само колкото да запише последните данни за курса и скоростта на „Тикондерога“ – освен ако времето не беше съвсем различно на североизток, беше твърде невероятно „Тикондерога“ да е изменил местоположението си тази нощ – и да ги отнесе на Карерас на мостика. Предположих, че Карерас ще да е още там, би било съвсем неразумно да върви с радиста и да зареже мостика през последните няколко решителни часа, когато трябва лично да командва пялата операция, както бе правил досега. Просто го виждах как приема листа с цифри с последните подробности за движението на „Тикондерога“ с онази студена усмивка на задоволство и как прави изчисленията си по картата.

Тук мозъкът ми се скова. Сякаш някой бе дръпнал някакъв шалтер в мен и всичко се беше затегнало; сърце, дишане, разум и всички сетивни органи ги усещах така, както през онези страхотни петнайсет секунди, докато аз и доктор Керолайн бяхме очаквали избухването на Въртележката. Чувствах се така, защото внезапно и парализиращо в мен проблесна мисълта, която би трябвало да ми хрумне преди половин час, ако не бях прекалено зает да окайвам толкова себе си и теглилата си. Във всичко друго – а те не бяха малко неща – Карерас беше сигурен в себе си – постоянен, предпазлив и методичен – с изключение на едно: никога не беше се справял сам с карти, след като му предоставеха цифрите, без да иде и се посъветва със своя навигатор Старши офицер Джон Картър.

Умът ми пак заработи на бавна скорост, ала нямаше значение. Вярно, понякога той изчакваше няколко часа, вреди да извърши проверката, но тази нощ едва ли би чакал няколко часа, тъй като би станало много късно. Едва ли ни деляха повече от три часа до рандевуто с „Тикондерога“ и той щеше да провери незабавно. Не беше човек, който изпитва угризения, че ще буди болен човек посред нощ. Нищо не беше по-сигурно от това, че десет или петнайсет минути след пристигане на известието той ще се появи в лазарета, за да открие липсата на своя навигатор. За да намери вратата заключена отвътре. Да открие, че Макдоналд го чака с оръжие в ръка. Макдоналд имаше само един пистолет, Карерас

можеше да повика четиридесет души савтомати. Всяко сражение в лазарета можеше да има само един край – бърз и окончателен. Просто виждах в съзнанието си тракащите из лазарета автомати, виждах Макдоналд и Сюън, Булен и Марстън... Прогоних мисълта от главата си. Това беше поражението ми.

Щом радистът напуснеше кабината, ако влезех незабелязан, ако успееш необезпокояван да изпратя известието, колко време ми трябваше да се завърна в лазарета? Десет минути, не повече от десет минути, да речем седем-осем минути да стигна неоткрит до лявата страна отзад, където бях оставил трите въжета, вързани за парапета, да превържа едно за себе си, да грабна другото, да дам сигнал на боцмана, да се спусна във водата и да измина гмуркащия обратен път до лазарета. Десет минути? Осем? Знаех, че никога не бих успял за два пъти повече време, ако пътуването ми от лазарета до задната палуба можеше да бъде критерий: въпреки течението обратният път щеше да бъде двойно по-труден, а първото пътуване едва ли не беше моят край. Осем минути? Вероятността беше никога повече да не се завърна.

Или радистът? Можех да убия радиста, когато напуска кабината. Бях достатъчно отчаян да опитам всичко и достатъчно обезумял да търся минималната възможност за успех. Дори и сред патрулиращите наоколо стражи. Така Карерас нямаше да получи известието. Но щеше да го очаква, о, да, щеше да го очаква. Щеше да гори от нетърпение за последна проверка и ако то не дойдеше до десет минути, той щеше да изпрати някого да провери и когато този някой откриеше, че радистът е мъртъв или го няма, яростта на отмъщението щеше да избухне. Тичащи насам-натам войници, целият кораб в светлини, всеки възможен източник на неприятност проверяван, включително и лазарета. И Макдоналд ще бъде там. С оръжието си.

Имаше един начин. Това беше начин, предлагащ малка надежда за успех, но с риск да бъда принуден да оставя тези три уличаващи ме въжета на парапета. Поне той не носеше със себе си вероятността за безусловен Провал. Приклекнах, опипах навитото въже и го отрязвах с ножа. Единият край на въжето вързах за кръста си с моряшки възел, останалите двайсетина метра навих около кръста, като затъкнах края. Бръкнах и открих ключа за радиокабината, който бях взел от мъртвия Карлос. Излязох на дъжда и мрака и зачаках.

Измина една минута, не повече, после радистът излезе, заключи вратата след себе си и се запъти към стълбището за мостика. Трийсет секунди след това аз бях на мястото, което той бе освободил, загледан в

шифъра за повикване на „Тикондерога“.

Не направих опит да скриям присъствието си, като изгася светлината. Това също би събудило подозрение и много скоро всеки минаващ часови би се усъмнил защо предаването или приемането на морзовите сигнали се извършва на тъмно.

На два пъти изчуках повикване на „Тикондерога“ и при втория получих потвърждение. Един от подставените радисти на Карерас работеше на „Тикондерога“ сериозно. Не можех да очаквам нищо друго.

Беше кратко известие, ускорено от самия увод:

„НАЙ-ПЪРВО ПРЕДИМСТВО СПЕШНО НЕЗАБАВНО
ПОВТАРЯМ НЕЗАБАВНО НА ВНИМАНИЕТО НА
КАПИТАНА НА «ФОРД ТИКОНДЕРОГА».“

Пратих известието и си позволих да го подпиша:

„ОТ КАБИНЕТА НА МИНИСТЪРА НА ТРАНСПОРТА ОТ
СТРАНА НА ВИЦЕАДМИРАЛ РИЧАРД ХОДСЪН ДИРЕКТОР
ЗА ФЛОТСКИТЕ ОПЕРАЦИИ.“

Загасих светлината, отворих вратата и надзърнах предпазливо. Нямахме любопитни слушателя или поне никакъв не се виждаше. Върнах се, заключих катинара и хвърлих ключа в морето.

След трийсет секунди бях на лявата страна на борда, оглеждайки се внимателно, доколкото можех в мрака и проливния дъжд, за разстоянието между мен и предната мачта. Десетина метра, прецених най-последно, а разстоянието между нея и задната, до прозореца над мен, прецених на почти още толкова. Ако не грешах, сега се намирах точно над прозореца: лазаретът вероятно беше точно тук. Грешах ли... е, дано да съм прав.

Проверих взела около кръста си, прокарах другия край на въжето около подходящ лост на висилката за спасителна лодка и го оставих да виси през борда. Тъкмо се канех да започна спускането, когато въжето под мен плесна мокро по борда на кораба и се изпъна. Някой го беше уловил и го беше дръпнал.

Паниката ме завладя, но инстинктът за самосъхранение още действаше независимо от разума ми. Метнах ръка около висилката и я блокирах към лоста на другата ръка. Всеки, който би пожелал да ме издърпа през борда, трябваше да дърпа висилката и спасителната лодка с мен. Но докато това напрежение оставаше на въжето, не можех да избягам,

не можех да си освободя едната ръка, за да развържа моряшкия възел или да се добера до сгъваемия нож.

Напрежението спадна. Опипах за възела и спрях, когато възето пак се изпъна. Обаче напрежението беше само краткотрайно, не теглене, а дръпване. Четири пъти, в бърза последователност. Ако не се чувствах вече премного изтощен, трябваше да изпитам облекчение. Четири пъти. Предварително уговореният сигнал с Макдоналд, с който да му покажа, че се връщам, трябваше да зная, че Макдоналд е бдял всяка секунда, докато ме е нямало. Вероятно бе видял, чул или почувствал люлеещото се край прозореца въже и е предположил, че съм аз. Спуснах се по възето като човек отново роден, спрях внезапно, когато една здрава ръка ме улови за глезена и след пет секунди бях на твърда земя в лазарета.

– Въжетата! – казах на Макдоналд. Вече развързвах това около кръста си. – Двете възета на кревата. Махни ги. Хвърли ги през прозореца. – След броени мигове последното от трите възета бе изчезнало, аз затворих прозореца, дръпнах пердетата и тихо помолих за светлина.

Светна се. Макдоналд и Булен бяха там, където ги бях оставил, загледани в мен с безизразни лица. Макдоналд, понеже знаеше, че благополучното ми завръщане означаваше най-малко вероятен успех, не искаше да се издаде; Булен, понеже му бях казал, че възнамерявам да овладя мостика със сила, беше убеден, че завръщането ми означава провал, и не искаше да ме вълнува. Сюзън и Марстън бяха до вратата на диспансера – и двамата напълно облечени. Никой от тях не направи опит да прикрие разочарованието си. Не беше време за поздравления.

– Сюзън, пуснете нагревателите! Това място е като хладилник, след като прозорецът е стоял толкова дълго отворен. Карерас ще влезе всеки миг и това е първото нещо, което ще забележи. След това – кърпи за мен. Докторе, помогнете на Макдоналд да се върне в леглото си. Живо, човече, живо! И защо, вие, Сюзън, не сте облечена за лягане? Ако Карерас ви види...

– Очаквахме господина да ни посети с оръжие – ми припомни Макдоналд. – Вкочанили сте се, мистър Картър, посинели сте от студ. Треперите, като че излизате от хладилник.

– Така се чувствавам. – Тръснахме Макдоналд не съвсем нежно в леглото му, дръпнахме чаршафите и одеялото, после си раздрах дрехите и почнах да се избърсвам. Колкото и да се търках, не можах да спра треперенето.

– Ключът! – рязко се обади Макдоналд. – Ключът от вратата на лазарета.

– Господи, да! – Бях забравял за него. – Сюзън, ще го извадите ли? Отключете. И веднага в леглото! И вие, докторе. – Взех ключа от нея, отворих прозореца зад пердето и го изхвърлих. След това изхвърлих костюма, който бях носил, чорапите и мокрите кърпи, но преди това се сетих да прибера от палтото отвертката и ножа на Макдоналд. Изсуших и сресах косата си в някакъв порядък – доколкото можеше да се очаква от човек, спал няколко часа – и помогнах на доктор Марстън, който бързо смени превръзката на главата ми, сложи шини и нави бинтове около мокрите стари бинтове, покриващи раните на крака ми. После лампата щракна и лазаретът пак потъна в мрак.

– Да съм забравил нещо, хора? – попитах аз. – Нещо, което да издаде, че съм бил навън?

– Нищо. Не мисля, че има нещо – обади се боцманът. – Сигурен съм.

– Нагревателите? – попитах аз. – Включени ли са? Тук е ледено студено.

– Не е чак толкова студено, момчето ми – каза Булен с дрезгав шепот. – Ти си замръзнал, това е! Марстън, имате ли...

– Грейки! – каза бързо Марстън. – Две. Ето ги. – Мушна ми ги в ръцете сред мрака. – Бях ви ги приготвил, очаквахме, че морската вода и дъждът няма да подобрят треската ви. Ето и една чаша да покажете на вашия приятел Карерас няколко капки бренди на дъното, за да го уверите колко сте зле.

– Можехте да я напълните.

– Пълна е.

Изпразних я. Безусловно това чисто бренди имаше загриващо действие. То сякаш проникна чак до стомаха: но единственият ефект беше, че почувствувах останалата част от тялото си по-студена от когато и да било.

После гласът на Макдоналд, бърз и спокоен: – Някой идва!

Имах време колкото да оставя с опипване празната чаша на нощната масичка, не повече, нито дори да се плъзна в лежащо положение под одеялата. Вратата се отвори, ключът щракна и Карерас, с неизбежната карта под мишница, прекоси лазарета към леглото ми. Както обикновено, изражението и чувствата му бяха под пълен контрол: тревога, напрежение, очакване, всичко това сигурно беше в ума му и преди всичко споменът за неговия син, ала по нищо не личеше.

Спря на около метър и се взря в мен със замислени, присвити и

студени очи.

– Не спите, Картър, а? – бавно изрече той. – Дори не лежите. – Вдигна чашата от нощната масичка, помириса и пак я остави. – Бренди. И треперите Картър. Треперите непрестанно. Защо? Отговорете ми!

– Аз се страхувам – казах мрачно. – Всеки път като ви видя, вие ме ужасявате!

– Мистър Карерас! – Доктор Марстън се появи на вратата на диспансера, загърнат в едно одеяло, а величественият му кичур бяла коса се бе развял във великолепен безпорядък. Раз търка си очите. – Това е възмутително, съвсем възмутително! Да безпокоите това болно момче и в този час. Трябва да ви помоля да напуснете, сър. И то веднага!

Карерас го изгледа презглава от горе до долу и обратно, после каза тихо и хладно:

– Млъквайте!

– Няма да млъкна! – кресна доктор Марстън. „Метро Голдуин Ма-йер“ спокойно биха могли да сключат с него доживотен контракт. – Аз съм лекар, имам своя лекарски дълг и, за бога, ще си кажа лекарската дума! – За беда, нямаше маса под ръка, иначе той би праснал с юмрук, но и дори без удрянето на юмурици по маса беше много внушителен и Карерас явно се изненада от необузданата ярост на доктор Марстън.

– Старши офицер Картър е много болен – прогърмя Марстън. – Тук не разполагам с условия да лекувам както се следва една пълна фрактура на фемура и резултатът беше неизбежен. Пневмония, сър, пневмония! В двата дроба се е събрала толкова течност вече, че не може да лежи, едва диша. Температура 40°, пулс сто и трийсет, силна треска, постоянно треперене. Оградил съм го с грейки, натъпках го с таблетки, аспирин, бренди – никакъв резултат. Треската просто не спада: в един миг изгаря, в следващия плува в пот. – Прав беше за „потта“, все пак, чувствавах как морската вода от просмуканите превръзки попива в дюшека отдолу. – За бога, Карерас, не виждате ли, че е болен! Оставете го на мира!

– Ще му отнема само един миг, докторе – каза помирително Карерас. Каквито незначителни съмнения да бе имал, те бяха напълно задушени от ролята на Марстън, която би му спечелила „Оскар“. – Виждам, че мистър Картър не е добре. Но това няма да го затрудни особено.

Пресегнах за картата и молива, преди да ми ги е поднесъл. Било поради постоянното треперене, било поради вцепенеността, която сякаш

се разпростираше от ранения крак по цялото ми тяло, изчисленията ми продължиха по-дълго от обикновено, а не бяха трудни. Погледнах часовника в лазарета и казах:

– Ще бъдете на мястото малко преди четири часа.

– Казвате, че не можем да го пропуснем, мистър Картър? – Не беше така уверен и спокоен, както изглеждаше. – Дори и в мрака?

– След като радарът работи, не виждам как бихте могли. – Задишах хрипкаво, за да го убедя колко съм зле, и продължих: – Как възнамерявате да спрете „Тикондерога“? – Бях заинтересован колкото него – сближаването и прехвърлянето да се извършат възможно най-гладко. Въртележката в трюма трябваше да експлодира в седем часа: искаше ми се да бъдем колкото се може по-далеч от нея по това Време.

– Една граната под носа и сигнал да спрат! Ако това не помогне – каза замислено той, – още една граната през бака.

– Наистина ме изненадвате, Карерас – казах бавно аз.

– Изненадвам ви? Как така?

– Човек положил такива безкрайни усилия – и трябва да го призная – показал такова изключително планиране, да развали всичко с едно такова повърхностно рисковано действие накрая. Аз съм не по-малко заинтересован от вас да бъде спряна „Форт Тикондерога“. Пет пари не давам за чуждото злато. Зная, че за мен, капитан Булен и боцмана е задължително да получим незабавно първокласна медицинска помощ. Искам да видя всички пасажери и членове на екипажа прехвърлени в безопасност. И най-сетне...

– Да продължете – прекъсна ме хладно той.

– Правилно. Вие го пресрещате в пет часа. При сегашното състояние на времето тогава ще бъде здрач – достатъчно светло, за да може капитанът на „Тикондерога“ да види приближаването ви. Като види, че го пресреща друг съд – при възможност да използва целия океан за да го отминие – веднага ще се усъмни. В края на краищата той знае, че носи цяло златно съкровище. Ще завие и ще побегне. В полумрака, при слабата видимост, шансовете да улучите една малка цел, бягаща от вас, са незначителни. Оръдието-игралка, което ми казаха, че сте инсталирали на бака и без тези не би постигнало нищо.

– Никой не може да нарече оръдието, което съм инсталирал игралка, мистър Картър. – Но въпреки спокойното си изражение, той мислеше усилено. – То е почти равностойно на оръдие с калибър 3.7.

– И какво от това? Ще трябва да направите широк обход и докато завивате, „Тикондерога“ ще се отдалечи още повече от вас. Поради вече

казаните причини почти сигурно е, че ще го изпуснете. Тогава, как предполагате, че ще го спрете? Не можете да спрете един 14 000-тонен товарен кораб само като му размахате няколко автомата.

– Няма да се стигне до това. Всяко нещо крие елемент на несигурност, но ние няма да се провалим.

– Елементът на несигурност е излишен, Карерас.

– Така ли? Какво предлагате да се направи?

– Мисля, че дотук е достатъчно! – Капитан Булен изрече това с тежкия си дрезгав глас и цялата властна тежест като комодор на „Блу Мейл“. – Да обработваш карти под заплаха е едно нещо и съвсем друго е доброволно да помагаш при осъществяване на престъпни планове. Изслушах всичко. Не стигаш ли много далеч, мистър?

– Не, по дяволите! – казах аз. – Няма да стигна достатъчно далеч, докато всички ние не стигнем до флотската болница в Хямптън Роудс. Работата е съвсем проста, Карерас. Като стигне на няколко мили от нас по радарния екран, почнете да изстрелвате сигнали за бедствие. Същевременно – сега по-добре можете да го уредите – вашите подставени радиоти на „Тикондерога“ да пратят известие до капитана, че са уловили сигнали SOS от „Кампари“. Като приближи, пратете известие, че сте пукнали плочи в машинното отделение по време на урагана, за който той не може да не е чул. – Усмихнах се горчиво. – Последното поне е вярно. Като спре до вас и вие свалите брезентите от оръдията си... е, в ръцете ви е. Не може и няма да посмее да прави опити за измъкване.

Той се взираше в мен, без да ме вижда, после кимна леко.

– Предполагам, че е излишно да ви убеждавам да станете... хм... лейтенант, Картър?

– Само ме прехвърлете на „Тикондерога“, Карерас С това достатъчно ще ми се отблагодарите.

– Това ще бъде сторено. – Той погледна часовника си. – След малко от три часа шестима души от вашия екипаж ще бъдат тук с носилки да пренесат капитан Булен, боцмана и вас на „Тикондерога“.

Излезе си. Огледах лазарета: всички бяха тук – капитан Булен и Макдоналд в леглата си, Съзън и Марстън до вратата на диспансера – и двамата увити в одеяла. Всички ме гледаха. Изражението на лицата им беше наистина много особено, казано най-мекко.

Мълчанието продължи ненужно дълго време, после Булен заговори бавно и твърдо:

– Карерас извърши един акт на пиратство. Готви се да извърши и втори. Правейки това, той се обявява за враг на кралицата и родината ни. Ще бъдеш обвинен в помагане и улесняване на врага, пряко отговорен за загубата на сто и петдесет милиона долара в златни кюлчета. Ще взема показания от присъстващите тук свидетели веднага щом се качим на „Тикондерога“. – Не можех да виня стареца, той все още вярваше в обещанието на Карерас за бъдещата ни безопасност. В неговите очи аз просто дяволски улеснявах задачата на Карерас. Но сега не беше време да го просвещавам.

– О, хайде – казах аз, – това е прекалено, нали? Помагане, съдействие, съучастничество, ако ви харесва, но цялата тази работа за предателство...

– Защо го сторихте? – поклати глава удивена Сюзън Биърсфорд. – О, защо го сторихте? Да му помагате по този начин, за да спасите собствения си врат. – Не беше време да осветлявам и нея. Нито тя, нито Булен биха могли като артисти да изиграят ролите си на сутринта, ако знаеха цялата истина.

– И тава е малко силно казано – възразих аз. – Само преди няколко часа никой от вас не желаше да се махне от „Кампари“. А сега, когато...

– Не исках да става по този начин! Досега не знаех, че има голяма вероятност „Тикондерога“ да се измъкне.

– Не бих го повярвал, Джон – заяви драматично доктор Марстън. – Просто не бих го повярвал.

– Лесно ви е на всички да говорите – казах аз. – Всички си имате семейства. Аз имам само себе си. Можете ли да ме обвините, че искам да се погрижа за всичко, което имам?

Никой не оспори тези ми шедеври на логична аргументация. Погледнах ги един по един и те извърнах глава – Сюзън, Марстън и Булен, – без да се грижат да скриват изражението си. А после и Макдоналд също се извърна, но не преди левият му клепач да се спусне в едно бавно намигане.

Отпуснах се в леглото и реших да поспя. Никой не ме запита как съм прекарал тази нощ.

XII

Събота 6 ч. – 1 ч. сутринта

Като се събудих, бях скован, всичко ме болеше и продължавах да треперя. Ала не болката, студът и треската ме измъкнаха от мрачните дълбини на неспокойния сън. Беше шумът, поредица от триене, скърцащи метални сблъсъци, прокълтяващи и разтърсващи „Кампари“ по цялата му дължина, като че ли се удряше в айсберг с всеки свой тласък напред. От бавното, мудно и безжизнено поклащане разбрах, че стабилизаторите не работят. „Кампари“ бе спръл.

– Е, мистър – гласът на Булен беше дрезгаво стъргане. – Планът ти сполучи, дявол те взел. Моите поздравления. „Тикондерога“ е до нас.

– До нас! – потвърди Макдоналд. – Залепен до нас!

– В това време? – Примижах, когато двата кораба се разклатиха заедно върху гребена на една дълбока вълна, и чух резкия, раздиращ скърцащ звук, когато горните метални части се допряха и загъркаха под клаушката тежест на сблъсъка. – Ще им падне боята. Този човек е луд.

– Бърза – рече Макдоналд. – Чувам дереккрана отзад. Вече е започнал прехвърлянето на товара.

– Отзад? – Не можах да съържа нотката на възбуда в гласа сия изведнаж всички ме загледаха с любопитни очи.

– Отзад? Сигурен ли си?

– Сигурен съм, сър.

– Как сме долепени – нос до нос и кърма до кърма или насрещно?

– Нямам представа. – Той и Булен ме изгледаха остро, но имаше разлика в остротата на погледите им. – Има ли значение, мистър Картър? – Знаеше дяволски добре, че има.

– Няма значение – казах с безразличие аз. Не означаваше кой знае колко: само сто и петдесет милиона долара.

– Къде е мис Биърсфорд? – попитах Марстън.

– При своите – отвърна ми късо той. – Събират си дрехите. Вашият любезен приятел Карерас позволи на пасажерите да вземат всеки по един куфар със себе си. Казва, че останалото щели да си го получат своевременно, т.е., ако някой успее да се добере до „Кампари“, след като той го напусне.

Характерно беше, помислих си аз, за изключителното усърдие на този човек при всичко, което правеше, да им позволи да си вземат по един куфар дрехи и да им обещава дори окончателно връщане на останалото; той щеше да премахне в главата и на най-недоверчивия недостойната мисъл, че може би намеренията му към екипажа и пътниците не са най-благородни.

Телефонът иззвъня. Марстън вдигна слушалката, послуша и пак я окачи.

– Носилки след пет минути – обяви той.

– Помогнете ми да се облека, моля – казак аз. – Бялата ми униформа и бялата риза.

– Вие... няма да ставате? – Марстън беше втрещен. – Ами ако...

– Ставам, обличам се и се връщам в леглото – казах кратко аз. – Да не ме смятате за откачен? Какво ще си помисли Карерас, като види един човек със строшен крак да скача пъргаво на палубата на „Тикондерога“?

Облякох се, мушнах отвертката под шините на левия крак и пак се върнах в леглото. Тъкмо си бях легнал, когато се появи групата с носилките и тримата, както бяхме загърнати в одеяла, бяхме натоварени внимателно на тях. Шестимата носачи се наведоха, уловиха дръжките и потеглихме. Понесоха ни по главния палубен коридор към бака. Видях, че идва краят на коридора, сивият студен здрач смени меката електрическа светлина на коридора и почувствавах как мускулите ми се свиват неволно. След няколко секунди щяхме да видим „Тикондерога“ до дясната ни страна и се чудех дали ще посмея да погледна. Дали сме свързани нос за нос или нос за кърма? Дали съм спечелил или загубил? Излязохме на бака. Насилих се да погледна.

Спечелил бях. Нос до нос и кърма до кърма. От ниското разположение на носилката не можех да видя кой знае колко, но това поне виждах – нос до нос и кърма до кърма. Това означаваше, че задният кран на „Кампари“ товареше от задната палуба на „Тикондерога“. Пак погледнах да проверя и не грешах. Нос до нос, кърма до кърма. Почувствавах се като милион долара. Като сто милиона долара.

„Тикондерога“, голям товарен кораб, тъмносин с червен комин, беше почти еднакъв по размер с „Кампари“. И по-важното, задните им палуби бяха почти на едно ниво над водата, което улесняваше прехвърлянето на товара и хората. Изброих осем каси вече на задната палуба на „Кампари“, оставаха им още дванайсет.

Прехвърлянето на живата стока бе още по-напреднало; доколкото можах да преценя, всички пасажери и поне половината от екипажа на

„Кампари“ вече стояха на задната палуба на „Тикондерога“, без да се движат, освен да се подпират при клатушкането на кораба; тяхното спокойствие се насърчаваше от двама груби тилове в зелена тропическа униформа, всеки от които със зареден автомат. Трети гангстер пазеше двама моряци на „Тикондерога“, поставени при спуснатите предпазни перила да уловят и задържат хората, стъпващи или скачащи от задната палуба на „Кампари“ върху тази на „Тикондерога“, докато двата кораба се олюляваха. Други двама следяха екипажа на „Тикондерога“, поставящ клупове на касите, които прехвърляха. От мястото ся виждах други четирима мъже, въоръжени – вероятно бяха повече – да патрулират по палубите на „Тикондерога“ и четирима други на задната палуба на „Кампари“. Въпреки факта, че повечето от тях бяха облечени в мнимата зелена тропическа униформа, те съвсем не ми приличаха на войници; приличаха на това, което си бяха – закоравели престъпници с оръжие в ръка, студенооки мъже, чието минало бе изписано по лицата им с груби и покварени черти. Макар че може би Карерас нямаше богат избор от естетична гледна точка, той несъмнено си подбираше добре убийците.

Небето беше ниско, със сиви дрипави облаци, простиращи се надолу към сивата замъгленост на смъкнатия хоризонт, вятърът, западен сега, бе още силен, но дъждът бе почти спрял и се превърнал в не повече от тънко, студено рамене, по-скоро усещано, отколкото видимо. Видимостта беше слаба, но достатъчно добра да позволи на Карерас да види, че няма в близост други кораби: и радарният екран, естествено, щеше да работи непрекъснато. Но явно видимостта не беше достатъчно добра за Карерас да види трите въжета, все още висящи от перилото на дясната страна. Аз ги виждах ясно от мястото, където лежах. За мен те бяха с размеря на кабелите, носещи Бруклинския мост. Бързо извърнах очи.

Виждах, че Карерас няма време да се оглежда. Сам той бе поел личен надзор по прехвърлянето на касите, подканяйки собствените си хора и екипажа на „Тикондерога“, като им викаше, окуражаваше ги, блъскаше ги с неуморима, нестихваща енергия и настойчивост, които изглеждаха необичайни, сравнени с обикновено спокойното му, хладнокръвно държание. Ясно беше защо толкова бърза да приключи с прехвърлянето, преди някой любопитен трети кораб да се е появил на хоризонта, но дори и така... Аз обаче единствен знаех причината за това отчаяно бързане; погледнах си часовника.

Беше почти шест и десет. Шест и десет! От това, което разбирах за предположения от Карерас график за прехвърлянето, и от липсата на светлина по небето бях счел, че е не повече от пет и половина. Пак

проверих, ала не грешах. Шест и десет. Карерас би искал да е на хоризонта, когато Въртележката се взриви – трябваше да е на безопасно разстояние от взривната вълна и радиоактивните попадения, но само бог знае каква приливна вълна щеше да се издигне от експлозията на това подводно ядрено устройство, – а Въртележката щеше да избухне след петдесет минути. Припряността му беше разбираема. Чудех се какво ли го е забавило. Може би по-късното пристигане на „Тикондерога“ или по-дългият период от време за сближаването, отколкото бе очаквал: Сега вече нямаше значение.

Сигнал от Карерас и дойде време за прехвърлянето на носилките. Аз бях пръв. Не ме радваше много краткото пътуване, щях да бъда едно червено петно, разлято на двеста квадратни фута метал, ако някой от носачите се подхлъзнеше при люлеенето на двата големи кораба, но сърчно стъпващите моряци вероятно имаха подобни опасения за себе си, тъй като не направиха грешка. След минута и другите две носилки бяха прехвърлени на „Тикондерога“.

Оставиха ни до предния отвор на задната палуба при нашите пасажери и екипаж. На група, малко встрани, с един пазач за всички, стояха няколко офицера и може би дузина от екипажа на „Тикондерога“. Един от тях, висок, слаб мъж на около петдесет години с пламнали от гняв очи, с четири златни нашивки на капитан върху ръкавите си и държаш телеграфна бланка в ръка, говореше с нашия главен механик Макилрой и с Къмннгс, без да обръща внимание на внезапно насоченото оръжие на охраната към него, Макилрой се запъти към нас.

– Слава на бога, че оцеляхте – каза тихо Макилрой.

– Последния път, когато видях трима ви, не бих заложил и пукнато пени за живота ви. Това е капитан Брейс от „Тикондерога“. Капитан Брейс капитан Булен, Старши офицер Картър.

– Драго ми е да се запозная с вас, сър – промълви дрезгаво Булен, – но не при тези проклетни обстоятелства. – Несъмнено старецът бе на път да се оправи. – Ще оставим мистър Картър настрана от това, мистър Макилрой. Възнамерявам да подам обвинение срещу него за оказване неоправдана и нежелателна помощ на този проклет звяр Карерас.

– Като се вземе предвид, че му бях спасил живота, като не позволях на доктор Марстън да го оперира, помислих си, че би могъл да се покаже и по-благодарен.

– Джони Картър? – Макилрой изрази истинско неверие. – Невъзможно!

– Ще получите доказателства – каза мрачно Булен, погледна нагоре

към капитан Брейс и добави: – Знаейки какъв товар носите, бих очаквал да побегнете, щом ви пресрещнат, с оръдия или без оръдия. Но вие не го сторихте, нали? Отзовахте се на сигнала SOS, така ли беше? Ракети за бедствие, твърдение, че плочите са се спукали при урагана, потъване, елате да ни приберете. Вярно ли е, капитане?

– Можех да ги изпреваря или да избягам с маневра – каза Брейс. После, внезапно заинтересован, добави: – Вие откъде знаете?

– Защото чух нашия първи офицер тук как го съветва, че това бил най-добрият начин да го стори. Част от отговора за вас, Макилрой. – Той погледна към мен с презрение, после пак към Макилрой. – Нека двама души ме преместят по-близо до онази преграда. Не се чувствавам много удобно тук.

Отправих му един печален поглед, но той го отбягва. Носилката му беше преместена и аз бях оставен повече или по-малко сам пред групата. Лежах там около три минути, наблюдавайки размяната на товари.

Една ръка докосна рамото ми. Обърнах се. Джулиъс Биърсфорд бе приклепнал до носилката ми.

Не вярвах никога пак да ви видя, мистър Картър – ми рече откровено той. – Как се чувствувате?

– По-добре, отколкото изглеждам – му отговорих не съвсем точно аз.

– А защо сте оставен сам тук? – полюбопитствува той.

– Това – обясних му аз – е на което казват „да те засилят за Конвънтри“. Капитан Булен е убеден, че съм оказал нежелателна помощ или някакъв подобен юридически термин на Карерас. Не е доволен от мен.

– Глупости! – изръмжа той.

– Чу ме да го правя.

– Не ме интересува какво е чул – заяви спокойно Биърсфорд. – Каквото и да е чул, не е чул това, което мисли, че е чул. Аз правя не по-малко грешки от всеки друг, може би повече от мнозина, но никога не греша по отношение на хората... което ми припомня, момчето ми... не мога да ви кажа колко съм доволен... и радостен. Едва ли е време и място за това, но все пак, моите сърдечни поздравления. Мога да ви уверя, че и жена ми изпитва същото към вас.

Налагах си да го слушам внимателно, но това, че една от касите се олюляваше застрашително на клуповете си, я яко паднеше някоя от тези каси и се разбиеше на палубата, като разкриеше тайното си съдържание, не би донесло нищо добро на на всеки от нас. Стремях се да отхвърля тази мисъл, по-добре би било да насоча мозъка си към нещо друго.

Постарах се да се вслушам в казаното от Джулиъс Биърсфорд.

– Извинете? – попитах го аз.

– Работата в моето шотландско нефтено пристанище. – Беше отчасти нетърпелив, отчасти усмихнат. – Знаете ли, радвам се, че ще я приемете. Но и наполовина не съм толкова радостен, колкото за вас и Съюзън. Цял живот са я преследвали, както можете да предположите, цели орди търсещи злато хаймани, но винаги съм и казвал, че дойде ли денят, когато срещне човек, който не дава пет пари за богатството и, дори и да е безделник, няма да заставам на пътя и. Е, тя го намери. И вие не сте безделник.

– Нефтено пристанище? Съюзън... и аз? – Примигах. – Вижте, сър...

– Трябваше да се сетя, трябваше да се сетя! – Смахът му беше съвсем близо до кикот. – Такава е дъщеря ми. Дори още не ви е казала. Покажете жена ми да чуе това!

– Кога ви го е казала? – запитах го учтиво аз. Когато я видях за последен път към два и петнайсет тази нощ, бих сметнал, че това е последното нещо в ума и.

– Вчера следобед. – Това беше дори преди да ми бе направила предложението за работа. – Но ще се стигне и до това, момчето ми, ще се стигне.

– Няма да стигна! – Не знаех откога е застанала, но сега беше тук, с бурен глас, отговарящ на мятаните светкавици очи. – Никога няма да стигна до това. Трябва да съм била безумна, срамувам се от себе си дори при мисълта за това. Чух го, татко. Бях там нощес с другите в лазарета, когато той каза на Карерас, че най-добрият начин да спре „Тикондерога“ бил...

Дълго пронизително изсвирване доведе разказа за пъзливостта на Каргър до благоприятен край. Веднага зеленоризците започнаха да се събират от всички краища на „Тикондерога“, от мостика и машинното отделение, където са били на стража по време на прехвърлянето, което вече бе приключило; с изключение на една последна каса. Забелязах, че двама от въоръжените мъже са облечени в сини униформи на търговския флот; изглежда това бяха радистите, които Карерас бе вмъкнал на „Тикондерога“. Погледнах си часовника. Шест и двайсет и пет. Карерас режеше достатъчно изкъсо.

Ето че самият Карерас скочи на задната палуба на „Тикондерога“. Каза нещо на капитан Брейс – не можах да чуя точно какво, но видях Брейс, с остро и мрачно лице, да кима неохотно. Карерас уреждаше

прехвърлянето на ковчезите. По обратния път към перилата той се спря до мен.

– Виждате, че капитан Мигел Карерас държи на думата си, Всички са прехвърлени на сигурно място. – Погледна си часовника. – Все още се нуждая от един лейтенант.

– Сбогом, Карерас!

Той кимна, завъртя се на пети и ни остави, когато хората му докараха ковчезите на задната палуба на „Тикондерога“. Носеха ги действително с голямо старание и страхопочитание, боравеха деликатно, което означаваше, че са запознати със съдържанието им. Не можеше веднага да се разбере, че това са ковчези: с финален жест на ненадминатата си артистична игра той ги бе увил с три флага на Съединените щати. По-навайки Карерас, бях сигурен, че ги носи чак от Карибите.

Капитан Брейс се наведе, повдигна единия ъгъл на знамето, метна върху най-близкия до него ковчег, и се загледа в месинговата табелка с името на сенатор Хоскинс на нея. Долових рязко вдишване, видях Сюзън Биърсфорд да се взира с ококорени очи, сетих се – вероятно още е под впечатлението за намиращата се вътре Въртележка, пресегнах и я сграбчих за глезена. Сграбчих я здраво.

– Кротувайте! – прошепнах и яростно аз. – За бога, млъкнете!

Тя ме чу. Замълча. Чу ме и старецът и, но и той замълча, което сигурно не му струваше малко, като съгледа ръката ми около глезена на дъщеря си. Но способността да съдържаш емоциите и изражението си скрити изглежда беше сред най-елементарните правила за обучение на един истински мултимиллионер.

Последният от хората на Карерас си замина. Карерас – с тях. Той не си губи времето да ни пожелава „приятно пътуване“ или нещо от този род, просто заповяда да се откачат въжетата и бързо изчезна от мостика. Минута по-късно „Кампари“ беше на път с наредени в безпорядък сандъци на задната палуба, обърна се и се насочи на изток.

– Е – каза Булен сред гробната тишина, – ето че убиецът си отива. С моя кораб, прокълни, боже, душата му!

– Няма да е за дълго – казах аз. – Няма дори и половин час. Капитан Брейс, съветвам ви...

– Ще минем и без твоя съвет, мистър. – Гласът на капитан Булен беше поредица от цинични нечленоразделни срички, а сините му очи бяха същински лед.

– Спешно е, сър. Наложително е, капитан Брейс...

– Дадох ти пряка заповед, мистър Картър. Ще се подчиниш...

– Бихте ли замълчали, капитан Булен, моля? – почтително раздразнен бях, но повече раздразнение, отколкото почит.

– Мисля, че е по-добре да го послушате, сър – обади се боцманът, сериозно развълнуван. – Мистър Картър не се е шлял нощес, освен ако не греша.

– Благодаря, боцмане. – Пак се обърнах към капитан Брейс. – Телефонирайте На дежурния офицер. Право на запад, на 180° от „Кампари“, с пълна скорост. Не, с критична скорост. Веднага, капитан Брейс!

Настойчивостта в глася ми го преобрази. За човек, загубил току-що сто и петдесет милиона долара в злато, Брейс реагира изненадващо бързо и сравнително добре по отношение на този, който бе причина да ги загуби. Отправи няколко бързи думи, инструктирайки един младши офицер, после обърна студения си проучващ поглед към мен.

– Съображенията ви, сър?

– В трюм №4 на „Кампари“ Карерас носи заредена атомна бомба с действащ часовников механизъм. Това е Въртележката, новата ракета, открадната от американците преди около една седмица. – Един поглед по напрегнатите недоверчиви лица на слушателите ми показва, че отлично знаят за какво говоря: той показваше ясно, че не ми вярваха. – Въртележката...

– Атомна бомба? – Гласът на Брейс беше рязък и много силен. – Какви дяволски глупости...

– Ще ме изслушате ли? Мис Биърсфорд, казвам ли истината?

– Казвате истината. – Гласът и беше нестабилен, зелените и очи неспокойни и все още приковани към ковчега. – Видях това, капитане, но...

– Така – прекъснах я аз. – Бомбата! Заредена! Ще избухне след... – погледнах си часовника – по-малко от двайсет и пет минути. Карерас знае, че ще избухне тогава. Затова толкова бърза да се отдалечи: представя си, че Въртележката е тук на борда. И затова аз така дяволски бързам да се измъкнем в обратна посока: зная, че тя не е тук.

– Но тя е тук – заявя разпалено Сюзън. – Тук е, вие го знаете! Онзи ковчег! Там!

– Грешите, мис Биърсфорд. – „Тикондерога“ вече набираше скорост, боботещото тласкане на витловия вал вибрираше през палубните плочи. Не можех да си позволя да се подложя под наблюдението на биноклите на обучените от Карерас хора на задната палуба, затова останах

да лежа, където си бях през следващите десетина-петнайсет секунди, докато около четиридесет чифта искрено ужасени очи се взираха в забулените от дима на комините ковчези. После кърмата на „Тикондерога“ се плъзна на изток, „Кампари“ се изгуби от поглед и аз се измъкнах от одеялата си, изтръгнах външните превръзки и шини и затърсих мушнатата отвертка, преди да се изправа вдървено на крака. Ефектът върху пасажерите и екипажа, които вярваха безрезервно, че Старши офицер Картър има цялостна фрактура на бедрото, беше изумителен, най-мекото казано. Обаче аз няхах време да го преценявам. Закуцуках до най-близкия ковчег и издърпах знамето.

– Мистър Картър? – застана до мен капитан Брейс. – Какво за бога, правите? Каквото и да е престъпник Карерас, той ми каза, че сенатор Хоскинс...

– Ха! – казах аз. Улових отверката, завъртях три резки оборота по капака на ковчеза. Огледах тесния кръг зрители: тук трябваше да има и оператор, който да заснеме изразите на лицата им за поколенията. Тези американски сенатори имат забележителната способност да възкръсват – казах аз на капитан Брейс. – Човек просто не може да ги спре. Ще видите.

За две минути развинтих капака на ковчеза – вече се бях усъвършенствал в тази професия.

Доктор Сингсби Керолайн беше блед като мъртвец. Изглеждаше изплашен до смърт. Не можех да го виня: може да има и други начини за измъчване, но струва ми се, че да те държат без да знаеш за крайния изход, в един ковчег около пет часа е предостатъчно. Доктор Керолайн си лежеше увит, обаче бе стигнал до краен предел, броейки минутите които му бях определил. Трепереше като развалена креватна пружина, с широко отворени изплашени очи и едва говореше. Това мое почукване вероятно беше най-сладката музика, която някога е чувал.

Оставих обслужването му на другите и минах към следващия ковчег. Капакът му или беше много затегнат, или аз бях вече без сили и не ми провървя много с него, когато един плещест моряк от екипажа на „Тикондерога“ все отверката от ръцете ми. Погледнах си часовника. Беше седем без седемнайсет минути.

– А този път, мистър Картър? – Капитан Брейс пак беше до лакътя ми. Човек, чието изражение явно показваше, че умът му е отказал да работи. Беше съвсем разбираемо.

– Обикновен експлозив с часовников механизъм. Мисля, че е предназначен да взриви Въртележката, в случай че нейният механизъм не

задейства. Честно казано, не зная. Работата е там, че дори само това може да потопа „Тикондерога“.

– Не бихме ли могли... не бихме ли могли просто да го изхвърлим през борда? – запита нервно той.

– Не е безопасно, сър. Сблъсъкът с водата може да се окаже достатъчен да активира спусъка на часовника. Би пробил отвор с размера на хамбар отстрани на кораба ви... Накарайте някого да развинти и третия капак.

Пак си погледнах часовника. Седем без петнайсет минути. „Кампари“ беше вече един тъмен облак далеч на просветващия хоризонт на изток, може би отдалечен на шест или седем мили. Добро разстояние, но далеч недостатъчно!

Свалиха капака на втория ковчег. Дръпнах покриващите одеяла, открих капсулата и двата фини извода на вградения детонатор и внимателно ги прерязах един по един с нож. За по-голяма сигурност хвърлих капсулата и детонатора през борда. След две минути бях обезвредил часовниковия механизъм и на третия ковчег. Огледах задната палуба: ако тези хора имаха някакъв разум, тя трябваше да е опразнена досега. А никой не се беше помръднал на сантиметър.

– Мистър Картър – рече бавно Булен. Бе престанал да ме гледа кръвнишки. – Мисля, че може би ни дължиш кратко обяснение. Тази работа с доктор Керолайн, ковчезите... хм... заместителите.

Дадох му го съвсем сбито, докато всички се тълпяха край нас, и накрая той каза:

– Е, струва ми се, че може би ти дължа едно малко извинение. – Беше разкаян, ала нямаше да скочи в морето от съжаление. – Но не мога да избия от главата си мисълта за Въртележката... Въртележката и „Кампари“. Беше добър кораб, мистър. Дявол го взел, знаех, че Карерас е злодей, звяр, човек, заобиколен с главорези. Но трябваше ли да постъпиш така? Да обречеш всичките на смърт? Четиридесет живота в ръцете ти?

– По-добре, отколкото сто и петдесет живота на съвестта на Карерас – заяви тържествено Джулиъс Биърсфорд. – Което би станало, ако не беше нашият приятел тук.

– Нищо не можеше да се направи, сър – казах аз на Буден. – Въртележката беше заредена и заключена. Ключът е у Карерас. Единственият начин да обезопася бомбата би бил да кажа на Карерас и да го накарам да изолира часовниковия механизъм. Ако бяхме му казали, преди да си тръгне, той щеше да я обезвреди, разбира се; после щеше да убие всеки

мъж и всяка жена на „Тикондерога“. Бъдете сигурен, че последните инструкции на генералисимуса са били: „Никой не бива да остане жив, за да говори!“

– Още не е много късно? – настоя Булен. Не даваше пет пари за Карерас, но си обичаше „Кампари“. – След като сме вече на път, няма възможност да ни настигне и избие, дори и да предположим, че ни преследва. Можем да отбегнем всякакъв снаряд...

– Един момент, сър – прекъснах го аз. – Как ще го предупредим?

– По радиото, човече, по радиото! Имаме още шест минути. Праща-ме известие...

– Предавателите на „Тикондерога“ са безполезни – казах уморено аз. – Те са строшени.

– Какво? – Брейс улови ръката ми. – Какво? Строшени? Откъде знаете?

– Използвайте главата си – казах отсечено аз. – Онези двамата подставени радисти имаха заповед да разрушат предавателите, преди да ни напуснат. Мислите ли, че Карерас е бил склонен да пратите сигнали SOS по целия Атлантик веднага щом си тръгне?

– Дори не ми е минало през ума. – Брейс поклати глава и се обърна към един млад офицер. – На телефона. Ти чу. Провери.

Той провери и се върна след трийсет секунди с мрачно лице.

– Прав е, сър. Напълно смачкани.

– Нашият приятел Карерас! – въздъхнах аз. – Палач сам на себе си!

Две секунди по-късно и пет минути преждевременно „Кампари“ се взриви и превърна в прах. Трябва да беше на около тринайсет мили от нас, вече се скриваше зад хоризонта, а високият квадратен корпус на издигнатата кърма на „Тикондерога“ лежеше в права линия по видимостта ни. Въпреки това изгарящият синьобял блясък, който беше ядрото на експлодиралата бомба, поразил свитите ви наранени очи с цялата мощ на дузина пладнешки слънца, когато за миг обля в светлина „Тикондерога“ с ослепителна белота и сенки, по-черни от нощта, като че ли бяха включили някакъв огромен прожектор само на няколко метра от нас. Интензивната белота, убийственото заслепяване трая не повече от частица от секундата (макар че отпечатъкът върху човешката ретина траеше много по-дълго) и бе заменена от единичен стълб блестящ червен огън, който се издигна в утрото, докато проби облаците в небето. Последва го гигантска колона вряща и кипнала до бяло вода, издигната от повърхността на океана невероятно бавно, канеща се сякаш да стигне половината път до облаците, после пак бавно започна да пада. Ако беше останало нещо

от разбития и изпарен „Кампари“, то се намираще в този гигантски водоскок. От „Кампари“ и от Карерас.

От самото си раждане до смъртта си този огромен фонтан може би трая цяла минута и само секунда след като той изчезна и източният хоризонт пак се прочисти, до нас долетя по водната повърхност тъп гръмовен звук, последван от дълбокия, застрашителен следексплозивен грохот и придружаващи го ударни вълни. После пак се възцаря мълчание, дълбоко и гробовно.

– Е, доктор Керолайн – казах обобщително аз, – поне имате удовлетворението да знаете, че проклетата гадина работи.

Той замълча. Никой не подхвана разговор. Всички очакваха приливната вълна, но тя така и не дойде. След минута-две до нас откъм изток достигна дълго, бавно мъртво вълнение, мина под „Тикондерога“, разлюля го силно пет – шест пъти и отмина. Пръв от всички капитан Брейс успя да проговори:

– Това е то, капитан Булен. Всичко се превърна в дим. Вашият кораб и моите сто и петдесет милиона в злато.

– Само кораба, капитан Брейс – казах аз. – Само кораба. Що се отнася до двадесетте изпарени генератора, убеден съм, че правителството на Съединените щати ще компенсира на драго сърце електрокомпанията „Хармсуърт енд Холден“.

Той се усмихна уморено, бог знае, че не му беше до усмивки.

– Нямаше генератори в онези каси, мистър Картър. Златни кюлчета за форд Нокс. Как този дявол Карерас...

– Вие знаехте, че в касите има злато? – запитах го аз.

– Разбира се, че знаех. По-скоро знаех, че е на борда. Но бяха направили грешка при маркирането на касите. Предполагам, че всичко е забулено в такава проклета секретност, че едната ръка не е знаела какво прави другата. Според моята митническа декларация касите със злато бяха предните двайсет на горната палуба, но едно известие на адмиралтейството нощес ме уведоми за сторената грешка. По-точно, уведоми онези подставени разбойници радисти. Изобщо не ми го показаха, естествено. Трябва да са съобщили вестта на Карерас и първото нещо, което сториха, когато той се залепи за нас, беше да му дадат самата записана бланка за потвърждение. Той ми я остави за спомен – добави горчиво капитан Брейс и протегна ръка с бланката.

– Искате ли да я видите?

– Няма нужда – поклатих глава аз. – Мога да ви кажа дума по дума текста на известието:

НАЙ-ПЪРВО ПРЕДИМСТВО СПЕШНО НЕЗАБАВНО ПОВТАРЯМ НЕЗАБАВНО НА ВНИМАНИЕТО НА КАПИТАНА НА „ФОРТ ТИКОНДЕРОГА“: ГОЛЯМА ГРЕШКА В МИТНИЧЕСКАТА ДЕКЛАРАЦИЯ ЗА ТОВАРИТЕЛНИЦАТА: СПЕЦИАЛНИЯ ТОВАР НЕ ПОВТАРЯМ НЕ В ПРЕДНИТЕ ДВАЙСЕТ КАСИ НА ГОРНАТА ПАЛУБА МАРКИРАНИ ТУРБИНИ НЯВИЛИ ТЕНЕСИ НО ПОВТАРЯМ НО В ПРЕДНИТЕ ДВАЙСЕТ КАСИ НА ЗАДНАТА ПАЛУБА МАРКИРАНИ ГЕНЕРАТОРИ ОУКРИДЖ ТЕНЕСИ: ПРИЗНАЦИ ДА ПОПАДНЕТЕ НА УРАГАН ВАЖНО ОСИГУРЕТЕ ПЪРВО ТОВАРА ЗАДНАТА ПАЛУБА: ОТ КАБИНЕТА НА МИНИСТЪРА НА ТРАНСПОРТА ОТ СТРАНА НА ВИЦЕАДМИРАЛ РИЧАРД ХОДСЪН ДИРЕКТОР ЗА ФЛОТСКИТЕ ОПЕРАЦИИ.

Капитан Брейс се ококори насреща ми.

– Откъде, в името на...

– Мигел Карерас имаше също такава митническа декларация в каютата си – казах аз. – Маркирана – и правилно – точно като вашата. Видях я. Радиограмата не е дошла от Лондон. Дойде от мен. Изпратих я аз от радиокабината на „Кампари“ в два часа тази нощ.

Възцари се наистина дълга, много дълга тишина: и както можеше да се очаква, наруши я Сюзън Биърсфорд. Тя пристъпи до носилката на Булен, загледа го и каза:

– Капитан Булен, мисля, че вие и аз дължим на мистър Картър едно много голямо извинение.

– И аз мисля така, мис Биърсфорд. Наистина така мисля. – Той направи опит да се намръщи, ала не излезе нищо. – Но той ми каза да млъкна, представете си! На мен, неговия капитан. Чухте ли го?

– Това е нищо – рече тя оправдателно. – Вие сте само неговият капитан. И на мен ми каза да млъкна, а пък аз съм негова годеница. Ще се оженим идния месец.

– Негова годеница? Ще... ще се жените идния месец?

– Въпреки болката капитан Булен се надигна на лакът, изгледа с недоумение всеки от двамата ни поред, после пак се отпусна тежко в носилката си. – Е, взели ме дяволите! Това пък го чувам за първи път.

– И мистър Картър го чува за първи път – призна тя.

– Но сега го чува.

КРАЙ

© 1962 Алистор Маклейн
© 1992 Хени Конова, превод от английски

Alistair MacLean
The Golden Rendezvous, 1962

Сканиране, разпознаване и редакция: Бате Коста, 2008

Публикация

Алистор Маклейн. Златното рандеву
Бева-прес, 1992
Преводач: Хени Конова, 1992
Художник: Радослав Рашев, 1992
ISBN 954-513-004-0

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8745>]